

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

MADE IN USA

37

ВИКТОРИЯ ЛИЙ

**НЕЖНАТА
МАГОСНИЦА**

ВИКТОРИЯ ЛИЙ

НЕЖНАТА МАГЪОСНИЦА

Превод: Мая Мицова

chitanka.info

Очарователната нюйоркчанка Сали е изпила до дъно горчивата чаша на огромната мъка от загубата на любим човек. Търсейки утеха в самотата, тя се заселва в покрайнините на Оуквил. Жителите на малкото градче са толкова коравосърдечни, че приемат наранената й душа за лудост и странят от нея.

Един ден някой прекрива прага й и две зелени, влюбени мъжки очи й връщат жаждата за живот.

ПРОЛОГ

Уилям Алтън си пое дълбоко въздух и не за първи път в живота си се запита, дали ще преживее следващите няколко минути.

Имаше определени съмнения.

Когато прие тази мисия, не му се стори толкова лоша. Но сега бе изпълнен с мрачни предчувствия.

Ако го хванеха, нямаше да има никаква милост към него. Полазиха го тръпки, като си помисли какво означава това.

Знаеше, че го наблюдават. Никога не биха му дали такава задача и да се лишат от удоволствието да го гледат, докато я изпълнява. Дори в този момент, когато беше съсредоточил изцяло вниманието си върху къщата, усещаше очите им, впити в гърба му. Отмести поглед малко встрани и зърна падналата топола — единственото прикритие тук, в гората. Не ги виждаше, но те бяха там.

Нямаше връщане назад.

Беше се привел зад един трепетликов храст и не помръдваше. Спомни си всички онези изпитания, през които беше преминал... и винаги оживяваше.

Погледна отново къщата и се опита да потисне опасенията си. „Док Савидж не би се уплашил“ — каза си. Героят от страховитите приключенски разкази, които напоследък четеше, беше негов кумир. Уили мечтаеше да прилича на него. Док беше смел, силен и благороден. Преследваше шпиони, изпълняваше мисии и вършеше безброй геройства, които едно единадесетгодишно момче намираше за невероятно вълнуващи.

Уили обичаше да си представя, че е партньор на Док. В зловещи ситуации, като тази, говореше и мислеше като своя герой. Присви очи и за последен път огледа обстановката и целта.

Дивата ябълка.

Нямаше никакви особени препятствия, които да му попречат да стигне до дървото — само една ниска каменна ограда.

Неговата мисия беше да открадне двадесетина ябълки. Приятелчетата му се бяха скрили на сигурно място в гората. Имаха нужда да попълнят амуниците си. Дивите ябълки бяха най-подходящи, а това бе единственото такова дърво в Оуквил.

Ако успееше, щяха да му покажат форта, който си бяха построили миналото лято в имението на О'Конър. Уили цяла година бе слушал за този форт, но едва преди няколко дни се беше запознал с момчетата, собственици на легендарната крепост.

Трябваше да премине през това изпитание. Ябълките бяха неговия пропуск за форта. Пое си отново дълбоко дъх и се зачуди, дали си заслужаваше. Страхуваше се, макар и да не искаше да си го признае. „Док Савидж не би се уплашил!“

Но Док Савидж никога не се е изправял пред Лудата Сали... а дивата ябълка беше в нейната градина. Дишането му се учести, като си спомни ужасните истории, които се разказваха за жената, настанила се в най-крайната къща на Блосъм Лейн. Тя беше откачена. Побъркана. Вещица. Всички го знаеха и гледаха да не се приближават до това място. Какви ли не неща се разказваха за нея. Можеше да се напише книга. Много страшна книга. На Уили му се прииска да го бяха пратили навсякъде другаде, но не и тук. Почти бе решил да избяга обратно в гората.

Но не го направи. Новите му приятелчета щяха да му се присмиват и да му викат „пъзльо“. „Док Савидж никога не би избягал!“ Огледа къщата и не забеляза признаци на живот. Събра смелост. Време беше.

Изтича приведен по асфалтираната пътечка, стиснал здраво в ръка малката кофичка. Без да сваля очи от къщата, се покатери през каменната ограда и след по-малко от минута беше между клоните на дървото.

Сърцето му биеше лудо в гърдите, но не му обръщаше внимание. Първата част на операцията премина безпрепятствено. Останалото щеше да е лесно. Стъпил на един нисък клон, бързо късаше ябълките и ги слагаше в кофичката.

Ужасен писък разсече тишината. Уили се олюля. Коленете му се подкосиха. Посегна да се хване за най-близкия клон.

И се строполи тежко по гръб.

Умираще. Да. Беше убеден. Не можеше да диша. Затвори очи и се помоли Лудата Сали да не го намери, преди да е предал Богу дух.

Мина му през ум, че Док Савидж ще трябва да си потърси друг партньор. Дробовете му постепенно започнаха да се пълнят с въздух. Вече се чудеше, дали неговите приятелчета няма да дойдат да го спасят. Някаква врата се хлопна.

„Лудата Сали!“ Уили се вцепени и стисна силно очи. Може би, ако не помръднеше, нямаше да го забележи. Кръвта туптеше в ушите му. Лежеше безпомощен, в очакване на зловещата си съдба.

Не я чу, а по-скоро усети, че се приближава. Полите ѝ докоснаха ръката му. Уили затаи дъх. Страхуваше се да мръдне... Страхуваше се да погледне...

— Удари ли се?

Топлият ѝ глас го изненада. Помисли си отчаян, че сигурно съвсем не е имало от какво толкова да се страхува. Повдигна бавно клепачи и всичките му надежди изчезнаха. За първи път в живота си виждаше отблизо Лудата Сали.

Въобще не се съмняваше, че е тя. Лицето ѝ беше сбръчкано, косата ѝ стърчеше на всички страни. Но най-много го уплашиха очите ѝ — зачервени по края и съвсем безцветни. Приличаха на стъклените топчета, които носеше в джоба си.

С такива очи, просто, не можеше да не е вещица.

Уили изпищя.

Лудата Сали вдигна ръка срещу него и той разбра, че ще се случи нещо ужасно. Ще направи някаква магия. Или ще го превърне в жаба!

Докосна го. Уили се сгърчи. Нищо не стана. Явно, имаше други намерения. Позволи си да преглътне, когато тя приклекна до него. Започна да му говори, но съвсем не я чуваше, защото трескаво се мъчеше да измисли как да се спаси.

Лудата Сали се изправи и изтича обратно в къщата. Уили осъзна, че това е единственият му шанс. Скочи и хукна към оградата. Не разбра как е прескочил и въобще не го интересуваше, какво ще си помислят приятелчетата му. Бягаше колкото му държат краката.

Дори не се обърна да погледне. Не си струваше такъв риск.

Слънцето препичаше в горещия августовски следобед. Лудата Сали стоеше на прага. Видя как момчето избяга и остана така дълго, вперила очи в маранята.

След това се усмихна нежно. Загадъчно...

I

— Невероятно подобрение — изрече Сали на глас и бавно издиша, за да успокои обтегнатите си от последните няколко минути нерви.

Доста се беше стреснала. Видя как момчето падна и не знаеше дали е наранено или, просто, и то се бе уплашило.

— Май, беше ужасено — отговори си сама и погледът ѝ се спря на кофичката с разпилените ябълки. — Колко ли време ще мине, докато си спомни за нея, а? — повдигна рамене. — Да си спомни и да направи нещо, за да си я прибере, са две съвсем различни неща. Обзалагам се, че ще я сметне за много по-малка загуба, в сравнение с това, което би могло да му се случи.

Отиде до дървото, приклепна и внимателно събра ябълките в полата си. След това се отправи към алеята и остави кофичката пред портата — там, където с години оставяше всевъзможни неща, които по неведоми пътища се озоваваха в градината ѝ. Понякога собствениците им се промъкваха скришом и си прибираха „забравените“ предмети, понякога — не.

Имаше доста голяма колекция от джунджурии, които децата изоставяха, когато ги хванеше пред дома си.

— Наистина се съмнявам, че ще видя това малко момче втори път. Изглеждаше, като че ли иска да изскочи от кожата си. Сигурно се беше изплашило много като падна от дървото — добави, но не беше убедена. Детето се беше уплашило именно от нея и тя го знаеше. Обърна се и тръгна обратно към къщата, като гледаше да стъпва по тревата, а не по асфалтираната пътека.

Отвори вратата и видя пелерината си на закачалката. Сега вече наистина се зачуди от какво толкова се бе сепнало момчето. Сали комбинираше призрачната пелерина с мелодраматични викове, стонове и зловещо размахване на ръце, за да прогони влезлите без разрешение в градината ѝ. Предизвикателството да откраднеш няколко ябълки и да

не те хване Лудата Сали, все още привличаше от време на време по някой наивен подрастващ.

Но момчето се беше ужасило, без дори да е облякла костюма си. Театралните одежди, на които винаги беше разчитала, вече не бяха необходими. Просто трябваше да играе самата себе си.

В следващия момент забеляза нещо наистина ужасяващо в огледалото до закачалката и се разсмя. „Същински призрак!“ Над челото ѝ стърчеше рошав кичур коса, върху лявото ѝ рамо съвсем „неелегантно“ се стелеше разбъркана кафява грива. Порцеланово бялата кожа на лицето ѝ беше цялата на червени резки и бръчки, а синьо-сивите ѝ очи бяха по-светли от всякога — изглеждаха така, защото по ръба клепачите им бяха възпалени.

Винаги като се събудеше, приличаше на грохнала старица. „Как някои жени като станат от леглото могат да са свежи и красиви“? Тя все напомняше на нещо, което е изпъзляло сякаш изпод скала. Може би, защото спеше много тежко. Ако въобще успееше да заспи. След безсънието, което я измъчваше нощем, да подремне през деня беше единствената ѝ почивка.

Но независимо дали през нощта или през деня — винаги се събуждаше в този вид — ужасна! Едва след десетина минути усърдие с четката за коса, главата ѝ придобиваше приличен силует. След още толкова време неестествените бръчки и подпухналостта на лицето ѝ изчезваха и се получаваше съвсем представителна външност.

До този момент, обаче, беше най-добре да не поглежда в огледало.

Сали се засмя.

— Нищо чудно, че детето избяга. Аз, ако можех да избягам от това отражение, досега да съм вече в съседния щат.

Продължи да си говори така, докато стигна до кухнята.

Поздрави разцъфналите теменуги на прозореца и се приближи до тях.

— Навън е прекрасен ден! — усмихната погали кадифените им листенца. — Ако само ме подсетите да не ви забравя пред прага цяла нощ, мога да ви изведа на свеж въздух.

Теменугите не проявиха особен ентусиазъм във връзка с екскурзията и Сали реши, че и така им е добре. Докато августовските следобеди в подножието на Колорадо бяха приятно топли, вечерите

бяха доста студени. Последния път, когато извади тези крехки създания навън, се сети за тях чак в полунощ и всички до едно бяха измръзнали.

Смяташе, че петдесет градуса^[1] съвсем не са точката на замръзване, но оттогава теменугите не искаха и да чуят за излизане извън къщата. Помилва любимката си — с тъмно лилавите цветчета — и продължи към хола. Взе от банята четката си за коса и се опита да се срещне, докато вървеше към кухнята, с ябълките в полата си. Захвърли четката на диванчето и внимателно изсипа ябълките в мивката.

— Ще ви измия по-късно. А утре ще трябва да си поговорим по въпроса за ябълковото сладко. Отсега да ви предупредя — много го обичам.

Сали не чу отговора на ябълките, дори и да можеха да говорят. Преди пет години след една експлозия остана почти глуха. И понеже носеше слуховите си апаратчета само ако има основателна причина, повечето от малките шумове на живота минаваха покрай нея, без да я притесняват.

Остави ябълките да размишляват за утрешното събитие и отиде в стаята, която и служеше за кабинет. Вратата на това помещение винаги беше прилежно затворена, заради домашния ѝ любимец — заекът Разбъри^[2].

В кабинета ѝ, освен компютър и факс, имаше купчини листи, а Разбъри обожаваше да гризе хартия. Не че имаше нещо против, когато той нападнеше някой вестник или друго полуяджливо, но, все пак, трябваше да опази ръкописите да не се превърнат в огризки.

Взе една папка от бюрото, очилата си, молива и се върна в кухнята, да си налее чаша ледена вода. Готова за работа, се отправи към южната стая.

И си спомни кошмара.

Всичко се върна в съзнанието ѝ, когато видя разхвърляните възглавници върху дивана. Забави стъпките си, за да се успокои.

— Бях забравила — изрече тихо тя. — Момчето. То ме накара да забравя.

С усилие седна във фотьойла, където работеше през по-голямата част от деня, и не откъсна поглед от дивана. Внимателно постави чашата на масата зад себе си и вдигна краката си на малката масичка за кафе.

Въздъхна дълбоко и си помисли, че трябва да е благодарна за неочакваната поява на момчето. Поне ѝ беше спестило ужасните минути между съня и реалността, в които не можеше да направи разликата между тях. Този път бяха само няколко секунди.

Огън. Експлозия. Смърт. Винаги беше едно и също. До последната подробност. И винаги се събуждаше с писък.

— Отказвам да мисля за това!

Сложи очилата си и се опита да се концентрира върху работата. Страниците в скута ѝ се размиваха през сълзите, които напиреха под клепачите ѝ, докато не потъна, напълно в текста. Страхът от миналото се стопи и по напечатаните редове се появиха бележки с молив — променяше някоя дума тук-там или поправяше пунктуацията.

Всичко свърши.

Всичко свърши преди пет години.

Ханк Алтън изключи двигателя на джипа и слезе. С ръце в джобовете, огледа местопрестъплението.

Никога преди това не беше идвал тук, при къщата в края на Блосъм Лейн.

Не беше особено развълнуван, че трябва да присъства, но нямаше избор. Уили дължеше на Лудата Сали извинение за това, че се бе опитал да открадне ябълки от градината ѝ. Ханк не искаше синът му да идва сам и се бяха уговорили да се срещнат пред входа.

Погледна часовника си. Беше подранил с няколко минути. Реши да изучи обстановката. Къщата беше изненадващо красива, съвсем не напомняше бърлога на вещица, а градината беше прекрасна с многобройните си пъстри цветя.

Изглеждаше като най-нормален дом. Всъщност, не беше и очаквал да види нещо различно. Разбира се, не вярваше и на нелепите истории, който се разказваха за Лудата Сали. Дори думите на Уили за страшното му преживяване, не можеха да го убедят, че жената, която живееше тук е вещица.

Сигурно, беше малко смахната. Откакто живееше в Оуквил, вече две години, постоянно слушаше за откачената, която ходела в пелерина с качулка, крещяла на натрапниците и говорела със скалите и цветята.

Може би, всичко това бе малко преувеличено, но вчера Уили беше истински изплашен. Въпреки страха си, беше достатъчно голям, за да реши сам какъв човек иска да стане. Ханк се почувства много горд като си спомни разговора със сина си.

— И какво смяташ да правиш сега? — бе го попитал, след като изслуша потресаващия му разказ за случилото се в ранния следобед, придружен с пълното описание на Лудата Сали, в което се споменаваха нови аспекти на думата „грозна“.

Уили въздъхна, като че ли знаеше отговора, но не искаше да го изрече на глас. Ханк го изчака търпеливо.

— Мисля, че трябва да се извиня.

— Защо?

— Защото постъпката ми е лоша — опитах се да открадна тези ябълки.

— Но не си избягал дори с една.

— Просто изчезнах по най-бързия начин, щом тя се обърна с гръб към мен.

— Това го разбирам — рече му със сериозен тон. Замълча за минута, докато гледаше Катрин в малката кухня. Жената почистваше масата след вечеря.

— Но едно не мога да разбера — как така си паднал от дървото? Такова нещо не ти се е случвало от години. Някакъв клон ли се счупи?

— Не, татко. Някой извика страшно силно. Като във филм на ужасите! Направо си умрях от страх!

Ханк се зачуди. Не проумяваше какво ли може да се е случило в къщата на Блосъм Лейн. Но и не го интересуваше много.

— Защо, мислиш, не ни даде дивите ябълки? — попита Уили. — Всички знаят, че са толкова кисели и не могат да се ядат.

— Това няма значение, синко. Дървото си е нейно.

— Да, дървото си е нейно — рече си и сега на глас. Замисли се. Защо няколко ябълки бяха предизвикали такава тревога. Та дървото беше натежало от плод.

Погледна часовника си отново. Синът му закъсняваше. Тренировката по футбол трябваше отдавна да е свършила. Макар да беше твърде малка вероятността Уили да го е изпреварил и вече да е в къщата, Ханк реши да провери. Тръгна по асфалтираната пътека и стигна до входа.

Почука, изчака няколко секунди и след това отново почука.

Никой не му отвори.

Очевидно Лудата Сали не си беше у дома.

Тъкмо се обръщаше, за да си върви, когато забеляза някакво движение. Наведе се и погледна през остъклената врата. Нещо лилаво помръдна в дъното на затъмнения коридор.

Удари по-силно.

И този път никой не дойде.

Заобиколи къщата и се озова пред огромни прозорци.

Вътре имаше някаква жена. Беше застанала с гръб към него и разбъркваше голяма черна тенджерата на печката. През парата се виждаха връзки чесън и изсушени билки, закачени на стената. Ханк се сети за някаква приказка от детството си и за момент си помисли дали това, което се говореше за обитателката на този дом, не е самата истина.

Тогава тя се обърна и той откри нещо, което никой не бе споменавал.

Беше красива. „Май, трябва да заведе Уили на учен лекар.“

Гъста кестенява коса падаше на вълни по раменете ѝ, на места с по-светли кичури — като че ли отблясъци от слънцето, — а лицето ѝ беше порцеланово бяло. Такива светлосини очи никога не беше виждал. Веждите ѝ бяха тъмни, добре очертани. Контрастът между цветовете имаше поразяващ, почти хипнотизиращ ефект. Скулите ѝ бяха високи, устните — пълни, а брадичката — меко заоблена. Ханк се вгледа внимателно, но не откри нито една брадавица.

Не приличаше на вещица.

Още не беше го забелязала, той продължаваше да я наблюдава. Жената се надигна на пръсти, за да отвори някакво шкафче над мивката. Като се обърна към следващото, виненочервената ѝ пола се уви около стройните ѝ крака. Беше облечена в плетена блузка без ръкави, която плътно прилепваше към пищните ѝ гърди. На Ханк много му хареса тази гледка.

Бедрата ѝ се полюляваха приятно, докато се разхождаше из кухнята. Не беше прекалено висока, но не беше и ниска. Достатъчно едра, за да уплаши някое малко дете. А и някое по-голямо. Като Уили. Ханк се сети за какво беше дошъл. Отиде до вратата на кухнята и почука.

Тя не реагира.

Почука по-силно.

Не му обърна внимание.

Ако беше вещица, то беше невъзпитана вещица. Ханк не беше свикнал да се отнасят с него по такъв начин. Натисна бравата. Беше отключено. Лекичко отвори, като почука отново. Сякаш въобще не беше забелязала, че е влязъл. Тананикаше си някаква мелодия. Доста фалшиво.

Лудата Сали започваше да го нервира. Помисли си, че може да си замине съвсем незабелязано, но не го направи. Нещо, което нямаше никаква връзка с Уили, го накара да остане.

А пък и синът му можеше да е някъде вътре. Впрочем, това беше малко вероятно. Уили имаше достатъчно смелост да стигне до дивата ябълка, но едва ли щеше да събере кураж да се изправи пред Лудата Сали сам. Все пак трябваше да провери.

Отвори рязко вратата и се приближи до нея. Потупа я по рамото.

Тя изкрещя. Силно и пронизително. Ханк закри ушите си с ръце и веднага разбра защо Уили е паднал от дървото. Тази жена имаше забележителен глас.

Погледна я в очите и осъзна, че е страшно уплашена. Не очакваше такава реакция. Бързо се отдръпна назад, а тя взе лъжицата от тенджерата и заплашително я размаха срещу него.

По пода покапаха едри червени капки.

— Няма да ви сторя зло — рече ѝ с мек глас. — Просто, не реагирахте, когато почуках на вратата.

Гледаше го, като че ли беше слязъл от космически кораб.

Опита се да ѝ обясни отново със същия тон, с който говореше на клиентите си, изпаднали в паника.

— Аз съм Ханк Алтън. Трябваше да се срещна тук със сина си.

Изчака една дълга минута, в която чуваше само червената смес да бълбука на печката.

— Кой сте вие?

Този път гласът ѝ беше приятна изненада — нисък и дрезгав, съвсем различен от писъка. Подхождаше на устните ѝ. Много му харесваше формата на устата ѝ, звученето на алта ѝ.

В следващия момент се стъписа от въпроса. „Кой сте вие?“ „По дяволите! Вече ѝ казах!“ Прикри раздразнението си и повтори името

си.

— Ханк Алтън.

— Ханкок? — тя смръщи вежди. — Искате да кажете, че ме изплашихте до смърт само заради някаква си застраховка?

— Не Ханкок. Ханк Алтън — каза бавно и отчетливо. — Дошъл съм заради сина си, Уили^[3].

— Завещание? Откога застрахователните компании се интересуват дали хората си правят завещания? Това някаква заплаха ли е?

Сали вдигна лъжицата отново.

На Ханк му идеше да изкрещи, но запази самообладание. Вече беше достатъчно ядосана.

— Не завещание. Уили, моят син! Трябваше да се срещнем с него тук.

Лицето ѝ придоби агресивно изражение. Бистро сините ѝ очи заискриха.

— Носи се една клюка, че стрелям по натрапници.

— Застреляла сте Уили! — извика Ханк ужасен. Това бяха първите му думи, които Сали разбра ясно.

Вгледа се в разтреперания мъж срещу себе си и реши, че е прекалено притеснен за този Уили, за да ѝ направи нещо лошо. „Странно. Каква добра работа може да свърши една малка заплаха.“

— Застреляла сте сина ми?

„Синът му. Нищо чудно, че ми крещи.“

— Няма защо да се вълнувате толкова — отвърна тя спокойно. — Разбира се, че не съм застреляла никого.

Не беше лесно да се води разговор без слуховия апарат. Тъкмо мислеше да му обясни, когато забеляза капките по пода.

— По дяволите! Вижте какво стана сега!

Грабна един мокър парцал от мивката и приклепна.

— О, не! Тенджерата!

Отиде до печката и се наведе над парата.

— Не мирише на изгоряло. Може би, има някаква надежда.

Взе лъжицата и започна да разбърква гъстата смес. Звънецът на входната врата иззвъня.

„Кой пък може да е сега!“ От пет години друг, освен нея, не беше стъпвал в тази къща, а в момента имаше посетител в кухнята и още

един, който чакаше навън.

— Какво да направя! Какво да направя по-напред! — мърмореше Сали.

Забеляза, че мъжът в ъгъла стоеше и я гледаше с недоумение. Не приличаше на човек, който можеше да ѝ напакости. А и не беше облечен подходящо за целта. Пъстрата вратовръзка, италианските панталони и сако, ушито по поръчка, съвсем не бяха костюм за герой от криминално приключение.

„Не, не може да ми причини зло.“ Но и „безопасен“ не беше най-точното прилагателно, което му подходеше.

„Забележителен?“ Определено. С тази леко посребрена на слепоочията коса — малко по-дълга, за да е консервативен.

„Интересен“? Доста. Нещо ѝ подсказваше, че под външната изисканост и изтънченост се крие сурова чувственост. Едва не се засмя на глас, като осъзна накъде политнаха мислите ѝ след пет години живот на отшелничка.

„Красив“? Неоспоримо. Тъмни, гъсти вежди, зелени очи със златни пръски — топли и загадъчни. Мъжествените черти на лицето му бяха омекотени от приятен загар — добре очертана челюст с едва забележима трапчинка на брадичката и уста, която беше едновременно мека и твърда. С женско любопитство, почти чуждо за нея, се запита: „Каква всъщност е? Мека... или твърда?“

Улови се миг, преди да е задала въпроса на глас.

— О, Сали, добрият тон започва да ти изневерява — измърмори под носа си.

Звънецът на входната врата отново прозвуча. „Вероятно е експресният куриер с коректурите на ръкописа на Сара.“

— Елате да бъркате това, докато отворя.

— Не съм дошъл да...

— Знам, че нямате особено желание — прекъсна го Сали, — но ако се похаби, вината ще е ваша. Изкарахте ми акъла и ми дължите поне една минутка от драгоценното си време.

Прекося кухнята и му подаде лъжицата. Не се изненада, когато вдигна ръка, за да я вземе. Не приличаше на човек, който да направи проблем, ако го помолиш за такава малка услуга. Но когато пръстите му докоснаха нейните, по цялото ѝ тяло, като че ли премина електрически ток. Беше толкова неочаквано.

Абсолютно важно бе да не разбере колко силно я е разтърсило това докосване. Отмести очи от ръцете му, хванали лъжицата, скръцна със зъби и го погледна. Преди да изпита каквото и да е възмущение — единственото възможно чувство, което предполагаше, че трябва да я обземе — голямата мъжка длан се плъзна върху нейната.

Остана дълго загледана в него и ѝ се прииска да го беше познавала по-добре, за да може да прецени, дали го направи нарочно или случайно. Разбира се, че беше случайно. Ако съдеше по влудяващо безизразната му физиономия, всъщност, нищо не беше се случило.

Позвъни се за трети път.

— Веднага се връщам — предупреди го Сали. — И не забравяйте да разбърквате.

Виненочервената пола се завъртя и тя потъна в затъмнения коридор. Ханк продължи да гледа стройните ѝ крака, докато вниманието му не бе привлечено от бълбукащата смес на печката. С нежелание се наведе над тенджерата. Като си спомни къде се намира и как наричаха Сали, започна да разбърква, и се помоли всичко да приключи благополучно.

[1] По Фаренхайт $50^{\circ} = 10^{\circ}\text{C}$, Б.пр. ↑

[2] Raspberry (англ.) — малинка, Б.пр. ↑

[3] Willie. Will (англ.) — завещание — игра на думи, Б.пр. ↑

II

Сали позна момчето веднага.

— Оставих кофичката ти край портата.

Зачуди се как така се е осмелило да се приближи чак до входната врата. Децата звъняха само в неподходящо време, просто, за да подразнят Лудата Сали, докато си почива.

Тъмнокосото хлапе смотолеви нещо, което тя не можа да разбере и отново го подкани да си ходи.

— Радвам се, че не си се наранил. Оставих кофичката ти край портата и можеш да си я вземеш.

Детето изрече някакви думи, които ѝ прозвучаха така:

— Тдс исмкл швлмрг икрствмнла...

Сали се усмихна учтиво, като си помисли, че то ще приеме това за разбиране от нейна страна, но момчето не помръдна от мястото си. Не разбираше защо не си тръгва, а в очите му прочете необяснимо притеснение. „Но това дете прилича на мъжа в кухнята! Поне по изражението. Ами да! Или двамата са дошли с една и съща мисия, или в Оуквил е плъзнала епидемия от смутени мъже.“

Реши да направи едно малко изключение, а и искаше да разбере защо беше позвънило на нейната врата. Покани го да влезе.

То се поколеба.

— Не хапя.

Май не му се вярваше.

— Ако влезеш, може би, ще ми стане ясно защо си дошъл. Ако пък искаш, стой тук и чакай.

Сали се отдръпна и остави отворено, в случай, че детето промени решението си.

— Връщам се веднага — каза тя през рамо и се отправи към спалнята си.

Извади кутийката си за бижута, където държеше миниатюрното слухово апаратче. Като го постави, оправи косата си и се погледна в огледалото.

— И на какво се усмихваш сега, Сали? — запита се на глас. — Един мъж те докосна по ръката и ти за малко не падна в краката му. Това беше съвсем случайно.

„Не, не беше! — прошепна тъничък гласец в главата ѝ. — Този човек криеше нещо зад безизразността си.“

— Я се вземи в ръце, Сали! Въображението ти е прекалено развинтено. В къщата ти има непознати и трябва по някакъв начин да се справиш с тях.

Не беше съвсем наясно, защото това бяха първите ѝ посетители от пет години насам.

Като се върна в коридора видя, че входната врата е затворена. Стана ѝ криво, като си помисли, че си е направила труда да си сложи апаратчето, а всъщност нямаше за кого. В следващия момент дочу мъжки смях откъм кухнята. Тръгна към звука като молец към светлината.

Толкова време беше изминало откакто...

Стояха с гръб към нея и спореха. С усилие на волята не се разсмя, като разбра каква е темата на разговора.

— Каза ми, че очите ѝ били изпъкнали, а лицето ѝ било сбръчкано и съсухрено.

Момчето вдигна рамене.

— Сигурно е била болна.

— Най-вероятно си изфантазирал по-голямата част от историята.

— Не мога да си измисля такова страшно нещо. Сигурно има грозна близначка.

— Или пък си паднал на главата си от онова дърво.

Сали видя как момчето бръкна с лъжицата в тенджерата и нарочно капна от гъстата смес върху шкафа до печката. Духна няколко пъти, за да се изстуди капката и след това я опита с пръстче.

— Това е мармалад, татко.

— Без майтап?

Мъжът също вкуси и Сали за малко не избухна в смях при следващите му думи.

— Откъде си сигурен, че не е направен от воденички и крила на прилепи.

— О, хващам се на бас, че те нямат такъв вкус.

— Добра интуиция — рече Сали с дяволита усмивка като се приближи към тях. — Само че не е мармалад, а е сладко. Сладко от диви ябълки, не от воденички и крила на прилепи. Не се намират лесно през този сезон.

Щом двамата се обърнаха към нея с недоумяващи очи, добави:

— Съдържанието на холестерол във воденичките е много високо.

Взе лъжицата от ръката на момчето и разбърка тенджерата.

— Не е загоряло — обясни Ханк.

Нещо в погледа му ѝ подсказа, че този човек съвсем не е наивен или глупав. Изучаваше я. Имаше и друго в начина, по който я гледаше — гледаше я като мъж и съвсем не мислеше за сладкото или воденичките.

— Благодаря, че ме заместихте.

Тя се извърна към печката. Молеше се парата да скрие руменината по бузите ѝ. Никой мъж не бе я поглеждал с такива очи от много дълго време.

Настана неловко мълчание.

— Дойдох да се извиня, че откраднах вашите ябълки... ъ... че се опитах да открадна вашите ябълки — изрече с притеснение момчето.

Сали не беше очаквала това да е причината за тяхното посещение. През всичките тези години, откакто живееше в Оуквил, никой не беше ѝ се извинявал за нищо. Тя беше един чужд човек в затвореното общество на малкия град. Беше дошла тук, защото търсеше спокойствие. Тишина. Самота.

Местните хора смятаха поведението ѝ за ненормално. За тях беше особнячка. В началото по-учтивите съседы я наричаха „ексцентрична“. Съвсем не беше трудно да се играе тази роля.

„Ексцентрична“ скоро се превърна в „откачена“. А вече ѝ викаха Лудата Сали. И поради тази причина не бяха нужни никакви извинения. А това хлапе се извиняваше.

Пое си дълбоко въздух, намали печката и внимателно се обърна към момчето. Срещна неговия уплашен, но решителен поглед и му се усмихна.

— Благодаря ти много. Приемам твоето извинение — вдигна очи към мъжа, който бе застанал зад детето с ръка на рамото му, и изведнъж разбра каква беше връзката между двамата.

— Ти трябва да си Уили?

— Откъде знаете? — попита мъжът.

— Може да съм луда, но не съм глупава — отвърна му с мек глас.
— Той има вашите очи. А, освен това, струва ми се, преди известно време ми изкрещяхте нещо за него.

— Ти си й крещял? — обърна се Уили към баща си.

Ханк повдигна рамене.

— Това беше единственото нещо, което можех да направя.

Сали не забелязваше и следа от първоначалното му притеснение.
„Но защо са дошли?“ Никой не си губеше времето да се занимава с Лудата Сали. Няколко откраднати ябълки и какво от това?

Сърцето ѝ се стопли — усещане, което толкова отдавна не беше изпитвала. Почти се разплака. Така се изкушаваше от тази топлина! А той я гледаше, като че ли допускаше, че е най-обикновена жена. С която не би имал нищо против да се запознае. Но както преди малко сама каза, тя не беше глупава.

Приятелите бяха опасни. Любовниците — още повече. Един ден човек винаги страдеше...

Женени любовници бяха немислими. А той беше точно такъв. Женен. Баща и син означаваше, че има и майка. Съпруга.

Сали се обърна към голямата тенджерка със сладко.

— Уили, оценявам твоето извинение и искрено се надявам, че ще помолиш приятелчетата си да не крадат повече ябълки от моята градина. На мен са ми необходими за нещо по-важно от вашите военни игри по полето.

— Да, госпожо.

— Твоите майка и татко са отгледали едно много възпитано момче. Трябва да се гордеят с теб.

— Аз нямам майка.

Тези думи, изречени с толкова спокоен тон, прокънтяха в душата ѝ. За малко да му каже, че е имал късмет да остане поне с баща. Тя бе израснала без родители.

Но бяха я възпитали да не бъде любопитна. Реши, че разговорът е продължил достатъчно дълго.

— Сега ще трябва да затворя сладкото в бурканчета и няма да мога да ви обърна повече внимание. Моля ви да си вървите.

Усети колебанието им и замръзна. „Да не би да искат нещо повече от мен?“

Нямаше какво да им даде.

Ханк гледаше косата ѝ. На върха на езика му беше да рече: „Не!“ Не искаше да си тръгва още. Искаше да остане. Искаше да я накара да се усмихне отново.

Защо се държеше като луда в един момент и като съвсем нормален човек в следващия? Осъзна се, преди да изрази мислите си с думи. Не беше това мястото. Не беше сега времето. Не беше тази жената.

Излязоха с Уили през вратата на кухнята. Докато заобикаляха къщата, Ханк се запита, да не би да е откачил, че желаше да познава Лудата Сали?

Тя очакваше, че ще почувства облекчение, когато ги чу да си тръгват. Но когато вратата се хлопна, си помисли дали не беше жертвала прекалено много в името на спокойствието.

Не беше ли жертвала сърцето си... докато се опитваше да го спаси от мъката?

Ханк излезе от сградата на съда във Феървю и се раздели с клиента си. Току-що беше спечелил едно тежко дело. Обвинение в умишлен палеж, заради солидна застраховка. Не беше лесно, но предизвикателството беше голямо и той се справи добре.

Отправи се към джипа си. Докато излизаше от паркинга обмисляше кое беше по-разумно — да измине тридесетте мили до Оуквил или да спре за обяд някъде във Феървю. Беше доста изгладнял и предстоящото пътуване не му се виждаше твърде приятно на празен стомах.

Зави надясно към едно малко ресторантче, където често отсядаше, когато идваше в града. Беше спрял на светофар и безцелно гледаше през прозореца. Изведнъж забеляза една жена да излиза от някакъв магазин на ъгъла на отсрещната улица. Носеше ярка жълта рокля, силно вталена и подчертаваща красивите ѝ крака. Походката ѝ беше грациозна. Проследи я с поглед и тъкмо си помисли, че тези стройни крака бе виждал и преди, когато тя отвори вратата на синя спортна кола и остави някакви пакети зад седалката на шофьора.

„Лудата Сали се разхожда из Феървю?!“ Не можеше да реши, кое го стъписа повече — че я вижда тук или, че кара такъв екстравагантен

автомобил. Къде ли си беше оставила пелерината с качулката? Зад него изсвири клаксон. Без да се замисля пресече кръстовището и отби до тротоара.

Джипът беше достатъчно висок и, въпреки трите паркирани коли след тази на Сали, я виждаше добре. Жената в жълто влезе в съседния магазин.

„Какво ли търси тук? Нещо, което не може да се намери в Оуквил?“ Поле се усети, че Уили му беше споменавал за тази ѝ привычка — Лудата Сали не пазаруваше в Оуквил. Дори и зеленчуци. Всъщност, почти не я виждаха, освен в къщата ѝ в края на Блосъм Лейн — и то в причудливите ѝ одежди, размахала ръце срещу някое дете. Поне така се говореше.

Но никога не беше чувал за жълта рокля или за синя спортна кола.

Десет минути по-късно беше почти убеден, че просто се е припознал, когато жената в жълто излезе от магазина. Вървеше срещу него по тротоара с пакет в едната ръка, а косата ѝ се развяваше всеки път, когато поглеждаше към някоя витрина. Влезе в още един магазин.

Сега Ханк вече беше сигурен, че не греша. Отвори прозореца и я зачака да се появи отново. След малко тя се появи и отиде при колата си.

Отправи се към центъра на града. Ханк я последва. Концентрира се върху шофирането, за да не мисли какво върши.

Разбира се, не можеше да си обясни защо го прави — да следи тази жена — но не искаше да се откаже. Излизаше, че Лудата Сали е съвсем нормална жена, която върши съвсем обикновени неща?

Синята кола зави в една пресечка и спря. Ханк се ядоса, че не виждаше място за джипа. Заобиколи сградата, пред която Сали беше паркирала и я видя как се качва в автомобила си. Появи се някакъв мъж с кашон в ръце и извика „Сали!“, но тя вече бе потеглила.

Ханк беше силно заинтригуван. Влезе в освободеното от Сали място и дръпна ръчната спирачка. Изскочи и изтича към непознатия.

— Искате да спрете Лу... ъ... Сали?

Човекът го погледна с недоверие.

— Вие познавате Сали?

Ханк кимна.

— Аз съм от Оуквил.

Надяваше се, че това е достатъчно добро обяснение. Нищо друго не можа да измисли.

Мъжът се усмихна и премести кашона в другата си ръка.

— Казвам се Мортън Кембъл.

— Аз съм Ханк Алтън. Минавах наблизо, когато ви видях да викате Сали. Мога ли да ви помогна по някакъв начин?

Кембъл се усмихна и му подаде пакета.

— Сали забрави тези бурканчета, когато дойде да остави сладкото. Сигурно ще има нужда от тях.

— Сладкото? — Ханк го пое и си спомни за тенджерата на печката. — Сладко от диви ябълки?

Кембъл кимна.

— Прави го за една закусвалня за бедни в Денвър. Аз и съпругата ми ходим да помагаме там няколко пъти в месеца и вземаме празните бурканчета, когато Сали няма възможност да отиде сама. Жалко, че ѝ се налага да пътува другата седмица за Ню Йорк. Ябълките така ще си изгният.

Ханк изведнъж си представи Лудата Сали, забързана по „Пето Авеню“ в своята пелерина и реши, че Кембъл трябва да се е объркал нещо. Едва сдържа смеха си.

— Не знаех, че Сали помага в закусвалня за бедни. Откога ходи там?

— Сигурно има три-четири години. Предполагам, че Мод Стемпъл ѝ е дала тази идея в библиотеката.

— Библиотеката?

— О, да. Мод постоянно увещава хората за благотворителни мероприятия и трябва да я е хванала, докато е била там. Аз много се радвам, че Сали се присъедини към нас. Тя наистина работи съвестно.

Ханк кимна, като че ли я познаваше достатъчно добре.

— Съгласен съм с вас, господин Кембъл.

— Наричайте ме Морт. Сали ми вика така.

Сали правеше доста неща, които се струваха на Ханк трудни за разбиране.

— Сали понякога върши странности — рече на глас.

— Какво искате да кажете?

— Ами, просто се чудех, защо пазарува винаги във Феървю, когато живее в Оуквил.

— А, това ли? Споменавала ми е, че някога родителите ѝ са живеели в този град. Предполагам, че просто тук ѝ е по-приятно.

— Тогава защо не се е заселила във Феървю?

— Не можела да си намери място, което да ѝ хареса достатъчно. Но, всъщност, ние съвсем не я виждаме толкова често. Два-три пъти в месеца, не повече — Кембъл подаде ръка за довиждане. — Все пак, не би било лошо да се премести тук. Градът ни има нужда от повече добри хора като нея.

Благодари на Ханк, че е взел бурканчетата и си тръгна. Направи няколко крачки и се обърна.

— Прав сте, че в това момиче има нещо странно.

— Какво? — Ханк го изчака докато подбере думите си.

— Ами, всеки път, когато напуска къщата си за известно време, донася домашния си любимец в приюта за животни.

— Какво толкова странно намирате? — попита Ханк, малко разочарован.

Нищо ненормално не виждаше в тази постъпка, като изключим, че в Оуквил имаше съвсем прилично заведение за тази цел.

— Много хора оставят котките и кучетата си в приюти за домашни животни.

— Но нейното е заек. Голям бял заек. Дори не го държи навън, ами в къщата си. За котките и кучетата — разбирам, но никога не бях чувал някой да си гледа заек у дома. Направо си е странно, ако ме питате. Дори ексцентрично.

Кембъл се обърна и продължи по тротоара.

Ханк остана сам с многото си въпроси и знаеше, че има само един човек, който би могъл да му отговори. Погледна кашона и реши, че това ще е обяснението за повторната му визита в къщата на края на Блосъм Лейн.

Сали сви по тесния селски път, който обикаляше Оуквил. Винаги минаваше по него, защото никога не срещаше други автомобили и точно затова го харесваше. Не че някой би я познал, ако я видеше в този вид.

Лудата Сали, от която всички се страхуваха, беше постоянно загърната в зловещата си пелерина. Със сигурност не приличаше на

младата дама, облечена в елегантен жълт костюм, зад волана на лъскавата спортна кола.

Измамният образ, който с толкова усилия си бе изградила до съвършенство, беше започнал да се превръща в нещо като игра. Предизвикателството да живееш като отшелник на границата с цивилизацията бавно се беше трансформирало от необходимост в забавление.

Но преди пет години беше единственият ѝ начин за оцеляване.

Сали беше прекосила цялата страна, от Нова Англия до Колорадо, само поради една причина — търсеше самота. Нито искаше, нито имаше нужда да познава някого, да мисли за някого... да обича някого.

Любовта беше способна да разбие сърцето. Преживя това страдание и нямаше да позволи да ѝ се случи отново.

Лудата Сали държеше света на разстояние от себе си.

Заради това пазаруваше предимно във Феървю, а не в Оуквил. Така беше по-лесно да не се сближава излишно с евентуалните познати — като ги вижда само два-три пъти в месеца.

Но хора като Уили и неговият баща можеха да променят всичко.

Какво ли щяха да разкажат на приятелите си за срещата си с Лудата Сали? Че върви, говори и диша като нормално човешко същество, а не като вещица? Дали нямаше да се поколебаят в преценката си, че е абсолютно откачена?

Или щяха да поискат да разкрият истината? Сали се замисли. Нямаше нищо против подобно любопитство.

— Толкова ли ще е лошо пощальонът да ме поздрави, вместо да напъха всичко в кутията и да изтича нагоре по алеята? — запита се гласно.

Като че ли близостта на дома ѝ я караше да си влезе в ролята. Лудата Сали винаги си говореше сама.

— Защо трябва да се страхувам, ако някое момиченце скаут дойде, за да ми продаде малко бисквити? Нима животът ми ще се разруши, ако госпожа Ейвън остави списанието си пред входната врата?

Откакто Уили и баща му я бяха посетили, не спираше да си задава подобни въпроси.

След като пет години бе избягвала съседите си, изведнъж се уплаши, че е отишла прекалено далеч.

— Откъде това самочувствие от тебе, Сали? Защо, въобще, си мислиш, че Уили или пък баща му са се сетили втори път за теб?

Спря колата пред гаража зад къщата. Никой, освен нея, не знаеше за пътя, който отвеждаше дотам.

— Хората сигурно си мислят, че ходя на пазар, яхнала метла — засмя се.

Включи автоматичното отваряне на вратите и прибра автомобила.

Взе пакетите с покупките.

Кутията с шамфъстък за рождения ден на Разбъри остави на задната седалка. Довечера, след като той заспи, щеше да я вземе и да я опакова.

III

— Тъпа книга!

Сали захвърли бестселъра, който четеше и взе програмата на телевизията. Не ѝ се работеше. Не знаеше какво ѝ се прави.

Откъсна едно пожълтяло листо от фикуса в ъгъла и го повъртя в пръстите си.

— Знам какво ти се иска — заговори му. — Един ден си зелено и здраво и всичко ти е наред. После, изведнъж, променяш цвета си и започваш да се глезиш — нова пръст, повече вода, по-малко вода... Така се объркваш, че не можеш да решиш от какво точно имаш нужда.

Пусна листото в кошчето за боклук.

— По-гледни се в огледалото, Сали. И си повтаряй: „Аз не съм листо... аз не съм листо...“

Нищо не се получаваше. Напрежението в нея нарастваше все повече и тя го съзнаваше.

— Миналата седмица няхах такъв проблем — оплака се сама на себе си.

Загаси осветлението. Стаята потъна в мрак.

— Преди да се появи той бях спокойна.

Отиде до прозореца и постоя докато очите ѝ се настроят към тъмнината. След няколко секунди виждаше ясно силуета на дивата ябълка — куп заплетени клони на фона на нощното небе.

Не си задаваше въпроса, защо мисълта ѝ се връщаше постоянно към бащата на Уили. Живееше като отшелница по собствено желание, но това не означаваше, че не може да разпознае сексуалното привличане, когато то се появи и я зашлеви през лицето. За тези пет дълги и самотни години ѝ се случваше за първи път, но не беше забравила усещането.

И какво от това? Нямаше никакво значение. Тъй или иначе, тя нищо не можеше да направи. Правото на инициатива се полагаше на бащата на Уили. А той мислеше, че е луда.

— Отново ще бъда спокойна. Няма да се върне. Не съществува никаква причина, която да го накара да дойде. Съвсем скоро ще избледнее от съзнанието ми — вдигна ръка и докосна хладния прозорец. — Това е, което искам — да съм сама, да съм спокойна.

Думите ѝ прозвучаха несигурно. Ядоса се на себе си. „Та, той би ми се присмял, ако знаеше как се чувствам... за какво мисля.“ Едва ли се интересуваше от Лудата Сали повече, отколкото който и да било в този град. — И чия беше вината за това?

Тя сама се беше откъснала от света. Тя сама беше пожелала да бъде отшелница. Ето, беше постигнала това, което искаше, така че по-добре да спре да хленчи.

— Свърши някаква физическа работа! Каквото и да е — погледът ѝ се спря над купчинките под дървото. — Сигурно са изпадали ябълките. Ще ги събера! — обхвана я истински ентусиазъм. — А после ще направя сладко.

Отиде до кухнята и взе една кофа. Излезе в градината и тръгна по тревата.

— Ще бера ябълки и ще правя сладко, докато се уморя дотолкова, че да не мога да мисля. А ако утре отново ми е в ума, пак ще правя сладко!

Като оставяше кофата на земята, стъпка няколко ябълки.

— Май, трябва да си взема фенер.

Върна се обратно в къщата и влезе в килера. Откри няколко малки фенерчета, които навремето беше купила, за да ги ползва срещу комари. Взе две и отиде до кухнята за кибрит. Като излизаше се сети, че навън е доста студено и наметна пелерината си. Реши, че няма нужда от обувки, защото обичаше да ходи боса по тревата.

Тъкмо навреме запали фенерчетата, защото малките дяволчета — кръвожадните комари — вече жужаха около раменете ѝ. Сложи и качулката си, за да се предпази по-добре от тях.

Прилекна и започна усърдно да събира ябълките. Искеше да забрави, че някога е виждала мъжа, когото познаваше като „бащата на Уили“.

След като цял следобед беше премислял за втори, за трети, за четвърти път, Ханк реши, че само ще иде и ще остави бурканчетата.

Нямаше да попита за нищо. Не си заслужаваше да се забърква.

„Ще оставя кашончето пред вратата и ще се върна при семейството си.“ При майка си и при Уили. И кучето. Водеше съвсем нормален живот. От време на време разбираше, че му липсва съпруга, но — по дяволите! — и така си бяха щастливи.

Искаше да говори с тази жена.

„Тя е откачена. Защо да се занимавам с нея?“

Беше красива. Усмивката ѝ, гласът ѝ, очите ѝ... Идваше в съня му...

Беше безразлична. Обърна му гръб и му каза да си иде. Трябваше да уважава желанията ѝ. Искаше да ѝ каже, че не е сама.

По пътя се чудеше, къде ли е звънецът на входната врата, защото предния път не го откри.

Озова се пред неочаквана, странна гледка... Доста зловеща. В светлината на два фенера една самотна фигура се покланяше напред-назад, после изведнъж се навеждаше. Натисна спирачките и изключи двигателя. Остана така, затаил дъх, и видя как пелерината се отмести от лъчите на фаровете.

„Ясно как е получила прозвището си“ — помисли си. Фенерите светеха в гръба ѝ, лицето ѝ не се виждаше под качулката. Кой ли би посмял да се приближи до къщата? Тя знаеше, че никой не би дръзнал.

Значи, напълно съзнателно изграждаше образа си на Лудата Сали? Вършеше едно след друго безброй странни неща. Нарочно?

„Не на мене тия!“ — каза си Ханк. Искаше му се да изкрещи: „Стига, Сали! Достатъчно! Спри този смешен маскарад и се върни в реалния живот!“

Или, всъщност, това беше реалността за нея, а жената, която проследи във Феървю беше измислената?

Изключи фаровете и слезе от джипа. Затръшна вратата и спря за момент, да ѝ даде време да го познае, за да не се уплаши. Макар че не заслужаваше подобна учтивост. Та тя правеше всичко по силите си, за да плаши целия град.

Но той искаше да бъде учтив с нея. И мил.

Отметна качулката си назад и оправи косата си. Загледа се в него иззад оградата.

Ханк започваше да нервничи. Пое си дълбоко въздух, за да разсее гнева си. Не се получаваше.

Не му се занимаваше с повече официалности и направо прескочи през оградата. Тръгна ядосано към Сали. Тя дори не се помръдна, когато застана съвсем близо до нея. Не можеше да не сеч възхити на самообладанието ѝ. Само отмести глава, за да го погледне в лицето. Блестящите и очи бяха изпълнени с изненада и нещо друго, което не беше очаквал.

Вълнение.

Видя сочните и устни и му се прииска да ги вкуси. Дали щеше да отвори устата си за неговата?

Дали щеше да поеме езика му и да изскимти от удоволствие?

„Да не би Лудата Сали да ме е омагьосала!“ Не още! Не сега! Първо щеше да разгадае идиотския маскарад, който разиграваше тази откачена жена... ако въобще нещо играеше.

„Разбира се, че това е някаква игра.“

— Добър вечер, господин... а, Ханкок. Как е Уили?

— Уили е много добре, а моето име е Ханк Алтън, не Ханкок — отвърна ѝ през зъби.

Сали би искала да мърда устните си по-отчетливо докато ѝ говори, иначе съвсем не можеше да отгатне думите му.

— Дошъл сте за онази застраховка, за която ми споменахте преди?

Надяваше се да не е за това, защото изведнъж усети нужда да бъде с някого — с него — и не желаше да прекарат времето заедно в спорове „за“ и „против“ политиката на неговата застрахователна компания.

— Не.

Усмихна му се с благодарност, че така ясно произнесе тази дума.

— Не помня да съм ви се представила, господин Ханкок. Аз съм Сали Майкълс.

„Защо ми се струва, че лицето му почервения? Май, ще е по-добре, ако отпусне малко възела на вратовръзката си. И защо си е сложил вратовръзка с тази плетена жилетка? Да не би така да се облича всеки ден?“

Странен консерватизъм, но пък е внушителен на вид. Хубав мъж.“

Ханк едва сдържаше нервите си.

— Започвам да мисля, че хората в този град имат право да говорят за теб, че си откачена. Или това е някаква игра? — посочи фенерите на земята. — На какво си играеш, Сали?

— Прекрасна вечер, нали?

— Не съм дошъл да си говорим за времето!

„По дяволите! Тази жена не усеща ли кога преминава границата на доброто държание!“

Проследи погледа ѝ, който се плъзна по вратовръзката му и после се спря върху кашмирената му жилетка. Беше я облякъл вместо сакото от костюма си, защото захладня.

Добре поне, че не изказа мнението си за стила му на обличане. Нямаше намерение да обсъжда това с човек, който имаше предпочитания към пелерини с качулка и ненавиждаше обувките. Изведнъж му стана топло в жилетката, като се запита дали няма и друго голо под дрехата ѝ, освен нозете.

— Доста е студено, не мислите ли?

Сали се чудеше дали да го покани вътре, но се отказа. Със старите навици трудно се скъсваше.

Срещна очите му и осъзна, че направо беше бесен. Тъкмо си мислеше да изтича за слуховото си апаратче, когато той каза още нещо, което не можа да разбере.

Импулсивно докосна устните му с ръка и промълви:

— Запомнете тази мисъл. Веднага се връщам. Докато бързаше към спалнята си се усъмни, дали ще го намери в градината, като излезе. Дали ще е достатъчно любопитен да я изчака?

Но какво вършеше? Та това беше в разрез с всичките ѝ представи за живота, който искаше да води!

Не, тя искаше да опознае бащата на Уили. Да му бъде приятелка.

Искаше и той да опознае нея — Сали Майкълс. Само че как да стане без образът на Лудата Сали да провали всичко? Не можеше просто да му каже: „Слушай, аз не съм напълно откачена“ — и да ѝ повярва.

„Дали ще имам поне шанса да опитам?“

Дълго след като Сали затръшна входната врата, Ханк не откъсна поглед от нея.

Тя беше докоснала устните му.

Тя го помоли да чака.

Не беше разбрала нито дума от всичко, което ѝ каза. Разтърси глава в желанието си да проумее непонятното.

Повечето хора в Оуквил твърдяха, че е луда, но той не искаше да повярва на това.

Другите казваха, че е вещица. Ханк определено се съмняваше, макар че я видя да танцува боса около тези фенери.

Била неописуемо грозна — всички говореха така, без да са я виждали, облечена в друго, освен в пелерината ѝ с качулка. Той знаеше по-добре от тях!

„Но не съм ли измислил сам епизода във Феървю?“ — запита се като погледна към фенерите.

Добре. Ще ѝ даде още един шанс. Но след това ще я остави при ябълките ѝ и мистериозните ѝ обреди или каквото там ѝ доставя удоволствие.

Толкова искаше той самият да ѝ достави удоволствие.

Входната врата се отвори. Тя ровеше нещо в косата си до дясното си ухо, като че ли... Ханк не разбираше какво точно върши. Реши да я попита, въпреки че не очакваше разумен отговор.

— Не мога да го наглася — Сали изпревари въпроса му. — Ей сега ще стане. Само секунда.

— Господи, как не съм се сетил по-рано!

Сега всичко си имаше обяснение. У Ханк не остана и капчица гняв.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — отметна косата си назад. — Но сигурно сте забелязал, че съм напълно безпомощна без слуховите си апаратчета.

— Имате две?

— И за двете уши. Нищо не чувам без тях.

— Наистина ли? — попита сухо. — Но все пак чувате някои неща:

— Ако силно се съсредоточа — Сали се усмихна, — и ако говорите малко по-високо...

— Разбирам.

— Справям се някак. Не съм напълно глуха, но...

— Така сте родена?

В думите му прозвуча нежност, която съвсем не очакваше, че ще изпита тази вечер, и това го смути. Гневът, който го бе обзел срещу

нея, когато си мислеше, че съзнателно изгражда лошата си репутация, и нежността — сега, бяха твърде необясними. Нямаше причина за тези чувства, нямаше извинение.

Но желанието не се нуждаеше от обяснения. Намираше тази жена за много привлекателна... и я желаеше.

— Не, не съм родена глуха...

Тя си пое дълбоко дъх. Не ѝ се говореше повече за това. Не тази вечер — когато за първи път разговаряше с мъж, който не беше нито пощальонът, нито продавачът в бакалията, нито някой, свързан с работата ѝ.

— Има ли някаква специална причина, поради която сте дошъл тук, господин Ханкок?

— Алтън. Името ми е Ханк Алтън.

— О, така ли?

„Колко пъти, мислиш, ти го е повторил?“ — запита се Сали.

— Това означава ли, че нямате нищо общо със застраховките?

Ханк кимна.

— Аз съм адвокат.

„Адвокат. Трябваше да се досетя.“ Ханк Алтън не приличаше на човек, който би бил удовлетворен от себе си, ако преживяваше от продажби на застрахователни полици от врата на врата.

— Казал ли сте ми вече защо сте дошъл, господин Алтън?

Прехапа нервно устните си. Започваше да се досеща, за каква глупачка сигурно я смяташе.

— Донесъл съм бурканчетата.

Ханк изтича до джипа и се върна с кашона, но този път влезе в градината през портата. Сега Сали беше озадачената.

— Засякох се с Морт Кембъл днес следобед. Току-що си бяхте тръгнала.

Изчака реакцията ѝ, след като ѝ обясни, че, всъщност, днес се е запознал с Кембъл.

— Той се опита да ви извика, но вие, май, не го чухте.

Тя го гледаше с недоумение.

— Кембъл ми обясни, че правите сладко за някаква закусвалня в Денвър.

— Какво още ви е казал Морт?

Очите ѝ блестяха от пламъчетата на фенерите. Ханк беше почти хипнотизиран от погледа ѝ. Сега разбираше как тази бистрота на светлосиньото може да се превърне в прозрачна или заплашителна, особено ако си настроен да видиш нещо страшно.

— Какво да ми каже? — попита я с мек глас. — Морт, просто ме помоли да ги взема с... да ви спестя едно ходене до Феървю.

На езика ѝ беше да го попита, а той какво е обяснил на Морт, но не посмя. Това нямаше значение. По-важно беше, че този мъж, този Ханк Алтън, беше разкрил другото ѝ лице. Виждаше го в зениците му.

„Но коя смята за истинската Сали Майкълс? Дали го интересува?“

Взе кашона от ръцете му.

— Благодаря ви, че ми ги донесохте. Предполагам, че изглеждам малко изненадана, но наистина се чудя, как така сте се отбил от пътя си. Та вие дори не ме познавате.

— Проявила сте загриженост към Уили, когато е паднал от дървото — отвърна ѝ с одрезгавял глас.

Сали остави пакета на земята и се опита да му се усмихне. Ханк Алтън просто ѝ връщаше една услуга. Не е дошъл, защото е искал да види нея, а тя и не трябваше да очаква подобно нещо.

— Мисля — опитваше се да не издаде разочарованието си, — че Уили едва ли си ме спомня като загрижена. Изплаших го до смърт и вие го знаете.

— Той вече го преживя. Разбирате ли, тази случка го направи герой.

— Герой? Заради това, че е паднал от някакво дърво?

— Няколко негови приятели са го наблюдавали от гората. Видели са ви, че идвате и се навеждате над него. След всички исторически справки излиза, че той е първото дете, което е видяло Лудата Сали от толкова близко... и е оживяло, за да разкаже за преживяването си.

Нарочно я назова с прякора ѝ, за да види как ще реагира.

Тя се разсмя и завъртя очи.

— Репутацията ми, явно, е много по-лоша, отколкото предполагах. Май, вече трябва да се чувствам като злата вещица от „Хензел и Гретел“.

— Нищо не правите, за да разсеете това впечатление. Дори напротив, бих казал, че се престаравате в усилията си да влошите

ситуацията.

Посочи ѝ фенерите.

— Но аз просто събирах ябълки. Какво лошо има в това?

— На светлината на фенери?

— Малки фенерчета. По-добра работа вършат от лампите в коридора. А и привличат поне част от комарите.

Прекалено беше логично, за да е истина.

— А трябва ли да сте облечена в това? — погледна безформената пелерина, която висеше на раменете ѝ.

— Доста е студено. Просто не съм се преобличала от следобеда, а тогава беше почти горещо. Сега само се наметнах с нея.

Разгърна я. Сърцето му се стегна, когато очите му се плъзнаха по дългите ѝ голи крака в непростимо късите панталони, прилепнали към тесния ѝ ханш и блузката, опъната от пищните ѝ гърди. После огромната пелерина се затвори. Втренчи се в лицето ѝ, очаквайки да открие полуусмивка на жена, която съзнава, че е направила похотлив, еротичен знак.

Тя въобще не се усмихваше. Гледаше към фенерите.

— А преди да сте ме запитал — продължи, — качулката ме пази от комарите, които още не са отишли при светлината.

Ханк беше зашеметен, едва чу обяснението ѝ. Наистина ли не забелязваше това, което се надига у него? Сляпа ли беше за мъжката му реакция на голите ѝ бедра и твърде секси облекло? Как не виждаше страстта, която го изгаряше целия! Не помнеше да го е обземало някога толкова силно желание.

Той много се заблуждаваше.

Сали разбра, че не е дошъл, просто, за да ѝ върне една услуга. Той искаше да бъде тук. Той я желаше. Светлинките на фенерчетата не бяха нищо в сравнение с пламъка, който гореше в очите му. Изведнъж тя се уплаши. „Защо трябва да се сближавам с Ханк Алтън?!“

Не си струваше риска такава болка.

Почти нечовешко беше усилието ѝ да прикрие възбудата си пред него. Но да осъзнае собствените си усещания беше едно. Съвсем друго бе да открие, че това, което чувстваше беше просто парване, в сравнение с пожара, който бушуваше у Ханк.

А тя не искаше да си играе с огъня.

От огъня болеше.

Опитваше се да концентрира мисълта си върху сладкото от дивии ябълки или мармалада, или нещо каквото и да е там, но да избяга от вика в очите му. Огледа потъналата в мрак градина.

— Какво си мислехте, че правя тук? — попита загръщайки се в пелерината.

— Някакво жертвоприношение, не знам...

Засмя се и леко се отдръпна назад, като ѝ мина през ум, че Лудата Сали може да послужи за добро прикритие.

— От месеци не съм правила жертвоприношения, а и тази нощ дори не е пълнолуние.

Ханк присви очи. Сали отбягваше погледа му.

— Това ви харесва, нали?

— Кое?

— Лошата слава, Лудата Сали и всичко останало.

— Това съм си просто аз.

Той кимна и се вгледа в лицето ѝ още веднъж.

— Разбирам. Тогава ще е най-добре да ви оставя да се справяте сама.

— С какво?

— С каквото пожелаете. Един последен въпрос, Сали.

— Да?

„На какво се надяваш, глупачке! Той си заминава и вината е твоя. Ти така реши.“

— Понякога не се ли чувстваш самотна?

IV

— Да...

Гласът ѝ беше тъжен шепот в тъмнината. Впи се в сърцето му, докато и последната капка от болката ѝ не стана и негова болка. Не отместваше поглед от очите ѝ, в които се отразяваха пламъчетата на фенерчетата. Лицето ѝ бе обърнато нагоре към неговото. Не прикриваше самотата си. Приемаше я.

„Дали имаше нещо по-лошо от самотата?“ — Ханк се опитваше да отгатне. Трябваше да има нещо по-лошо. Сали съзнателно бе избрала самотния живот. Лудата Сали беше просто начин, с който да запази самотата си.

Почувства се голям глупак, че ѝ го каза така — направо в лицето. — Извинявай. Нямах право да ти задавам подобен въпрос.

Тя преглътна сълзите, които напиреха в очите ѝ. Лудата Сали трябваше да се кикоти, не да плаче. Нямахше нужда от съжалението му. Нямахше нужда от него... от никого.

Но това не ѝ пречеше да го желае. Опитва се да овладее емоциите си. Не беше лесно. Особено когато едва се сдържаше да не се хвърли в прегръдките му... и да го остави да я гали, докато слабостта ѝ премине.

Гледаше го, замаяна, когато вдигна ръка към нея. Един вопъл стегна гърлото ѝ и трябваше да прехапе устни, за да не простене, щом пръстите му докоснаха лицето ѝ. Нежно.

В очите му нямаше съжаление, а разбиране. И объркване. Естествено, не можеше да знае, защо е избрала този начин на живот. Имаше още нещо в погледа му, което накара сърцето ѝ да забие лудо, в странен и непознат ритъм.

Това беше пламъкът на желанието. „Но освен това има и друго в очите му! Бягай, докато можеш още да избягаш!“ Не помръдна.

„Не виждаш ли истината? Ханк иска повече, отколкото можеш да му дадеш.“

Изтръпна в очакване на целувката му.

„Ще си счупиш главата, момиче!“

Повдигна брадичка, за да срещне устните му.

Той докосна нейните с уста и не пожела нищо, а ѝ даде повече, отколкото бе мечтала да поиска. Тя потрепери, когато ръцете му обхванаха лицето ѝ.

Не, няма да го прегърне. Това би ги сближило прекалено много. Те само се целуваха. Дотук. Повече не можеше да си позволи.

Ханк гризна нежно устните ѝ. Гореща вълна премина по тялото ѝ и се сви на парещо кълбо в стомаха ѝ. Простена, отвори уста и пое езика му — любопитен, желаещ...

Силни мъжки пръсти ровеха в косата ѝ и я галеха. Сали впи нокти в китките му.

Поглъщаше страстта му и го даряваше със своята. Дланите му се спуснаха по шията ѝ, като леко подразниха чувствителната кожа зад ушите ѝ, преди да слязат по-надолу. Обхвана раменете му — здрави, силни. Много умело разпалваше кръвта ѝ с всяко свое докосване.

Остави пелерината да се свлече и хладният нощен ветреца ѝ обгърна. Тогава ръцете му я сгряха, плъзгайки се под блузката. Придърпа я към себе си и тя усети възбудата му ниско с корема си. Заглуши стона ѝ с уста, а езикът му започна все по-усърдно да изучава нейния.

Държеше я здраво притисната към бедрата си, а пръстите му пролазиха по гръбначния ѝ стълб, по врата, после леко докоснаха зърната на гърдите ѝ, които вече бяха сладостно набъбнали. Тя искаше повече. Искеше нищо да не пречи на ръцете му да гаят голата ѝ кожа...

Искеше да се слее с него.

Тази картина, която видя в представите си, ѝ подежда по-силно от студен душ. Отметна глава и започна да се дърпа. Той я освободи от прегръдката си и я остави да отстъпи няколко целомъдрени крачки назад. Сали сложи длан на устните си, за да прикрие объркването си. „Какво, по дяволите, става с мен! Това трябваше да бъде просто една целувка, нищо повече!“

Но само да целуне Ханк не беше достатъчно!

Грабна пелерината си и се загърна в нея. Загледа се в светлините на фенерчетата. Търсеше някакво обяснение на постъпката си. Нейна

беше вината за случилото се. Тя пожела да бъде целуната. И окуражи всеки негов порив.

„Но аз искам още!“ Потисна импулса си да се хвърли отново в обятията му. Не можеше да си позволи да рискува повече.

Когато най-после се реши да го погледне, Ханк беше се извърнал гърбом. Взираше се към дървото със стиснати юмруци и стегнати от напрежение рамене. Явно бе по-разочарован от самата нея заради рязкото ѝ отдръпване. Сали разбираше, че трябва да заговори първа. Но какво да му каже? Как да обясни държанието си?

— Нямаше да ти причиня болка...

Гласът му беше нисък и сух. Видя изражението му в светлината на изгряващата луна. Мъката в думите му беше изписана и на лицето му.

— Знам. Знам, че не си искал да ме нараниш.

Отбягна погледа ѝ.

— Но аз те изплаших.

Ръцете му все още бяха стиснати в юмруци. Не, не биваше да го оставя да се чувства така. Трябваше да го накара да разбере.

— Не си ме изплашил.

Тя беше уплашила сама себе си.

— Ти трепереше.

Сали почти се усмихна. Ханк беше прав. Наистина трепереше... от вълнение.

— Много дълго време никой не ме е целувал. Хормоните ми май се нуждаят от опреснителен курс по самоконтрол.

— Не се надсмивай така. Това не е комично.

„Стига толкова. Достатъчно“ — реши тя.

— Знам. Но не е и трагично. Целувахме се. Спряхме — приближи се до него.

Най-после Ханк я погледна в очите.

— Беше повече от целувка...

Сали не отвърна.

— Не трябваше въобще да те докосвам — добави той.

От самото начало му бе дала да разбере, че в живота ѝ няма място за никого. Нямаше право така грубо да нахълтва в самотата ѝ. Но щом веднъж докосна тръпнещите и устни, престана да мисли за нейните желания.

— Не трябваше да ти разрешавам, но го направих. Исках да...

— Да?

Тя поклати глава. Дори не можеше да започне обяснението си.

— Накара ме за момент да забравя. Разпръсна самотата и ме накара да се почувствам желана.

— Ти си избрала да бъдеш сама.

Искаше му се отново да я докосне, да я успокои. Но не го стори.

— Да, изборът е мой.

Можеше и да му обясни. И какво като му обясни? Щеше ли нещо да се промени? Тъй или иначе, Ханк щеше да си замине. Страхуваше се, че очите му проникват прекалено дълбоко в душата ѝ и заплашват да разгадаят тайните, които криеше от самата себе си. Наведе се и взе кашона с бурканчетата.

Прибра се в къщата, без да се обърне, без да го погледне...

Седнала пред тоалетката в спалнята си, Сали се взираше в огледалото, докато припряно сваляше слуховите си апаратчета. Знаеше, че той ще си замине. Просто, не желаше да го чуе като си тръгва.

„Исках само един красив спомен от тази нощ, без болка и без тъга — би му казала, ако не бе достатъчно предпазлива. — Разбираш ли, Ханк, въпреки че аз много обичах съпруга си, сега, когато е мъртъв, не желая да си спомням въобще за него. Дори и хубавите неща, които сме преживели заедно.“

Не. Ханк не би я разбрал и не би могла да му обясни. Той не трябваше да узнае, че Джон бе загинал при експлозията, която увреди слуха ѝ. Ханк не би проумял, че Джон бе първият мъж, в който се бе влюбила.

Заради любовта си към Джон, понесе такова страдание, че дори не искаше да си спомня за него.

Сали не се оставяше да мисли за съпруга си, който някога бе обичала. Беше се научила да не се сеца за него, защото това винаги довеждаше до картината на неговата смърт... до мига, в който целият ѝ живот се разпадна.

Но не можеше да прогони кошмара от сънищата си.

— Защо отпрати Ханк? — попита тя жената в огледалото. — Да не би да има някаква вероятност да се влюбиш в него? Не, нали?

„Уплаших се“ — отговори си сама.

— И от какво се уплаши? Сали, не забравяй, че за тия пет години си изградила много солидна изолационна мрежа около сърцето си.

„Страхувах се, че това няма да е достатъчно.“

— Достатъчно е. Освен това, ако се уловиш, че потъваш, винаги можеш да се отдръпнеш.

„Но той ме смята за откачена.“

— Отново грешиш. Ханк просто се е хванал на въдицата на Лудата Сали. Момиче, не ти ли минава през ума, че това може да е една възможност да си покажеш носа навън от тази къща поне за малко.

„Но аз го харесвам. Той заслужава повече, отколкото мога да му дам.“

— Надценяваш се, Сали. Ханк не иска от теб нищо повече от една временна връзка.

„Не забравяй, че говориш на Лудата Сали.“

— Ами да, той просто копнее за едно горещо изживяване. Да не би това да е някакво престъпление?

„Престъпление е, защото сексуалният ти опит не е кой знае какъв и, по-точно, не е бил в комбинация с неописуема страст. Признай си, момиче! Не си за Ханк!“

Изплезе се на отражението си и му обърна гръб, преди да разбере кой е спечелил спора.

Докато отиваше към кухнята се замисли, дали навикът ѝ да си говори сама не се превръщаше вече в нещо, което би трябвало да я разтревожи.

— Лудата Сали никога не би се притеснила, ако някоя дъска започне да ѝ хлопа. Но мога да се хвана на бас, че ако се появя при един психиатър с подобно оплакване, това ще е най-интересният случай в практиката му.

Включи осветлението. В покрайнините на Блосъм Лейн настана време за сладко от диви ябълки...

За трети път, откакто се бе прибрал вкъщи, Ханк се опитваше да прочете протокола от събранието на градския съвет. Проблемът за новия градоустройствен план на източната част на Оуквил беше твърде важен. Получаваше рента за две сгради там.

Ако можеше само да пропъди от мислите си Сали Майкълс, щеше да му бъде по-лесно да се концентрира.

Бяха изминали три дни, откакто изпита сладкото удоволствие да целуне меките ѝ устни. Три дни, откакто докосна толкова нежната ѝ кожа — като че ли беше сън...

Три дни, откакто тя го бе целунала с такава страст, че от възбуда почти бе спрял да диша.

Захвърли вестника. Беше безсмислено. Гледаше с невиждащ поглед редиците от книги, покрили стените в кабинета му. „Да. Бил съм омагьосан още в момента, когато за пръв път я видях.“ Това беше единственото разумно обяснение.

Искаше да бъде неин приятел. Като Морт Камбъл, например. Искаше да изтрие сълзите ѝ и да я накара да се смее. Както онзи следобед в кухнята, когато говореха за крилца и воденички на прилепи. Искаше да разбере от какво се крие, защо Лудата Сали се беше превърнала в такава важна част от живота ѝ.

Искаше да ѝ каже, че не е сама.

Желанията му отидоха малко по-далеч. Искаше да бъде насаме с нея — да се любят — докато изгарящата възбуда, която го будеше всяка нощ, не бъде потушена.

Само че важни бяха желанията на Сали, а не неговите.

Разгъна смачкания вестник и се застави да се вгледа в редовете.

Време. Трябваше му време. След време щеше да може да мисли за Сали, без да се страхува, че пропуска един невероятен шанс да...

— Татко! Имаш ли една свободна минутка?

Прегърна сина си по мъжки.

— Забелязвам, че окото ти е прилично синьо.

Уили седна в един фотьойл.

— Боли ли?

— Неее — извика момчето и добави с гордост: — Треньорът каза, че това е най-синьото око, което е виждал от миналия сезон, когато Сами Лейкс се строполи върху оная, дето водеше мажоретния състав, по време на един тренировъчен мач и тя го цапардоса.

— Сигурно си е помислила, че може да не е случайно? — рече Ханк, като си спомни младостта си, когато мажоретките привличаха толкова внимание, колкото и самата игра.

Уили поклати глава.

— Защо пък да си помисли такова нещо. Сами искаше топката да излезе от полето. Оня краен защитник щеше да го размаже, ако не беше избягал по тоя начин.

Запази своя отговор за себе си. На шестнадесет години Сами Лейкс вероятно е имал и нещо друго на ум, освен правилата на футбола. Уили все още не беше на възраст, за да проумее и тази „малка“ подробност.

„Може би, след година-две...“ Ханк се замисли. Тогава подобни разговори между баща и син щяха да са не само интересни, но и трудни.

— Някои от момчетата си говореха за Лудата Сали днес...

— И какво?

Уили въздъхна.

— Разправят, че ходела като ненормална по Блосъм Лейн.

— Кога?

— Снощи. Предполагам, че е стреснала няколко дечица, като е била облечена така.

— Как?

— Ами с онова нещо, дето го носи, с качулката. С него наистина прилича на вещица. Малката сестричка на Ърни я видяла и хукнали към къщи с писъци. През цялото време викала и плачела.

— Това ли е всичко? Просто е била облечена в пелерината си?

— Не. Един приятел се приближил до нея и я чул, че повтаря: „Малинка, малинка...“

— Малинка?

„Това пък, по дяволите, какво е! Тази жена не разбира ли, колко трудно ще ѝ бъде да обясни на някого, че не е откачена?“

Гърлото му пресъхна, като осъзна какво си беше помислил току-що. Вероятно се беше побъркал дори повече от Лудата Сали, за да му мине през ум въобще, че тя би искала да убеждава някого, че е нормална.

— Малинка — повтори Уили. — И ровела нещо из храстите.

Изведнъж, лицето му се озари от някаква идея.

— Може би, е търсела малини?

— Уили, каквото и да е прavela, във всеки случай, не е берела малини.

— Откъде знаеш?

— Отговорът не може да е толкова прост — Ханк захвърли неп прочетения вестник, стана и оправи вратовръзката си. — Не казвам, че тя няма да даде логично обяснение. Но от нея не трябва да се очаква прост отговор.

Уили се усмихна.

— Отиваш да я попиташ, нали?

— Имам и друга работа.

Облече жилетка и взе ключовете си. Уили го следваше по петите.

— Татко.

— Да?

— Отиваш при нея, защото е красива, нали?

Ханк го погледна строго. В широко отворените очи на сина си и невинното му детско лице прочете мъжко разбиране. Това го изненада. Явно беше сгрешил в разсъжденията си за Сами Лейкс и мажоретката. Синът му беше схванал всичко много добре, но просто не смяташе закачките с момичетата за по-важни от една игра.

Разговорите щяха да станат съвсем скоро доста трудни.

— Кажи на баба си да не ме чака за вечеря.

Сали постави питката в празничния поднос за торти, специално купен за целта, мушна четири малки свещички в средата. Запали ги и на пръсти отиде до всекидневната.

„Високопоставеният“ гост гризеше ордьовъра от моркови, който му бе сервирала преди няколко минути. Пое си дълбоко въздух й запя:

— Честит рожден ден! Честит рожден ден, скъпи...

Едва не изтърва подноса, когато гонгът на входната врата прокънтя. Без да го остави, изтича да отвори, като го придържаше с една ръка.

„Той се върна!“

Беше невероятно удоволствие да види Ханк. Жадните й очи го поглъщаха. Косата му беше изрядно подредена. Познатата комбинация от жилетка и вратовръзка — тази вечер в бледолилаво и синьо. Само

той можеше да изглежда така елегантен в иначе съвсем обикновени дрехи.

„Възхитително!“ Сали забрави, че малките свещички горяха много бързо.

Ханк откри задоволство в погледа ѝ: Само ако знаеше... щеше да се върне по-рано. Много по-рано. Онази нощ, когато се целуваха, дори още преди това, усещаше, че тя го харесва. Просто не вярваше, че ще си го признае — както сега с тази прелъстителна усмивка върху устните и недвусмислена покана в очите.

Беше облечена в тъмносин кафтан, който падаше леко върху гърдите, по тесния ѝ ханш настигаше до глезените. Косите ѝ на красиви вълни покриваха раменете. Тези коси бяха меки като коприна...

Полъх на вятъра загаси свещичките. Ханк се усмихна — тя дори не беше забелязала.

— Сали?

Явно не беше с апаратчетата.

— Сали!

Лицето ѝ изведнъж промени израза си. Беше много притеснена. Ханк видя как тортата се плъзна по подноса и падна на земята.

— Какво? — извика тя.

— Свещичките!

Тортата, като по чудо, не се беше обърнала наопаки.

— Угаснаха!

— И затова ли трябва да крецим?

— Викам, защото не ме чуваш. А ти защо пициш?

— Ами, защото ме накара да изгърва питката.

Сали я вдигна и оправи свещичките. Провери, да не би надписът, който с неимоверни усилия бе измайсторила с розова глазура, да се е повредил. Всичко беше наред.

— Питката? Това не е ли торта?

— Моят заек не обича торти — тя се усмихна. — Ханк!

— Какво?

— С апаратчетата съм. Можеш да не крециш повече.

Той я гледаше с недоумение.

Някъде отвътре се чуваше музика. „Ето защо си е сложила апаратчетата.“ Почувства се като идиот. Как не беше забелязал по-

рано!

Сали все още се усмихваше.

— Господи, извинявай. Не съм дошъл, за да ти крещя.

— Кой би ти повярвал?

— Искях да те видя.

„Това вече я изненада“ — помисли си Ханк.

— Наистина ли?

Сърцето блъскаше в гърдите ѝ, като осъзна какво точно ѝ беше казал. „Той е пожелал да ме види отново! Може би, времето, което прекарах в мисли за него, през последните няколко дни, все пак, не е било изгубено.“

— Не исках да ти го казвам. Поне, докато не те целуна още веднъж.

Откровените му думи я стъписаха малко.

— Какво те кара да си мислиш, че ще ти позволя?

— Да ми позволиш какво?

Гласът му беше нисък, съблазнителен и дързък.

— Да ме целунеш...

Сали се взираше в очите му, които потъмняха след отговора ѝ и разбираше, че Ханк едва се сдържа да не я целуне още в този момент.

Това беше най-вълнуващото нещо, което бе изпитвала от години.

— Няма невъзможни неща — отвърна ѝ с хладна увереност.

Пристъпи една крачка и влезе в къщата.

— Сега, като си помисля, май, точно да ти крещя съм дошъл.

— Защо ще извървиш целия този път, само за да си изпробваш дробовете?

Сали отстъпи, защото той направи още една крачка, за да затвори вратата зад себе си.

— Крещя, вероятно, не е най-точната дума — Ханк я водеше стъпка по стъпка към стаята, — но, откакто Уили ми каза какво си правила снощи, реших, че трябва строго да те смърям.

Тя беше учудена. Нищо не разбираше.

— Бродила си из улиците на Оуквил — припомни ѝ Ханк, — и, освен че си изплашила до смърт сестричката на Ърни...

— Никого не съм искала да плаша!

— Очевидно, пелерината ти предизвиква такъв ефект — отвърна той сухо. — Сигурно има нещо общо с репутацията, която си си

създаде.

— О, да, костюмът е много важно нещо.

Ханк се намръщи. Тя дори не се разкайваше за деянието си.

— Още не си ми казала какво си правила. Уили се прибра у дома и ми ги наприказва едни — че си тършувала из храстите и си подвиквала „малинка, малинка“. Човек може да си помисли, че се чудиш как да не остане и един, който да не те смята за откачена.

Сали погледна питката в ръцете си и избухна в смях. Обърна подноса към него, за да види думите, изписани с крем.

— „Честит рожден ден, Разбъри^[1]“ — прочете той на глас и втренчи поглед в нея. След това погледна през рамото ѝ и съзря един огромен бял заек да гризе дребни морковчета от чинията.

— Ханк, запознайте се, това е Разбъри.

[1] Raspberry, (англ.) — малина. Б.пр. ↑

V

— Търсила си избягал заек — думите му не прозвучаха като въпрос.

— Много си бърз в разсъжденията за един адвокат. Повечето хора биха си помислили, че бера малини, нищо че не им е сега сезонът.

— Да, Уили си помислил точно така — отвърна Ханк с крива усмивка.

Сали се разсмя.

— Не можа ли да оставиш тази отвратителна пелерина у дома си?

— Не.

— Защото беше абсолютно важно да не промениш и частица от образа си?

— Защото валеше, когато излязох.

Виждаше, че той не ѝ вярва, но се направи, че не е забелязала.

— Тъкмо поднасях питката на Разбъри, когато звънна. Ще останеш ли за партито?

Искаше ѝ се поканата ѝ да прозвучи небрежно, за да не се досети колко силно желаше да го задържи. Избягваше погледа му.

Хвана я за брадичката и обърна лицето ѝ към себе си. За нейна изненада в смарагдовозелените му очи откри въпроси, не отговор.

— Неизказаните думи понякога са по-силни от изречените на глас — Ханк прокара пръсти по косата ѝ. — От какво се страхуваш толкова, че не можеш да ме погледнеш, когато ме молиш за такова просто нещо — да остана на партито?

— Не се страхувам — отвърна му бързо.

— Наистина ли искаш да остана?

Сали кимна. Ръката му се плъзна по шията ѝ.

— Тогава ще остана — Ханк леко я целуна по челото. — Никога не се страхувай да бъдеш откровена с мен, Сали. Много по-лесно е за нервите, когато от самото начало кажеш какво искаш.

Тя го гледаше, без да продума.

— Желая те, Сали. Но мисля, че вече си усетила.

Очите ѝ се разшириха. В неговите прочете искрена, неприкрита страст. Искаше ѝ се да не бъде толкова директен, поне докато не свикне с начина му на изразяване.

— Имаш ли повече свещички за то... ъ... питката?

— Свещички? — погледна четирите восъчни кръгчета върху глазурата. — О, да. Свещички.

Обърна се ѝ тръгна към кухнята. Гласът му я спря.

— Благодаря за поканата да остана. И...

— Какво?

— Помисли за това, което ти казах.

— Много неща каза, Ханк.

Но знаеше какво точно има предвид.

„Как може така да се владее!“ — чудеше се Сали, докато изсипваше кутията със свещичките на масата. Пръстите ѝ трепереха, когато запали клечка кибрит.

Каза ѝ, че я желае, след това попита за свещичките — всичко това на един дъх. И как трябваше да се държи тя?

„Не е само до свикване с начина му на изразяване. Ханк играе игра, която ти никога не успя да научиш.“

Спря се и се замисли. Взаимоотношенията ѝ с Джон никога не бяха така откровено чувствени. Сексът с него винаги бе комбинация от задължение и не дотам „изгаряща“ необходимост. Интимната им връзка беше по-скоро нежна и успокояваща, отколкото вълнуваща.

„Джон.“ Не трябваше сега да мисли за него. Той беше мъртъв и не съществуваше сила, която да заличи от съзнанието ѝ мига, в който животът ѝ се превърна в трагедия...

Въздъхна, взе подноса и тръгна към всекидневната, където Ханк я чакаше.

Той вдигна поглед, когато влезе, но Сали не срещна очите му. Притеснението ѝ съвсем не го дразнеше — напротив, харесваше му. Караше го да се чувства, като че ли е първият мъж в живота ѝ.

Преди него, със сигурност, е имало друг. Беше любопитен какъв ли човек е бил. Миналото ѝ му беше напълно непознато, но щеше да има време за всичко по-късно. Нямаше защо да бърза сега.

Закачливата ѝ усмивка го изненада.

В следващия момент тя запя „Честит рожден ден“, — нещо, което в нейното изпълнение съвсем не беше шедьовър на певческото изкуство. Дори „високопоставеният“ гост спря да гризе морковите си и наостри уши. Като приключи с поздравлението, Сали приклепна до Разбъри и му помогна да духне свещичките.

Ханк се приближи и седна на пода до нея. Тя внимателно отчупваше малки парченца от питката и ги слагаше в чинията на заека. После взе един празнично опакован пакет и го показва на животинчето. Само докато дръпне панделката и Разбъри се нахвърли върху фъстъците.

— Стига толкова — посъветва го Сали. — После ще ти дам още, първо си изяж зеленчуците — почеса зайчето по главата.

— Мислиш ли, че на Разбъри му харесва цялата тая суетня?

— Това не е суетня, това е традиция. Притеснявам се само, че, май, е по-музикален отколкото предполагах. Изглеждаше, сякаш иска да си навре лапичките в ушите.

„Не само той имаше такова желание“ — помисли си Ханк. Вдигна очи и с изненада откри укор в погледа й.

— Мога да чета мисли — каза тя заплашително — и ако смяташ да останеш за вечеря, ще трябва да си спестиш забележките към готвача.

— Знаеш какво мисля, просто защото е истина — усмихна се Ханк. — А не подозирах, че съм поканен и за вечеря.

Сали остави подноса на пода и се изправи. Наистина, не беше го канила за вечеря.

Но не беше и готова да го пусне да си ходи. Не още.

Цели три дни се бе молила да се върне и нямаше да го остави да си тръгне, преди да му покаже, че може да бъде и съвсем нормална, когато поиска.

„Желая те, Сали.“ Думите му прозвучаха в главата й и тя почти се замая от вълнение.

Ханк също стана и се приближи към нея. Тя повтори поканата си:

— Много бих се радвала, ако можеш да останеш за вечеря — в този момент се сети, че той не живееше сам и въздъхна. — Съвсем забравих за Уили. Сигурно те чака вкъщи.

— Казах на Уили и Катрин да не ме чакат за вечеря.

Много му хареса разочарованието, което долови в гласа ѝ.

— Катрин?

Един огромен черен облак се зададе на хоризонта.

— Майка ми.

— Майка ти живее с теб?

Ханк кимна.

— Какво е включено в менюто?

„Той ще остане!“

Сали едва не заподскача от радост.

— По традиция, на рождения ден си Разбъри яде любимата си храна, а аз — моя специалитет. Можеш да избираш от двете.

Ханк реши, че ще е по-разумно да се присъедини към вечерята на домакинята.

— Сигурен съм, че каквото и да ми предложиш, ще е чудесно.

Вече беше достатъчно близо до нея, за да може да я докосне.

— Наистина ли искаш да остана?

Тя не се поколеба.

— Да.

Той искаше да чуе нещо повече, а Сали се чудеше колко много или колко малко да му каже.

— Дойдох в Оуквил преди пет години, защото не познавах никого тук и не исках да познавам никого. Доста усилия положих, за да накарам всички да разберат това.

— Затова те и попитах. Затова се опитах и аз да стоя настрана.

— Радвам се, че отново си с мен — отвърна просто. После преглътна някаква буца, която все не се махаше. — Реших да наруша малко правилата. Мисля за това от деня, в който нахълта в кухнята ми.

— Не съм нахълтал. Вратата беше отворена.

— Просто не беше заключена.

— Спорен въпрос.

Ханк нямаше намерение да се заяжда. Искаше да я обгърне с ръце и да я придърпа към себе си, за да усети как му въздейства, без дори да се досеща за това.

— Ще ни бъде много добре заедно, мила — нежно я прегърна, опасявайки се, да не би да се извърне от него. — Много добре...

— Не избързваш ли?

— Не, просто съм откровен. Признай, че и ти ме желаеш.

Сали кимна. Не можеше да не го направи. Беше трудно да не му се подчини, когато разбираше, че след миг ще я целуне.

Продължи с глас, който разпалваше кръвта във вените ѝ.

— Можем да побързаме или да изчакаме, както пожелаеш. Няма значение.

Той съзнаваше, че лъже, но трябваше да се съобразява с нейното настроение, макар това да беше изтезание за него.

— Това е добре...

„Нищо лошо не би се случило, ако се отдам на желанието, което всеки поглед, всяко докосване събуждаше в мен. Да не би сърцето ми да се разкъса, ако се оставя да ме завладее страстта?!“

Не и ако успееше да запази сърцето си настрана. А тя владееше чувствата си достатъчно добре.

Затаи дъх и обърна лице към неговото. „Няма ли да спре да говори?“

Очевидно — не.

— Откакто си се преместила в Колорадо, имало ли е някакви мъже в живота ти?

— Не — беше объркана. — Знаеш, че не познавам никого в Оуквил.

— А във Феървю? Или в Ню Йорк? Морт ми спомена, че имаш намерение да пътуваш за там.

— Морт Кембъл приказва прекалено много. А отговорът е пак „не“. Ти си първият мъж, с който... съм се целувала... от пет години.

Ханк беше любопитен и за времето преди това, но остави въпроса си за по-късно. Подозренията му се оказаха истина. Сали е живяла сама, без мъж, пет години.

Трябваше да бъде изключително внимателен и нежен с нея.

— И защо сега, Сали — устните му бяха само на сантиметри от ухото ѝ, — реши да „нарушиш правилата“. След толкова време?

В първия момент почти се възмути от въпроса му, но после размисли. „Той имаше нужда да знае, за да не очаква прекалено много от мен.“

— Може ли да ти отговоря друг път?

В гласа ѝ се долавяше уплаха.

„Спокойно, Сали. Няма от какво да се страхуваш, само гледай да не си загубиш ума.“

— Добре, мила — отвърна Ханк меко. — Можеш да правиш каквото пожелаеш.

Отмести с пръсти една къдрица и погали голото ѝ рамо.

— Всичко, каквото пожелаеш? — прошепна Сали.

— Всичко.

Целуна я топло. Чувствено.

Тя едва притвори очи и той се отдръпна.

— Спомена нещо за храна — напомни ѝ и се разсмя, когато видя как му се нацупи.

— Сега?

— Сега.

Този път пък се разсмя на червенината, която пламна по бузите ѝ. Обърнал внимателно в посока към кухнята и лекичко я побутна напред.

— Разбъри ще е излапал всичко, преди още да сме започнали.

Сали се подчини, просто, защото нямаше избор.

— Колко си гладен? — запита го през рамо.

Ханк се замисли колко степени на глад може да изпита, докато гледаше извивката на ханша ѝ. Можеше спокойно да мине и без вечеря, но гладът му за Сали беше неутолим. „Дали не направих грешка преди малко? Защо не я придърпах обратно в прегръдката си?“

— Ханк?

— Да?

— Попитах те колко си гладен.

Той запремигва, забелязал, че са вече в кухнята. Може би, трябваше да се притесни от неспособността си да се концентрира в последно време. Подобно явление за един адвокат наистина беше тревожно.

Едва сега обърна внимание на ножовката в ръцете ѝ.

— За какво ти е това?

— За вечерята, ти какво си помисли?

Гледаше я объркан.

— Не съм очаквала гости и ще трябва да отрежа още. Само ми кажи колко искаш.

— Колко какво?

— Съомга.

Сали му връчи ножовката и отиде към хладилника. Извади от фризера нещо увито във фолио и го тръшна на кухненската маса.

— Май ще е по-добре ти да се заемеш — подаде му дъската за рязане.

— Имаш право. Това нещо е като камък.

— Дълбоко замразяване. Отрежи си две или три парчета, но не повече от инч^[1] и половина широки, иначе няма да мога да ги размразя.

На Ханк не му се вярваше, че въобще до сутринта е възможно да се разтопи ледът, но взе рибата и я разопакова. Някаква си замразена съомга нямаше да го накара да отхвърли поканата за вечеря.

— И накрая къде намери Разбъри — попита той, без да се обръща.

— В лабиринта от чимшир зад къщата. Ако бях погледнала първо там, нямаше да причиня такава суматоха в Оуквил.

„Да, но ако съдбата не беше се намесила, Ханк нямаше да има повод да дойде отново.“

— Забелязах този странен лабиринт онзи ден, когато влязох в кухнята. И каква е причината да си спретнеш такова нещо в градината?

— Разбъри има нужда от упражнения, но освен да подскочи веднъж-дваж, когато е на разходка, хич не му се спортува. Предпочита да се разхожда безцелно и да яде.

Сали наля гореща вода в маслото на прах и започна да го разбърква.

— Помислих си, че ако му направя такъв лабиринт, ще се раздвижи поне малко — докато си търси закуската, сложена в центъра.

— И какво се получи?

— Нищо. Трябваше да минат две години, докато рехавите клончета станат достатъчно гъсти, за да не може да прескача направо. Дотогава той отдавна беше изучил най-краткия път от началото до края. Сега го прави за тридесет секунди — въздъхна. — В момента „упражненията“ ги правя аз — това глупаво нещо трябва да се поддържа. Обзалагам се, че проклетият заек ми се присмива зад гърба, но още не съм го хванала.

Взе една чиния от шкафа и отиде до масата.

Ханк неволно, точно на време, хвана по-здраво ножовката, защото тя бутна ръката му, докато слагаше чинията до дъската за

рязане. „Един-два клъцнати пръста определено щяха да променят настроението на вечерта“ — помисли си.

— Подозирам, че Разбъри се беше скрил — продължи Сали, — защото му споменах, че ще го къпя. Когато не се върна от сутрешната си разходка, реших, че се е изгубил.

Ханк си представи как Лудата Сали броди из улиците и се рови из храстите.

— И не можа ли да си облечеш дъждобран като всички нормални хора? Нещо по-обикновено.

— Разбира се, че не — отвърна тя през смях, когато забеляза неодобрението в погледа му. — Жителите на този град очакват да ме видят с пелерината. Не исках да ги разочаровам.

— Знаех си, че го правиш нарочно! — възкликна той и размаха заканително ножовката срещу нея.

Харесваше ѝ да го дразни за Лудата Сали.

— Кой ще ми повярва, ако му кажа, че в покрайнините на Блосъм Лейн живее красива жена, а не вещица.

— Красива ли?! Ханк, трябва да идеш да си прегледаш очите. Уили замалко не изгуби съзнание, когато ме видя за първи път.

— Синът ми се е уплашил, че ще му направиш магия. Може да си изглеждала и като мис Америка, но той не е забелязал.

— Мис Америка?!

— Точно така.

Ханк върна съомгата във фризера и ѝ подаде чинията с отрязаните парчета.

Сали сложи рибата в микровълновата печка, за да се размрази. „Дотук — много добре, но не си ме виждал като стана от сън.“

Това щеше да се случи все пак. Нямаше защо да се лъже. Мисълта за евентуалното преспиване или задрямване с Ханк я накара отново да се изчерви.

Трябваше да го предупреди.

— Когато Уили падна от дървото — поде тя, — аз току-що бях станала от леглото — замълча, за да се увери, че я слуша с внимание. — Не спя добре. Не съм хубава, когато спя. Повечето хора в Оуквил предполагат, че под качулката на пелерината се крие сбръчкано и грозно лице. Десетина минути, след като се събудя, наистина много приличам на образа, който са си изградили за мен.

— Винаги ли?

Сали кимна.

Ханк, май, не ѝ вярваше и, като че ли, това съвсем не го притесняваше.

— Мислиш ли, че ще избягам от ужас, ако на сутринта, след като сме се любили изглеждаш не толкова великолепна?

Гласът му беше нисък и сух. Представи си я с разрошена коса и подпухнали устни след цяла нощ на удоволствия.

Приблужи се към нея. Наведе се и я целуна по челото.

— Трябва да знаеш нещо, мила — прошепна ѝ. — Въобще не ме интересува, какво си мислят хората в този град. Това няма нищо общо с нас.

— Наистина ли?

— Да. Не съм тук, защото съм заинтригуван от Лудата Сали.

Преглътна и го погледна в очите.

— Дошъл съм, защото нещо в Сали Майкълс не ми дава мира ден и нощ. Няма да си тръгна, преди да разбера, какво е то.

Сали изведнъж се стъписа от мисълта, че Ханк заплашваше да промени коренно живота ѝ — без значение дали тя иска подобна промяна или не.

[1] Инч = 2,53995 см. — Б.пр. ↑

VI

— Не говори така... — прошепна. — Плашиш ме.

— О, не, ти не се плашиш толкова лесно — хвана ръцете ѝ. — Просто си малко нервна, защото не си го правила отдавна. Довери ми се.

Устните му почти докосваха нейните.

Постави дланите ѝ върху раменете си.

„Довери ми се.“ Защо да не му се довери? Сали не намираше причина да не му вярва. Обгърна шията му и откри колко напрегнати бяха мускулите му.

— Е, и?

Тя кимна почти незабележимо.

— Добре — ръцете му галеха хълбоците ѝ. — Ще бъде прекрасно, мила.

— Откъде знаеш?

Ханк се отдръпна съвсем леко и я погледна в очите.

— Помниш ли онази нощ в градината, когато те целунах?

„Как си допуснал, че мога да забравя?!“

— Това беше най-страхотното ми еротично преживяване, откакто се помня.

Гласът му беше нисък и съблазнителен. Погъделичка крайчеца на устните ѝ с език.

— Сега ще бъде дори още по-силно, когато и двамата знаем какво искаме.

О, да, тя знаеше какво иска. Нямахше защо да се пита за сетен път.

Сали се надигна на пръсти, за да се притисне в него.

Ханк измърмори нещо за търпението и обхвана с една ръка талията ѝ. Тя извика лекичко, когато гризна нежно долната ѝ устна, и простена, щом езикът му заличи еротичната болка.

Придърпа я силно към горещите си слабини. Сали го усещаше с корема си и беше горда от постигнатото, дори възхитена. Впи пръсти в

косите му.

Той с нежелание отдръпна устните си, но трябваше да го направи. Съвсем скоро щеше да стане твърде късно да спрат.

Зачуди се дали Сали щеше да има нещо против, ако вземе няколко кучета лед от хладилника, за да ги сложи в слипа си. Тя малко се озадачи, като се засмя, а не ѝ обясни защо. Всъщност, нищо не продума, докато не се убеди, че напълно е овладял емоциите си.

Гледаше красивото ѝ лице, леко зачервено от възбуда, и с усилие на волята се зарече, че тази нощ няма да се любят.

Искаше да я опознае по-добре, преди да слее тялото си с нейното. Пое си дълбоко въздух и се опита да си спомни, кое го накара да я целуне. О, да. Нещо във връзка с грозната двойничка на Лудата Сали, както би се изразил Уили.

— Да не съм чул повече никакви глупости за грозотии и други подобни — заяви той сериозно. — Разбра ли ме?

Сали кимна и въздъхна. „Направих каквото можах — опитах се да те предупредя.“

Микровълновата печка звънна и тя се отскубна от прегръдката у. Не ѝ се искаше, но трябваше да го направи.

Освен всичко друго, беше и гладна. По всяка вероятност Ханк също беше гладен.

— Тази съомга няма да е превъзходна, но все ще е по-добра от питката на Разбъри.

— Просто е невъзможно да не ми хареса — отвърна той, издърпа един стол и се настани до масата.

Наблюдаваше я как се движи и се запита, дали всяка вечер си готвеше или това беше някакъв специален случай.

Сали изчисти аспержите, обърна парчетата риба в грилчето, направи салатата и всичко останало, което бе нужно за една вечеря, като дори веднъж не го погледна.

— Защо един абсолютно бял заек е кръстен Разбъри? — запита Ханк, за да наруши неловкото мълчание.

— Моля?

— Питам за името му. Сигурно е свързано с някаква история.

Доколкото я познаваше, сигурно веднага би съчинила някоя, стига да ѝ се даде идея.

Беше очарователна, без значение какво върши или какво говори.

Отпи от виното, което му беше наляла, още когато режеше замразената съомга, и подпря главата си с длан — беше готов да бъде забавляван.

И не остана разочарован.

— Според една индианска легенда, когато се роди дете, майката излиза от колибата и го кръщава по името на първото нещо, което види.

Ханк не откъсваше очи от нея. Изпитваше голямо удоволствие да я наблюдава, докато си фантазира.

— Един ден едно индианче попитало майка си защо сестра му се казва Бягащо Поточе — продължи Сали с мелодичен глас. „Защото излязох от колибата и видях бягащо поточе“ — отговорила майката. „Ами Летящият Орел?“ — любопитствало детето. — „На сутринта, когато брат ти се роди, аз погледнах небето и видях един орел да кръжи в облаците“ — обяснила майката с усмивка, като си спомнила този красив момент.

Момчето замълчало и тогава тя го попитала: „Сега стана ли ти ясно, Крастава Жаба?“

Ханк избухна в смях, без да сваля поглед от Сали. Много му харесваше излъчването ѝ. Все още се смееше, когато тя сложи чиниите и приборите на масата.

— И Разбъри е кръстен на...

— Една особено добра партида малиново сладко, което разфасовах на сутринта, когато го донесох вкъщи — отвърна тя, докато сервираше вечерята.

— Пак добре, че не си правила сладко от диви ябълки тогава — издърпа един стол и я изчака да седне. Преглътна разочарованието си, когато Сали се настани, без да се допре до него. Поне веднъж.

— Ако трябваше да се придържам стриктно към легендата, Разбъри щеше да се казва „Дърводелски Метър“ и тогава историята щеше да е значително по-интригуваща.

Ханк се засмя, а тя дори не се и усмихна. Вниманието ѝ беше ангажирано от дребни детайли, които досега не бе забелязала — как очите му ставаха по-светли, когато се радваше на нещо, как бръчиците около тях ставаха по-дълбоки, когато се смееше.

Под ярката светлина на кухненската лампа двамата се хранеха бавно и разговаряха. Нямаше за къде да бързат.

„Не бива да ми е толкова приятно с него“ — помисли си Сали. Той беше мъж, когото съвсем не познаваше... който я бе целунал и ѝ бе обещал още толкова много...

Може би, беше омагьосана от този смарагдов поглед, който като че ли никога не се откъсваше от лицето ѝ. Не се сдържа и се усмихна. „Сигурно ще му бъде много забавно да разбере, че го смятам за магьосник.“

Обсъдиха на дълго и на широко Разбъри, насиненото око на Уили, увлечението и по малки и бързи автомобили. Сали го подкачи за джипа.

— Много ми е чудно ти пък как пътуваш из Колорадо, когато навали два метра сняг — отвърна Ханк.

— О, аз нямам равна в слагането на вериги. И, освен това, малките коли са превъзходни за заснежени пътища. Проблемът ми е само, когато излизам от гаража, но пък си имам сноублоуър^[1].

Тя пропусна „малката“ подробност, че улицата, по която стигаше до гаража, не беше вписана в плана за почистване на службата по поддръжка на пътната мрежа. Не му каза и за пикапа, който ползваше, когато времето беше наистина много лошо. Излишно беше. Ханк едва ли се интересуваше от всичко това.

Сали отмести чинията си настрана и взе чашата с вино.

— Откога работиш като адвокат в Оуквил?

— До преди две години работех в Денвър, но реших да се махна от големия град и си отворих собствена кантора тук. Не съм прекъснал връзките си — всъщност, повечето от делата ми са от Денвър.

— Сигурно е много изморително да пътуваш постоянно. Дотам е почти цял час път, а през зимата и повече.

— Не, аз не ходя толкова често, освен ако не се налага да се явя в съда или да се срещна с някой клиент. Имам си помощник, който ми изпраща почти всичко необходимо, така че повечето от работата я върша тук.

— И когато трябва да заминеш, майка ти гледа къщата?

Сали се улови, че изпита някакво чувство на ревност към тази жена.

— Катрин се грижи за всичко, без значение дали съм тук или ме няма. Откакто я убедих да дойде при нас, в Оуквил, тя е домакинята.

— Защо ѝ викаш по име?

Вече за втори път го правеше тази вечер. На Сали ѝ се струваше малко странно. Но, всъщност, какво знаеше тя за семейството? Беше израснала без родители от съвсем малка.

— Започнах така, когато бях в бунтарската пубертетна възраст, за да я ядосвам, но докато преживея „революционния“ си период, тя свикна с това. Не знам, просто ѝ подхожда.

— А Уили я нарича...

— Мама — Ханк разбра учудването ѝ. — Катрин наистина му беше като майка.

Поколеба се, но реши да ѝ каже и останалото. Тъй или иначе, Сали трябваше да знае за Сандра.

— Майката на Уили го изостави още след раждането. Бракът ни беше разтрогнат два месеца след сватбата. Тя отиде в Невада и там получи бърз развод. Аз трябваше да платя разносните по делото. Видях я само веднъж след това — когато дойде да остави сина ми.

— Тя не го е искала?

— Не.

Сали беше шокирана. „Как може една майка да изостави собственото си дете?“

„Дете.“ Преди години тя бе копняла да си има бебе. Но тези мечти умряха заедно със съпруга ѝ. Оттогава не беше си и помисляла за това.

— Нека не споменаваме повече за Сандра — каза Ханк, като отмести чинията си настрана. — Живях с нея преди много, много време. Единственото хубаво нещо, което остана от брака ни е Уили.

Продължиха да разговарят за работата му. Пиха още малко вино и той ѝ разказа за няколко дела, върху които работеше в момента.

Сали направи кафе. Докато го поглъщаха бавно, тя с внимание слушаше понякога смешните, понякога трагичните му истории.

Задаваше му толкова много въпроси, че той най-накрая предложи да сменят темата.

Тя оправи масата. Когато поиска да ѝ помогне, скара му се и му нареди да седне на стола си.

— Ти сега си ми гост. Първият от толкова време! Следващият път ще бъде твой ред да шета.

Преместиха се във всекидневната. Разбъри беше заспал пред чинията си. Ханк се настани в един фотьойл, а Сали седна в ъгъла на

кушетката, като скри босите си крака под кафтана. Той се стараеше да я наблюдава, без да я остави с впечатлението, че се опитва да надникне в душата ѝ. Макар че точно това искаше да направи.

Навън вече беше тъмно, когато я запита за нейната работа, още по-тъмно, когато заговориха за закусвалнята за бедни в Денвър.

Бе заинтригуван от професията ѝ. И явно тя беше щастлива с нея. Като редактор консултант в голямо издателство, Сали пътуваше често до Ню Йорк, срещаше се с истински писатели, работеше върху истински книги, като ги подготвяше за всички етапи на издаването им. Беше свързана с целия процес до момента, в който хиляди или десетки хиляди копия излизаха от пресите. Някои от книгите бяха същински битки, други — просто удоволствие от началото до края.

Ханк учуден я попита как въобще намира време за закусвалнята за бедни.

— Аз помагам само за храната — Сали се наведе и остави чашката от кафето на ниската масичка, която ги разделяше. — И за миенето на чиниите. Не можеш да си представиш колко съм добра в лъскането на огромни казани.

— И по цели часове правиш сладко — напомни ѝ той.

— Да, това също. Но трябва да си призная, че докато обера и последните ябълки, вече ми е писнало да се занимавам.

Протегна се и се прозя. Ханк се почувства удовлетворен. Беше успял да я накара да се отпусне и да говори дълго, като само вмяташе по някое изречение, когато тя не знаеше как да продължи. Въобще не беше ѝ напомнял за Лудата Сали. Това щеше да остави за по-късно, когато ще спечели доверието ѝ, за да заговори сама.

Беше убеден, че Сали му бе казала много повече, отколкото би искала, много повече, отколкото дори предполагаше. Но, все пак, нали за това бе учил — след толкова години практика в съдилищата, тя просто нямаше никакъв шанс срещу неговите умения да води разговор в посоката, в която той желаше.

Искаше да знае всичко за нея. Това, което научи за последните няколко часа само възбуди любопитството му. Сега вече беше абсолютно убеден — не само харесваше Сали. Имаше нещо много по-дълбоко от привлекателността ѝ, което го караше да гори от желание да я види отново.

Искаше да я направи част от живота си. Имаше нужда да стане част от нейния живот.

Искаше тя да бъде негова съпруга.

За мъж, който не бе и помислял да се жени втори път, Ханк беше приятно изненадан, вместо да е шокиран, от идеята да прекара остатъка от дните си с една жена, която току-що бе срещнал. Като размисли още малко, той се въодушеви много от тази идея.

Беше твърдо решен да я направи реалност.

Усмихна се и остави празната чашка от кафе до нейната.

— Никога досега не съм оставял една дама да заспи пред мен — стана и се поразкърши. Не и преди да съм се любил с нея...

Взря се в очите ѝ.

— Как ще дочакам да видя какво ще сториш, след като се любя с теб, Сали? Ще се протегнеш с прозявка както сега? Или, просто, ще се сгушиш в мен и ще заспиш в прегръдката ми?

Тя го гледаше, почти зашеметена от думите му, а Ханк се правеше, че обмисля вариантите.

— Май, ще трябва да почакам — рече накрая.

Сали изведнъж се разсъни — бе по-будна от всякога.

И малко нервна. „Много нервна — поправи се тя. — Как можах дотолкова да се отпусна, че почти да забравя какво иска от мен!“

— Сали?

Лицето ѝ гореше, но срещна погледа му.

— Късно е, мила, а утре трябва да съм целия ден в съда. Имам едно дело тук, в Оуквил. Искам да прегледам записките си тази нощ — усмихна ѝ се и ѝ подаде ръка. — Ще ме изпратиш ли до вратата?

— Но...

— Но какво, Сали? — заобиколи малката масичка и ѝ помогна да стане. — Не мислиш ли, че е време да си вървя?

— Да, време е — отвърна тя рязко и се отдръпна. „По дяволите! Защо не спре да ми говори неща, от които ми се подкосяват краката!“

Препъна се в заека, който беше заспал точно на пътя ѝ и за да не го настъпи, стъпи в чинията му. Тръгнаха към вратата.

— Защо ми се струва, че нещо си ми сърдита? — Ханк нежно хвана ръката ѝ, която вече беше на бравата. Погали я по рамото и я придърпа към себе си. — Защото ти споменах за правене на любов?

— Дори ми го повтаряш сега! Не ти ли минава през ума, че не съм свикнала мъже да ми говорят по този начин?

— От това, което ми каза, разбрах, че въобще не си свиквала с мъже — повдигна брадичката ѝ към лицето си. — И нямаше да ти говоря така, ако не мислех, че ти харесва.

Погъделичка крайчеца на устните ѝ със своите. Сали се опита да го целуне. Смехът му беше мек, а дъхът — гореща покана, на която тя не можеше да устои.

— Харесва ли ти, Сали? — Ханк избегна целувката, но плъзна устните си по бузата ѝ. — Не е ли възбуждащо да знаеш, че те желая така силно, че не мога да спра да говоря за това?

— Ами... аз... мисля, че... — преглътна и се опита да се концентрира. — Мисля, че ти не биваше...

— Не ме лъжи, Сали — целуна я. Езикът му разтвори устните ѝ... После добави: — Помниш ли какво ти казах — да бъдем откровени един към друг. Фактът, че говорим за нещо толкова интимно, като правенето на любов, не означава, че не бива да си казваме каквото мислим.

— Ще ми трябва доста време, докато... свикна... с това — прошепна тя.

Ръката му се плъзна към гърдите ѝ. Докосването беше толкова леко, че би го сметнала за непреднамерено, ако не бе видяла възбудата, пламнала в очите му.

— Тогава, нека да излезем утре и аз ще се опитам да се държа както подобава.

— Да излезем? — Ханк кимна. След това устните му се долепиха до нейните и само след миг Сали се бе вкопчила в него. Като че ли беше цяла вечност... Той се отдръпна и тя трябваше да срещне погледа му.

— Моля те, нека да вечеряме заедно. Искам да бъда отново с теб.

Сали си пое дълбоко въздух. „Дали той си дава сметка каква огромна крачка е това за мен?“ — запита се тя.

— Мисля, че ще ми е много приятно с теб — произнесе със сериозен тон.

Ханк се усмихна, като че ли бе знаел отговора ѝ и я целуна отново. Когато най-после ѝ пожела „лека нощ“, Сали си помисли, че целувките му бяха божествени.

[1] Snowblower — устройство за издухване на снега — Б.пр. [↑](#)

VII

— Ханк, искам да се любим. Сега, преди да излезем за вечеря — рече твърдо. — Имаш ли нещо против?

Извади бутилката бяло вино от фризера и я сложи в хладилника.

— Не, не така.

Затръшна вратата на хладилника. Многобройните пластове шифон се завъртяха около коленете ѝ, когато се отправи към шкафа с кристалните чаши. Взе две и се подиря с гръб към мивката.

— Ханк, ако нямаш нищо против, искам да се любим, преди да излезем.

Смръщи вежди. Не, нещо липсваше в думите ѝ.

Все нещо липсваше. Затова вече беше седем часът и още не бе решила как точно да му го каже. Той щеше да пристигне всеки момент и Сали започваше да нервничи.

Беше и казал, че ѝ говори откровено за правене на любов, защото си мислел, че това я възбужда. Дали и обратното беше вярно? Дълги часове тази нощ тя остана будна и размишляваше, че наистина трябва да е откровена и пряма с него и... да бъде, каквато той пожелае. Съвсем ясно съзнаваше, че го желае повече от каквото и да било на света!

Просто искаше да бъде негова любовница.

Усмихна се на Разбъри, който вечеряше маруля и репички.

Нямаше защо да се притеснява, че взаимоотношенията им може да се задълбочат, защото Ханк търсеше във връзката им същото, което и тя. Желаше я и беше ѝ го казал още в самото начало. Като преодоля първоначалното си стъписване, Сали разбра, че всъщност целите им много добре си съвпадат.

Поради това, нещата вече изглеждаха съвсем в друга светлина. Никой от тях нямаше намерение да намесва чувства. Той беше достатъчно открит да си го каже, ако подобна идея му е минала през главата.

Ханк не желаше нищо повече от физическа интимност. Сали бе доволна от изводите, до които стигна, след като внимателно обмисли ситуацията. Дватама нямаха намерения да се обвързват, защото ги свързваше само един от най-важните човешки инстинкти.

Щяха да са заедно, докато премине фаталното привличане. И толкова. Затова можеше да се допусне подобно продължение на познанството им.

„А в момента — призна си Сали, — по-скоро бих излязла крило от прилеп, отколкото да изтърпя цяла вечеря, без преди това да стана негова любовница. Може би, ако го направя брутално?“

Изкашля се и си представи сцената: Ханк звъни на вратата, тя отваря, хваща го за вратовръзката и...

Не можа да довърши „стратегическия“ си план, защото прокътня гонгът на входа.

— О, Господи! Сали, решавай! — тръгна по коридора.

Вече беше късно. Нямаше за кога да мисли. В следващия момент забеляза, че навън има двама души, не един.

„Какво, по дяволите, търси на прага ми заедно с друга жена!“ На първата си среща с мъж в Оуквил, изглежда нямаше да е сама, а с партньорка. „Не е проява на добър вкус от негова страна!“

Внимателно остави кристалните чаши на масичката до вратата и изтри ръце в полата си.

Отвори.

Погледът на Ханк се плъзна по голите ѝ рамене, спря се на талията ѝ, стигна до сандалетите и едва тогава се вдигна към лицето ѝ. Отново я изгледа от главата до петите, без да продума. В очите му прочете истинско възхищение.

„А как би прозвучало следното: «Ханк, какво ще кажеш, да влезеш и да се съблечеш, за да изпълним едно мероприятие от плана за вечерта? Може ли да ти помогна да си развържеш възела на вратовръзката?»“

Избликът на ревност за малко не я накара да изрече на глас дръзките си слова. Съвсем не ѝ харесваше, че го вижда с друга жена.

За всеки случай, стисна зъби, да не би думите сами да се изплъзнат от устата ѝ. Тримата стояха и се гледаха, докато очевидно единият от тях с по-голям опит в добрите маниери, заговори:

— Добър вечер, миз Майкълс. Аз съм Катрин Алтън, майката на Ханк.

Едва сега Сали забеляза, че тази жена беше няколко години по-възрастна от него. Много добре изглеждаше — без следа от сребро в красивите ѝ кестеняви коси и лице, грижливо поддържано да не издава възрастта.

— Здравейте — отвърна ѝ, като се усмихна.

„Слава Богу, че не произнесох на всеослушание «поканата си». Най-малкото, щеше да е неприлично, когато майка му стоеше до него.“

Катрин Алтън се обърна към сина си.

— Съжалявам, ако ви се струва, че е забравил на какво съм го учила. Знаете как е с възпитанието на децата в днешно време. През едното ухо влязло, през другото излязло. Мога да се закълна, че съм му обяснявала, кога се казва „здравей“ още когато носеше къси панталонки.

Сали се засмя и стисна ръката ѝ. След това я покани да влезе, без да погледне мъжа, който стоеше на прага.

— Няма защо да се извинявате за държанието му. За мен това е приятна изненада, като знам как ми крещеше преди.

— Ти си ѝ крещял? — Катрин беше шокирана.

— От време на време.

Сали се извърна и улови Ханк в момента, когато се мръщеше на майка си. После той се наведе и леко я целуна по бузата.

— Нямаше да си глътна езика, ако ти... не изглеждаше толкова... страхотно — обясни ѝ с дрезгав глас.

Тя задържа дълго очите си на устните му и си пое дълбоко дъх. Искаше истинска целувка. Ханк се засмя и прошепна:

— По-късно — изкашля се и продължи. — Ще оставим Катрин на път за ресторанта край библиотеката. Реших, че няма да имаш нищо против.

„Защо просто не ѝ дадеш ключовете от колата, а ние ще си поръчаме пица като огладнеем... ако огладнеем! Не! Сали, засрами се! Това са глупости. На Катрин Алтън сигурно няма да ѝ се хареса твоят план. А, освен това, в Оуквил няма на кого да поръчаш да ти донесе пица у дома.“

— Сложила съм една бутилка вино да се изстудява... — поде.

— Не мисля да оставам — прекъсна я Катрин. — Дори нямах намерение да влизам, но Ханк ми каза, че вашият заек е по-голям от кокер шпаньол.

— Излъгал ви е — отвърна развеселена. — Колкото и да му е дълга козината, едва ли е по-едър от пудел.

— Голям пудел — вметна Ханк.

— Среден — поправи го Сали.

Извини се и изтича до кухнята. Както предполагаше, Разбъри си беше на мястото. Естествено, щом в чинията му имаше нещо за гризане. Той малко се опъна, когато го вдигна, но се остави да го занесат до всекидневната.

— О, Боже? — Катрин плахо вдигна ръка и го погали по ушите.

— Запознай се, Разбъри, това е мисис Алтън.

— Здравей, аз съм Катрин. Мислите ли, че няма да има против?

— След яденето, да го гаят по ушите е най-приятното му занимание.

— Очарователно създание!

Сали го остави на земята, защото й натежа.

— Той в къщата ли спи? — попита мисис Алтън.

— Да, Разбъри е научен да живее при домашни условия. Спеше с мен, докато не стана толкова дебел, че не можеше да се качва сам в леглото.

— И сега?

— Има си една кошница. Не че ми коства кой знае какво усилие да го вдигам на леглото, но вече се страхува да скача от високо и, ако му се наложи да слезе... посред нощ.

— А ние имаме резервация за тази вечер — прекъсна я Ханк, преди разговорът да се е задълбочил още повече. — Какво ще кажеш да тръгваме?

Сали се съгласи с усмивка и тримата се отправиха към входната врата. По пътя тя грабна пелерината си от закачалката, без да обръща внимание на недоволството му.

— Не е чак толкова студено навън — измърмори той и с нежелание й помогна да се облече.

Тя се съгласи със забележката му, но реши, че за първата си вечер извън дома има нужда от нещо като талисман.

Като излязоха пред къщата видя един бял ягуар, паркиран на алеята.

— Къде ти е джипът?

— Уили реши, че колата ще ти отива повече — отговори й Ханк, докато й отваряше вратата, за да седне отпред.

— Уили има добра интуиция.

— Аз го възпитавам — вметна Катрин от задната седалка. — Къде ще вечеряте?

— В „Ла Каса ди Антоан“ — Ханк запали двигателя и се отправиха надолу по Блосъм Лейн към града. — Това е най-добрият ресторант в Оуквил. Имах голям късмет, че успях да резервирам маса.

Погали Сали по ръката.

— „Ла Каса ди Антоан“? Защо ми се струва, че това име се произнася на няколко езика едновременно?

Много й харесваше топлината на дланта му. Приятно й беше да я докосва, дори по този невинен начин. Дали си спомняше, че майка му седи на задната седалка?

— Храната, която приготвят там е доста сполучлива комбинация от френска, италианска и испанска кухня. Мисля, че ще ти хареса.

Вдигна ръката й и я сложи на лоста за скоростите, като постави своята отгоре.

— Не си ли чувала за това място? — попита Катрин.

— Не излизам много...

Думата „никога“, май, щеше да е по-точна. Това беше първата вечер на Лудата Сали в града.

Изведнъж осъзна, че съвсем не се притеснява от това — да бъде с Ханк, да се покаже сред хората — като че ли беше най-нормалното нещо на света.

— Наистина — каза Катрин замислено, — винаги съм се чудела защо толкова страните от всички.

— Така ми беше по-спокойно — тихо изрече Сали. „Беше?“ Да, имаше някаква логика в това, да говори за живота, си на отшелничка в минало време.

И какво щеше да стане сега? Щеше ли Оуквил да приеме Лудата Сали?

— Защо оставихте хората да говорят тези глупости за вас? — запита мисис Алтън.

— За вещицата или за лудата жена? — Сали се извърна и ѝ се усмихна дяволито.

— И за двете. От това, което съм чувала, не сте направила нищо, за да ги предотвратите. Лудата Сали е наистина един страшен обитател на града. Защо оставихте нещата да стигнат дотам?

— Ами...

— Всъщност, как успяхте да запазите тази легенда толкова години?

— Какво ви кара да мислите, че това е само легенда?

— Не ме баламосвайте. Вие сте една съвсем нормална красива млада жена. Трябва ли да си правите изкуствени брадавици, само за да плашите децата от време на време?

Сали се чудеше как да обясни с прости изречения, че съвсем случайно, е разбрала до какви мащаби е стигнал митът за Лудата и то, едва когато се появи Ханк.

— Стига толкова, Катрин — каза той меко.

— Не, аз не се притеснявам — отвърна бързо Сали. Изглежда я с поглед, който я накара да си прехапе езика.

— Не мислиш ли, че отговорите на тези въпроси трябва да науча първо аз?

— Не говори на Сали с подобен тон, Ханк! — скара се майка му. — Ще я изнервиш още преди да сте стигнали до ресторанта... а като стигнете пък, ще бъде достатъчно неприятно. Всички ще искат да се запознаят с нея и какво ще им кажеш, като те попитат къде живее? Наистина, Ханк, как ще им обясниш, че Сали е от Оуквил, без да им споменеш за къщата в края на Блосъм Лейн? Този град е прекалено малък, за да я представиш само като Сали Майкълс и с това да ти се размине.

Ханк спря пред библиотеката. Помогна на Катрин да слезе, без да ѝ отвори.

— Довиждане, Сали.

Ханк седна отново зад волана и хвана ръката на Сали.

— Притеснена ли си за вечерята? — запита я.

„Ла Каса ди Антоан“ беше единственият ресторант в града, без да се броят заведенията за бързи закуски. Съвсем беше забравил, че сигурно ще е пълно с познати и приятели, с любопитни познати и приятели.

Но съвсем не му се шофираше чак до Феървю или до Денвър. Искаше да прекара вечерта с нея, но не в колата.

Тя преглътна една буца в гърлото си. Разбира се, че беше нервна, но не заради вечерята в голям шумен ресторант. Често в Ню Йорк ѝ се налагаше да попада на такива места. Измъчваше я друго. Дали постъпваше правилно? Как ще си замине от Ханк, без да обвързва сърцето си? Реши да не отговаря на въпросите му. На своите — също.

— Майка ти ми хареса — смени темата.

— Катрин те хареса също. Запитах те притесняваш ли се за вечерята?

„Дали се притеснявам да бъда сама с теб? Глупости!“ Съвсем не се стесняваше предната вечер, когато беше наистина сама. Беше възбудена и отвърщаше на целувките му със същата страст, както той на нейната.

— Как можеш да твърдиш, че ме харесва — изрече тихо.

— Каза ми, че ще прибере Уили от съседите на връщане.

— И това как се трансформира в симпатия към мен?

— Ако беше поискала, щеше да измисли причина аз да го взема — обърна ръката ѝ и започна да я гали по дланта. — Така няма да има защо да бързаме...

Със задоволство забеляза, че думите му я накараха да потръпне.

— Сали?

— Да.

— Каж ми какво искаш?

Тя гледаше пръстите му, които продължаваха да галят ръката ѝ. „Толкова невинна ласка, би си помислил някой, ако ни гледа отстрани.“

Но не беше така. С всяко докосване дишането ѝ ставаше по-бързо. Тънките стрелички на възбудата попадаха точно на най-чувствителните места. Усещаше зърната на гърдите си, които се опираха в тънката копринена блуза, твърди и настръхнали. Топлината в лоното на бедрата ѝ растеше — бавна, влажна топлина, която не можеше по никакъв начин да спре.

— Погледни ме, Сали! — обърна лицето ѝ към себе си, като я хвана за брадичката.

„Никога не съм срещал по-чувствена жена“ — мина през ума му, когато видя замъглените ѝ очи.

— Да или не? Искаш ли да ходим в ресторанта? — тайничко се помоли отговорът ѝ да е „не“. Оуквил можеше да почака до утре, за да види Лудата Сали. Тази нощ Ханк я искаше за себе си.

— Вече си резервирал масата.

— Ще се обадя да отменя резервацията.

— Не си вечерял...

— Ти също — прошепна ѝ. Устните му бяха съвсем близо до нейните. — Кажи ми какво искаш.

„Бъди откровена — ѝ беше казал. — Във всичко.“ Сали се бореше с думите, които напиреха да излязат сами — провокиращи, шокиращи, директни. Накрая се предаде.

— Бих искала да се любим... Сега, преди вечеря. Имаш ли нещо против? — въпросът ѝ прозвуча почти като молба.

Не, нямаше нищо против. Целуна я нежно, после освободи ръката ѝ, за да смени скоростите. Направи завой и се насочи към Блосъм Лейн. Помисли си колко мека и топла беше... Можеше да се протегне и да я докосне, ако само се престраши...

„Не сега.“

— Ханк...

— Да?

— Първия и втория път, когато дойде при мен, аз ти казах да си вървиш.

— Така беше.

Ханк запази усмивката за себе си. Беше се питал неведнъж, колко ли време щеше да мине, докато Сали започне да си задава тези въпроси.

— Защо се върна отново? Не разбирам.

„Знам, че не разбираш“ — беше на устата му, но не ѝ отговори. Нямаше да му повярва.

— Защото искаш да ме любиш ли?

— Не е толкова просто.

— Тогава защо?

Ханк поклати глава.

— Това трябва да си обясниш сама. Но първо се запитай защо ми позволи да се върна...

Взе ключа от Сали, защото ръцете ѝ така трепереха, че не можеше да улучи ключалката. Той също не се справи кой знае колко по-добре. Не, наистина не бе очаквал, че ще бъде толкова откровена с него...

„Бих желала да се любим сега... Имаш ли нещо против?“ Беше като омагьосан от тези думи, произнесени като искрена молба.

Искаше му се да ѝ каже, че я обича, защото беше изрекла словата, които знаеше, че ще му доставят удоволствие. Но това беше само една от причините да се влюби в нея. Тя вече бе пленила сърцето му с усмивката си, бе обсебила душата му със смеха си.

Най-после ключът се превъртя и влязоха в къщата. Свали пелерината от раменете ѝ и я захвърли към закачалката, без да се интересува дали не е паднала на пода. Прегърна я и я целуна.

Цяла вечност беше изминала откакто не я бе целувал. Не можеше повече да чака.

Сали с готовност се остави в ръцете му. Езикът ѝ последва неговия, за да усети прелъстителния вкус на устата му. Прехапа лекичко долната му устна, после горната. Дишането им стана неравно. Гърдите ѝ се заповдигаха трескаво, когато Ханк се смили над нея и прокара устните си по бузата ѝ, за да стигне до нежната кожа под ухото ѝ.

— А какво ще стане със слуховите апаратчета? — гласът му беше мека ласка. — Може ли да не ги махаш за малко?

— Защо?

— Защото искам да ти нашепвам разни еротични неща, докато се любим — приглади косата ѝ назад, за да види по-добре миниатюрния механизъм. — Ще е по-добре, ако можеш да ги чуеш.

Целуваше я зад ухото, докато чакаше търпеливо отговора.

— Е?

Усети я как потрепери.

— Може и да не ги махам...

Пръстите ѝ се впиха в напрегнатите мускули на раменете му.

— Само не ги навлажнявай.

— Ще ги свалиш някой друг път — рече ѝ, като внимаваше да не допира устните си до вътрешната страна на ухото ѝ. — Ще видим как ти харесва повече — със или без апаратчетата...

Сали се засмя беззвучно и се зачуди защо никога не беше се замисляла, че недъг ѝ понякога може дори да е забавен.

— Разбъри има ли нужда от разходка или нещо друго? — Ханк я целуна по устните.

— Не, всичко ще е наред — отвърна му с усмивка. — Други въпроси?

— Какви са шансовете да забременееш? — запита той, като чакаше притеснението ѝ.

Наистина не можеше да прикрива емоциите си, особено когато ставаше дума за толкова интимни неща.

— Да забременея?

— Това понякога се случва, когато хората се любят. Нося си нещо, просто искам да знам дали има нужда да го ползвам.

Тя въобще не се бе замисляла за това.

— Нищо не вземам — отвърна мрачно и набързо изчисли дните на цикъла си. — Но моментът е подходящ. Овулацията ми трябва да е била преди повече от седмица.

— Сигурна ли си? — Ханк я целуна по слепоочието. Сали замълча за миг.

— Да, сигурна съм...

— Това е добре.

Вдигна едната ѝ ръка към устните си и описа кръгче с език върху дланта ѝ. Нямаше нищо против тя да забременее още първия път, когато правят любов, но тази мисъл беше прекалено егоистична. Искаше подобно решение от нейна страна да е съвсем съзнателно, а не случайност на съдбата.

Но най-вече държеше тя да знае, че я обича, преди събитията да се усложнят от една бременност. Придърпа я към себе си, притискайки мъжествеността си към корема ѝ, а от устните му се изтръгна стон на блаженство.

Сали си помисли, че сърцето ѝ ще спре. Усещаше го огромен и твърд в слабините си. Силата на възбудата му я влудяваше. Дъхът му изгаряше ръката ѝ. Отново започна да прави абсолютно ненормални неща, които никога не си бе представляла, че могат да бъдат еротични.

А бяха.

Когато започна да смуче пръстите ѝ един по един, за малко не падна от високите си токчета.

Вълни на възбуда минаваха по тялото ѝ. Ханк я помоли да му посочи накъде е стаята, вдигна я на ръце и я целуна нежно.

Каза му, че много ѝ харесва така да я целува. Той ѝ благодари и я помоли да го хване през врата, за да не я изтърве.

Тя въобще не се страхуваше, но му се подчини. Чувстваше се крехка и малка като дете.

Караше я да се чувства по много особен начин. Жива!

VIII

Ханк светна лампата в спалнята, без да я пуска, и набързо се огледа наоколо. Легло, стол, гардероб, камина. Всичко необходимо.

Целуна я леко по челото и затръшна с крак вратата.

— Да не влиза заекът.

— Разбъри не може да се качи на леглото — напомни му Сали, долепяйки устните си до врата му.

— Не ми се ще да рискувам. Освен това, съвсем не съм сигурен, че ще стигнем до леглото. Може да се наложи да използваме пода — целуна я отново. — Или стената. Не съм претенциозен.

Бавно я спусна, така че бедрата ѝ да се притиснат към възбудения му член. Копринената рокля се събра на талията ѝ.

Сали се опита да я дръпне надолу. Той хвана ръката ѝ.

— Няма място за свян, мила.

— Може би, просто не искам да се измачка...

Тя се загледа във възела на вратовръзката му и се зачуди дали щеше да я махне, преди да легнат. Никога не беше го виждала без вратовръзка.

Надигна се на пръсти и го погъделичка с устни по ухото. Ханк мушна пръстите си под полата ѝ и я свали заедно с подплатата. Фината материя се свлече по стройните ѝ нозе и падна около глезените ѝ. Ръцете му галеха голата кожа над чорапите, като се опитваха да ги откачат от жартиерите.

Сали съвсем забрави за роклята и всичко останало, щом устата му намери нейната, а дланите му се плъзнаха под дантелите, които пазеха женските ѝ тайни.

Прошепна ѝ няколко еротични похвали и се наведе към гърдите ѝ. Тя простена от удоволствие, когато зъбите и устните му направиха зърната ѝ под копринената блуза твърди и болезнено възбудени. Опита се да разкопчее ризата му, но той не ѝ позволи.

Няколко минути след това — или, може би, бяха повече? — Сали легеше гола на леглото. Гледаше мъжа, седнал до нея, който се

опитваше да махне вратовръзката си с едната ръка, докато, с другата галеше гърдите ѝ.

Някаква магия ли ѝ беше направил?

— Да не би да съм си изгубила ума?

Съвсем не се шегуваше. Тялото ѝ реагираше по невероятен начин на ласките му.

— Това ти хареса — отвърна Ханк, като ѝ се усмихна със задоволство.

Сали се притесни, че е гола, докато той седеше напълно облечен.

— Аз се опитах...

Захвърли вратовръзката си на пода, после сакото и ризата.

— Какво се опита? — събу обувките и чорапите си.

— Да те съблека.

— Знам. Просто бях сигурен, че ако успееш, няма да мога дълго да устоя... на чара ти.

Изправи се и си свали панталона, после слиповете... Наблюдаваше лицето ѝ. Очите ѝ леко се разшириха. Не беше разочарована от това, което видя.

Но, като че ли беше малко нервна. Ханк осъзнаваше, че не е първият ѝ мъж, но беше първият от много време насам.

Сали се усмихна.

— Кой е искал да устояваш?

Разтвори нозете ѝ с коляно и застана над нея. Тя протегна ръце към него, но той ги хвана и внимателно скри дланите ѝ под възглавницата.

— За да не ми пречиш — обясни ѝ.

Пръстите му не спираха да гаят гърдите ѝ. Устните му описваха магически рисунки по нежната кожа на корема ѝ.

Сали отново простена от удоволствие, когато едната му ръка се плъзна под бикините ѝ. Ханк не откъсваше очи от лицето ѝ и продължаваше да я възбужда. Искаше да я гледа, докато стигне до границата на екстаза.

Но нямаше да я остави да свърши сама. Не и първия път.

„Ще го направим заедно“ — реши той.

Бавно се наведе, докато зърната ѝ докоснаха гърдите му. Сали извади ръцете си изпод възглавницата и прокара пръстите си по гръбначния му стълб. Беше истинско удоволствие да усети всеки

мускул на красивото му тяло. Разтвори устни за целувка и долепи бедрата си до неговите.

Ханк отбягваше безмълвната ѝ покана. Тя впи нокти в раменете му в желанието си да го привлече към себе си.

— Сали?! — целуна я по шията. Беше гореща и страстна. Прелестна! Всичко, което беше търсил в една жена.

— Да? — прошепна със затворени очи.

— Не мога повече да устоя...

Погледна го и изведнъж се уплаши. Обзе я непонятна, необяснима уплаха не от него, а за него.

Той усети страха ѝ. До преди миг единственото му желание беше да потъне, да изчезне дълбоко в нея, а сега искаше само да може да я успокои.

— Какво има? Кажи ми — погали я по челото.

— Всички ли мислят, че съм луда... — промълви, като съзнаваше колко нелеп въпрос задава във възможно най-неподходящия момент.

Ханк въздъхна с облекчение.

— Не всички, любов моя. Някои те смятат за вещица.

— Добре, това не те ли притеснява?

— Не.

— А какво ще кажат хората, ако разберат, че... си имал връзка с Лудата Сали? Няма ли и теб да те помислят за побъркан?

Той се усмихна и докосна устните ѝ с ръка.

— Лудата Сали не може да ме изплаши. Не и сега...

Повярва на тези думи, защото страшно искаше да му повярва. Разтапяше се от целувките му, които ставаха все по-страстни. Обгърна врата му с длани и се притисна в него.

Ханк се отдръпна малко, за да види очите ѝ — за да се увери, че и двамата желяеха едно и също. Тогава я хвана за хълбоците и леко я повдигна към горещия си, пулсиращ пенис. Тя го пое жадно, с наслада.

Телата им бавно се залюляха в еротичен ритъм.

Целуна я безкрайно нежно.

— Любов моя, ако това е лудост, нека никога не свършва...

— Пържени картофи или салатата? — попита жълтото пиле.

Сали не откъсваше очи от рошавия пернат костюм на момчето зад тезгяха. Никога досега не беше идвала в „На мама пиленцето, то“.

— И двете — отговори тя през смях.

— Нещо за пиене?

Ханк поръча айскафе и плати.

— Кого да извикаме, като стане готово?

— Лудата Сали.

Ханк се вбеси. Дръпна я за ръката, преди да се е доближил до тях следващият на опашката в заведението за бърза закуска.

Нищо не можа да й каже, защото тя се заливаше от смях. Момчето с пилешки костюм се опита да влезе в кухнята, а в същото време всички готвачи излязоха, за да видят Лудата Сали. Хвана Ханк под ръка, да не би да си тръгне сам.

Няколко клиенти също се обърнаха към нея. „Защо не си взех пелерината!“

Ханк бе настоял да не я облича.

Сали намираще за много очарователно притеснението и престореното му раздразнение. Взе три-четири салфетки от тезгяха и се зачуди колко ли време ще чакат за пилето. Беше страшно гладна.

Той се питаше, сега ли да я удуши или като останат насаме. Не можеше да повярва, че е способна на такава глупост — да обяви най-безцеремонно небезизвестния си прякор пред тези непознати.

Добре, че не бяха отишли в „Ла Каса ди Антоан“.

Как да убеди хората от Оуквил, че поне отчасти е нормална, след като тя не полагаше ни най-малко усилие да му помогне!

А трябваше да мисли и за собствената си репутация. От един адвокат се очакваше благоприлично държание, а не истерични изблици в компанията на вещици и луди жени.

Въздъхна тежко.

— Не те ли притеснява, че всички наоколо са се втрещили в тебе и се чудят наистина ли си Лудата Сали?

— Не — отвърна и оправи вратовръзката му. — Теб притеснява ли те да разговаряш с един тийнейджър, облечен като пиле?

Не можа да й отговори, защото откъм тезгяха извикаха:

— За Лудата Сади.

Тя го побутна да иде да вземе пакетите с храната и двамата излязоха навън. Тръгнаха към колата.

— Не искаше ли да се нахраним вътре? — попита го. Ханк включи двигателя.

— И да гледам как всички се блещят и се чудят дали да не извикат момчетата с белите престилки?

— Преиграваш, Ханк. Освен това психоаналитиците отдавна не се обличат в бели престилки, а носят кожени якета и спортни панталони.

Той отби в един страничен път и спря. „Откъде знае толкова за психоаналитиците? Кожени якета и спортни панталони?“ Подаде ѝ три пакета, за себе си остави два. Беше казала, че е много гладна.

— Струва ми се... — подхвана Сали — ти, май, не се храниш често в колата си. Макар че кожените седалки са много подходящи за пикник...

Ханк изсумтя, докато преглъщаше вкусното пилешко.

— В кръчмето всички гледаха мен, а не тебе. Няма да се сетят дори за цвета на очите ти, когато разказват, че са ме видели.

Тя приключи с първия пакет и се захвана с втория.

— Може би, просто съм достатъчно дръпнат и не искам да ме виждат с една откачена.

Сали пропусна това изречение покрай ушите си.

— Защо не се опиташ да се обличаш малко по-различно. Тези вратовръзки сигурно много те потискат. Някога носил ли си анцуг?

Той скръцна със зъби и се запита, какво толкова го привличаше в тази жена. После тя се наведе към него и го целуна.

Да, сети се.

Беше просто любов. Как ли щеше да реагира, когато ѝ каже, че трябва да погребат Лудата Сали по възможно най-бързия начин.

Изпрати я до вратата, но не пожела да влезе.

— Утре отново трябва да съм в съда — обясни ѝ, докато се целуваха на прага. — Късно е вече.

Колкото и да ѝ се искаше да остане с нея през нощта, Сали реши, че така е по-добре. Не бяха достатъчно близки, за да го срещне с „ужасната грозотия“, от която се бе изплашил Уили. Наистина, сутрин като се събудеше изглеждаше много зле.

Освен това, тя самата също трябваше да се захваща за работа. Толкова ръкописи имаше в кабинета ѝ, които дори не беше поглеждала.

Заровила лице във врата му, изведнъж си помисли, че няма нищо против да прекара остатъка от нощта както беше прекарала вечерта.

Надигна се на пръсти и леко докосна с устни ухото му, после вкара езика си вътре. Но Ханк само я целуна за лека нощ и тръгна към колата си.

— Искаш ли утре да вечеряме отново заедно? — попита я, стигнал почти до оградата.

— Мислиш ли, че ще можеш да запазиш маса в „Ла Каса ди Антоан“? — отвърна му тя като си спомни, че пропуснаха да се обадят, за да отменят предишната резервация.

— Сигурно ще трябва да им падна на колене, но ще направя всичко по силите си. Заради тебе.

Беше се облегнал на малката портичка на оградата и замалко не я събори.

Сали се засмя и отвори входната врата. Преди да успее да влезе в къщата си, го чу да вика от ягуара:

— И да оставиш Лудата Сали у дома!

IX

„И да оставиш Лудата Сали у дома...“

Размишляваше върху тази фраза пред сутрешната си чаша чай.
„Да оставя Лудата Сали у дома?!“

Ханк нещо се беше смахнал! Явно, наистина не проумяваше, че измисленият образ, зад който се криеше, отдавна се беше превърнал в неин постоянен спътник.

Лудата Сали беше част от живота ѝ. Като Разбъри.

— Ако беше ми казал да оставя теб вкъщи, щях да го разбера — обърна се към пухкавото зайче, което беше заровило муцунка в една чиния с маруля. — Все пак, мисля си, биха ти харесали изисканите ресторанти, както и те биха харесали теб.

Разбъри са размърда и застана така, че носът му да е точно в средата на чинията, а опашката — обърната към Сали. Тя схвана намека и престана да го закача.

Прелисти разсеяно ръкописа, с който току-що беше приключила, и се прозя. Нямаше да е лошо да поспи няколко часа. Погледна часовника си — беше едва седем. Ханк щеше да дойде чак вечерта. Имаше достатъчно време.

„И после, като се събудя? Да си приготвя нещо за обед? Или да отскоча до Феървю за малко зеленчуци? Или...“

„И да оставиш Лудата Сали у дома...“ Но това беше невъзможно!

Стана от кухненския диван и отиде до мивката, за да измие чашата от чая.

— Може би, Ханк просто трябва да опознае Лудата Сали малко по-добре — произнесе замислено на глас. — Тогава ще може да оцени многообразието на личността ми...

Изведнъж, в главата ѝ се зароди една блестяща идея.

Усмихна се на утринното слънце и обмисли подробностите от плана.

Зайчето се шмугна между глезените ѝ и се настани върху пръстите на краката ѝ. Обожаваше да спи, легнал на ходилата ѝ.

— Знаеш ли какво, Разбъри...

Той само помръдна уши, но не изглеждаше много заинтересуван.

— Мисля, че днес Лудата Сали ще се представи в официалните кръгове на Оуквил.

Разбъри изсумтя и заспа.

Сали лекичко се дръпна и отиде да откъсне едно пожълтяло листо от филодендрона до прозореца. После взе ръкописа и се отправи към кабинета си, за да потърси пощенски плик, в който да го изпрати.

Написа адреса и с дяволита усмивка измърмори:

— Caveat legistor — което беше най-близкото, според нейните познания по латински, до фразата „известете адвоката“.

— И когато моят клиент подписва документите за дарение на неговата собственост на фондацията, вие започвате да се чудите дали е бил с всичкия си? — попита Ханк и погледна часовника си.

„Още седем часа, докато видя Сали.“

— Точно така — отвърна свидетелят, като не разбираше защо му задават такъв глупав въпрос. — Искам да кажа, Джейсън Пауъл притежаваше едно първокласно имение, а пък чух, че Ед Фландърс от Маунтин Вю Риалти му предлагал половин милион за това местенце миналото лято.

Ханк кимна разсеяно. „Дали да й купя цветя, като отивам да я взема?“

— Какво казахте на господин Пауъл тогава?

— Казах му, че прави голяма грешка — отвърна Уилсън. — Пазарът на недвижими имоти в този район е много слаб и си помислих, че така изпуска много добра сделка. Направо не беше с всичкия си — ами това са петстотин хиляди долара!

— Не е бил с всичкия си?

— Старчески изменения, склероза... — кимна Уилсън и погледна възрастния мъж, който седеше до Ханк. — Той е на деветдесет и две години. Казах му, че не знае какво върши.

— Случайно Ед Фландърс да ви е споменавал кой стои зад офертата от половин милион?

— Възраждам — намеси се адвокатът на наследниците на Джейсън Пауъл. — Въпросът не е във връзка с делото.

— Възражението се приема — оповести съдията.

Ханк се примири, защото знаеше отговора. Просто искаше да стресне свидетеля. Чу някакво раздвижване в залата, но не обърна внимание.

— А знаете ли вие цената на имението, господин Уилсън? — продължи разпита.

Свидетелят се изчерви и се изкашля няколко пъти, преди да отвърне:

— Не.

— Тогава нека ви запитам нещо, което знаете. Казахте ли на моя клиент, че не е с всичкия си, когато ви е съобщил за намерението си да прекара зимата на Карибските острови?

Уилсън присви очи, като обмисляше дали това не е някаква уловка.

— Да — смотолеви.

— Моля? Не ви чух?

— Да, казах му — повтори по-ясно Бъд Уилсън. — Когато ме помоли да му вземам пощата. Според мен, един деветдесет и две годишен старец не бива да се разхожда по света съвсем сам.

— Но вие все пак решихте да не му отказвате?

— Да.

— Какво точно ви помоли да направите с пощата?

Уилсън смръщи вежди.

— Ами да я вземам.

— Имате обща пощенска кутия?

— Да. Всъщност, искаше да предавам писмата му на дъщеря ми, Ан. Тя работи като секретарка в една фирма и се занимава с такива неща, та той искаше да ѝ плати, за да се погрижела за писмата му.

— Защо не се е свързал направо с нея?

— Ами, бързаше много. За една нощ планирал пътуването си и дойде в дома ми на сутринта, пък то беше неделя и нямаше как да я открие.

— Моят клиент обясни ли ви какво трябваше да се направи с писмата?

Уилсън кимна.

— Дъщеря ми я нямаше...

Ханк се усмихна.

— Бихте ли преразказал какво ви нареди господин Пауъл?

Другият адвокат възрази, но съдията не прие възражението и Уилсън трябваше да отговори. Ханк вече беше убеден, че ще успее да спаси Джейсън Пауълс от доживотния старчески дом, в който неговите наследници бяха намислили да го оставят, като, преди това, му отнемат богатството, натрупано от разработване на нефтени кладенци.

От пет години никое от трите му чеда не благоволило да се обади дори на заможния си татко и той съвсем нямал намерение да ги осведомява какво смята да прави с имотите си. Но споделил това с Уилсън — единственият източник, от който бъдещите наследници биха могли да узнаят за дарението на баща си. Решават да обжалват, като преди това разумно изпращат Джейсън Пауълс в удобен дом за възрастни хора.

Ханк подкани свидетеля да продължи.

— Той ми каза да предавам пощата му на дъщеря си и ми даде един списък, кое къде да бъде пратено.

Ханк дочу някакво хихикане откъм залата и забеляза озадачения поглед на съдията, но отново не обърна внимание.

— Вие прочетохте ли този списък? Можете ли да ми дадете пример?

— Ами, всички официални писма от банката трябваше да се изпратят на счетоводителя му, сметките — също...

Кимаше от време на време, за да накара Уилсън да изброи колкото се може повече неща. Беше отегчително, защото този списък бе изключително подробен.

Отново някой се изкикоти в залата. Съдията пак смръщи вежди, но не ядосано, а по-скоро с недоумение. Ханк се озадачи, но не погледна към залата.

Най-после прекъсна Уилсън, когато той спомена за писмата, които трябвало да се изхвърлят.

— Защо Джейсън Пауълс не е поръчал в пощенския клон просто цялата му кореспонденция да се изпрати, където е отседнал?

— Искаше само нещата лично за него да се препращат, а се притесняваше за останалото, да не би да се изгуби.

— А каза ли ви какво трябва да се направи с къщата и другите имения?

— Обясни ми, че бил поръчал на някого да движи нещата.

— Нека да обобщим, ако нямате нищо против — Ханк се обърна към съдията. — Очевидно, Джейсън Пауълс една вечер решава да иде на почивка, намира кой да се погрижи за имотите, написва подробен списък за препращане на кореспонденцията си, резервира самолетни билети, хотелски стаи и напуска града. Така ли е, господин Уилсън, всички тези неща са свършени за един ден?

— Да, сър.

— Нямам повече въпроси към този свидетел, Ваша Светлост — рече Ханк със задоволство.

Оставаше му само да докаже, че Бъд Уилсън стоеше зад офертата от половин милион и че съвсем наскоро „скромното кътче“ на Джейсън Пауълс е било оценено на малко повече от два пъти от предложената сума. Паникьосан, Уилсън се е свързал с наследниците и им е казал, че имението може да се продаде, стига да успеят да оспорят акта на дарение.

Джейсън Пауълс съвсем не беше изкуфял старец. След всичко, което се каза за него в съдебната зала и след като дори не се е объркал по пътя, камо ли да се изгуби, по време на почивката си из Карибите, само един глупак можеше да твърди, че ищецът страдеше от старческо слабоумие.

А Ханк знаеше, че съдията не е глупак. Прелисти отново бележниците си и тъкмо щеше да извика следващия свидетел, когато някой за пореден път се изкикоти. Вдигна очи към съдията и забеляза отчаяната му физиономия.

Никога досега не беше виждал такова изражение върху лицето му. Обърна се, за да види какво толкова го беше притеснило и... позна пелерината.

Лудата Сали седеше на първия ред и с невероятно усърдие потракваше с куки за плетене.

Ханк преброи на ум до десет, преди да каже:

— Ваша Светлост, искам да Ви помоля за кратка почивка.

— За...?

— За да направя каквото е необходимо!

Негова Светлост обяви петнадесетминутна почивка. Никой в залата не помръдна от мястото си. Сали, явно преобразена като мадам Дьо Фарж, продължаваше да трака с куките си.

Отиде до нея и я сграбчи за ръката, изправи я на крака. Пелерината падна от раменете ѝ и всички присъстващи ахнаха в почуда.

Ханк скръцна със зъби, а Сали се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

Зрителите въздъхнаха.

Поведе я към един страничен изход, като попита полицаия, застанал наблиз, дали няма някъде свободна килия.

Нямаше. Тогава я вкара в служебното помещение и затръшна вратата зад себе си. Блъсна Сали към канапето и започна нервно да крачи напред-назад.

— Ядосан ли си?

— Нормално е човек да побеснее, когато някой се опитва да му провали кариерата!

— Да те проваля? — изрече тя през смях, като си спомни озадачения поглед на съдията. — Ако не беше показал, че ме познаваш, хората щяха да си заминат единствено с впечатлението, което исках да оставя у тях.

— И какво трябваше да бъде то? — той стисна юмруци.

— Само исках да си помислят, че мадам Дьо Фарж е възкръснала в Оуквил. Представяш ли си какви приказки ще тръгнат сега из града!

— Мадам Дьо Фарж — повтори Ханк.

„Господи! Май съвсем не е схванал шегата ми!“ Сега вече Сали наистина се притесни.

— Нали се сещаш, Ханк? Мадам Дьо Фарж? „Повест за два града“, френската революция...

Не каза нищо. Очите му искряха от едва сдържан гняв...

— Старицата, която се кикотела и плетяла, докато изпращали хората на гилотината — поясни Сали, като избягваше погледа му.

Беше направила невероятна грешка! Ханк внимателно седна на един стол срещу нея. Не сваляше очи от лицето ѝ.

— Мадам Дьо Фарж — побърканата, която стояла там, където се изтъркал вали главите щом, така де, ги отрязвали...

— Знам коя е мадам Дьо Фарж — изрече той спокойно. — Но не знам, как ще убедя хората в Оуквил, че си нормална, ако продължаваш да вършиш такива дивотии.

— Ами кой ти е казвал, че искам подобно нещо от теб — запита го, озадачена от внезапната промяна на настроението му.

— Наистина, откъде ли ми е дошла тая идея? Особено когато ти всячески се стараеш да се правиш на луда. А сега ще си мислят какво ли не и за мен — прокара пръсти през косата си и се загледа в обувките си.

— Я се вземи в ръце, господин адвокат! — Сали се изправи и тръгна напред-назад из малката стаичка. — Ако не беше толкова дръпнат, щеше да видиш какъв потенциал има образът на Лудата Сали.

Ханк скочи от стола.

— Лудата Сали е само едно изключително егоистично същество!

— Егоистично?!

Тя се ядоса, че вече я болеше врата да го гледа. Не можеше ли да го хване за вратовръзката и да го дръпне надолу, за да вижда очите му, без да се схваща! Като предната вечер, когато придърпа лицето му към своето, стиснала копринения възел в пръстите си, и устните му намериха нейните...

Но в момента трябваше да е безкрайно обидена.

— Интересуваш се единствено какво ще кажат хората, когато разберат, че спиш с нея!

— А ти само се чудиш как да ги накараш да вярват, че не една, а поне две дъски ти хлопат!

— Няма защо да крещиш! — извика му. — Чувам те идеално.

— Може би ми се иска да крещя!

— Ти си невероятно задръстен!

— А ти си абсолютна егоистка!

— Време е, господин адвокат — намеси се полицаят. — Искате ли да кажа на съдията, че ще се забавите?

Ханк се загледа в човека, като че ли не разбра какво го беше попитал, после си пое дълбоко дъх и отговори:

— Пет минути, само пет минути.

— Нямах проблеми — полицаят затвори вратата. Искаше да ѝ се извини, затова помоли за още малко време. Нямах право да обвинява Сали за нещо, за което тя дори не желаше да говори. Трябваше да разбере защо се крие зад образа на вещица, но с такова държание само рискуваше да я изгуби.

— Какво толкова те вбесява в мен? — попита го с мек глас. — Онази първа нощ, когато ме целуна, ти търсеше нещо.

Той въздъхна и сложи ръце на раменете ѝ.

— Не ти ме вбесяваш, Сали, а Лудата Сали.

Тя не се сещаше за някакъв добър отговор, без да споменава, колко смешно звучеше обяснението му и продължи да го гледа искрено озадачена.

— Онази нощ — продължи Ханк, — когато те наблюдавах как танцуваше в светлината на фенерите си помислих... осъзнах, че, всъщност умишлено поддържах легендата за Лудата Сали. Почувствах се голям глупак, задето бях повярвал на всички клюки и истории — замълча за момент. — А да се почувствах глупак, наистина може да те изкара от нерви.

— Това ли било?

Кимна.

— Права си, че съм дръпнат. Но адвокатите са склонни към такива професионални увреждания.

Сали се усмихна, после прехапа долната си устна, като си помисли какво ли му е коствало това откровение.

— Трябва да си призная, че сигурно съм егоистка, щом се забавлявам за твоя сметка. Тази сутрин, когато замислих плана си, бях сигурна, че е превъзходен — въздъхна и го погледна виновно. — Но въобще не съм предполагала, че ще ми обърнеш внимание.

— Смятала си, че ще се направя, че не те познавам?

— Мислех, че това ще те разсмее.

Х

— Петте ви минутите ви изтекоха, господин адвокат.

— Идвам — тросна се Ханк и ритна вратата. Хвана лицето ѝ в ръце и започна да я целува.

— Не искам да се карам с теб, мила.

— Ние не се караме, господин адвокат. Просто установяваме правилата.

— Правилата?!

— Например — Сали го целуна нежно, — аз си имам правило никой да не ми къса от дирите ябълки.

Ханк поклати глава. Беше запознат по този въпрос.

— А ти явно си имаш свое за това, как трябва да са облечени и как трябва да се държат присъстващите в залата, когато имаш дело.

— Най-вече как трябва да се държат...

На вратата силно се почука. Трябваше да тръгва. Излязоха заедно. Хората ги гледаха с интерес.

— Иди си вкъщи, Сали.

— Искам да остана — помоли му се. — Ще се държа както трябва. Обещавам!

Няколко души се провикнаха:

— Нека да остане!

— Ела при нас, Сали. Седни при нас!

— Искам да спечеля това дело, мила. Иди си, за да мога да се концентрирам.

Целуна го и тръгна към вратата. На излизане се обърна, за да го попита в колко ще дойде да я вземе за вечеря.

Ханк я изгледа така, сякаш страшно го беше заболял зъб.

Сали бълнуваше. Отново кошмарът. Един и същ от толкова години...

Започваше от началото на края...

— Ще извикам пожарната!

— Не се паникьосвай. Сам ще се справя с това, преди още да са вдигнали телефона — отвърна Джон.

Наистина, просто един храст се беше запалил в края на градината, а и Джон вече носеше маркуча.

— Нали фойерверките са забранени в този град — провикна се Сали, като се надяваше гласът ѝ да се чуе през оградата, където съседите им празнуваха Четвърти Юли, оттам дойде сигналната ракета, която падна не загаснала на тревата.

А това лято беше много сухо. Всичко плачеше за дъжд, пожълтяло, изгоряло от слънцето.

Заметна завивката си и се настани по-удобно между възглавниците на дивана. Дълбоко в съзнанието ѝ се таеше мисълта, че това е само сън, но не можеше да се събуди насила. А и винаги имаше някаква надежда, че ще свърши по друг начин...

— Пусни водата! — извика Джон и Сали изтича към къщата.

Завъртя крана и видя как маркучът се изду, когато тя тръгна.

— Пусни водата ти казах!

— Готово!

Сали хукна отново към къщата. Ръцете и трепереха.

Тогава забеляза, че огнените езици вече достигаха постройката, където държаха градинарските инструменти.

— Маркучът е спукан някъде! Обади се на пожарната! Няма да успеем!

Докато набираше номера, очите ѝ не се откъсваха от прозореца.

„Одеяла!“ Сграбчи първото нещо, което ѝ попадна в спалнята — юргана. Макар и паникьосана, все пак съобрази, че пухеният юрган съвсем няма да ѝ помогне. Тогава грабна едно вълнено одеяло.

Като излизаше, се препъна в прага и падна тежко. Погледна навън и дъхът ѝ спря. Дървената стена на гаража беше цялата в пламъци.

„Бензинът!“

Захвърли одеялото и хукна към градината. Викаше, но Джон не я чуваше. Ужас и дим я задушаваша.

— Бен... в гара... Бягай, пре...

В тази секунда целият свят, експлодира с оглушителен рев...

Сали изкрещя. Висок, пронизителен писък се изтръгна от гърдите ѝ и я извади от дълбините на кошмара.

„Слава Богу!“ Отново беше будна. Седна в леглото и се хвана за страничната облегалка, като се опитваше да диша равно. Това беше най-страшното всеки път — като че ли наистина димът от съня ѝ я задушаваше. Пет години изминаха и все още сякаш усещаше миризмата на изгоряло.

Отвори широко очи и преглътна. „Вече всичко свърши. Поне за сега.“

Заради този кошмар предпочиташе да спи през деня, а тъмните часове на нощта оставяше за работа. През първите няколко месеца след експлозията беше правила грешката да заспива нощем. Тогава беше много по-ужасно! И много по-трудно да се събуди и възприеме реалността.

Зловещият сън никога нямаше да изчезне. Сали се беше примирила с това. А и не го желаше. Така поне имаше нещо, което постоянно ѝ напомняше да не върши глупости.

Стана и тръгна към кухнята. Извади кутия мляко от хладилника и си наля една чаша. Ръцете ѝ трепереха. Винаги беше така няколко минути след събуждането.

С кошмара можеше да се примири, но не и със самотата. Повече — не!

Време беше да му каже. Лудата Сали и Ханк никога нямаше да се спогодят, докато той не я опознае.

Може би, тогава той би приел Лудата Сали такава, каквата е, и Сали Майкълс такава, каквата не е.

Като че ли целият град се бе изсипал тази вечер в „Ла Каса ди Антоан“. Тези, които не бяха успели да си намерят места, се тълпяха на бара и съвсем недискретно зяпаха в огледалата, където можеха да видят жената, седнала на една маса с Ханк Алтън.

— Нямаше да се получи така, ако не беше попитала на всеослушание в колко часа ще дойда да те взема.

— Какво нямаше да се получи? — запита Сали, като хвърли набързо един поглед към „публиката“ на барплота.

— Всички тия хора нямаше да ни гледат с такива очи. По-точно, нямаше да гледат теб.

Сервитьорът взе празните чинии от салатата и сервира ордъовъра. Ханк никога досега не беше забелязвал толкова добро обслужване в този ресторант. Целият персонал се стараяше всячески да им угоди. Естествено — тяхна гостенка бе легендарната Сали от Блосъм Лейн.

В началото всички бяха малко притеснени — препъваха се, забравяха какво точно им беше поръчано, ръцете им трепереха, като че ли Сали им беше направила магия, но после се поуспокоиха.

— Не съм предполагала, че представлявам такъв интерес — призна си тя най-чистосърдечно.

— Разбира се, че не си. Както не предполагаше, че всички в съдебната зала бяха наострили уши да не изпуснат нито една твоя дума, когато попита дали ще успея да резервирам маса в „Ла Каса ди Антоан“.

— Просто исках да знам как да се облека. Не мислиш ли, че щях да съм малко не на място, ако с този тоалет се появя в „На мама пиленцето, то“?

Ханк спря да дъвче, когато погледът му се плъзна по „въпросния тоалет“ — прилепнала по тялото ѝ черна вълнена рокля, която стигаше малко над коляното, със семпло остро деколте и три четвърти ръкав. Палтенцето ѝ беше в крещящо розов цвят — едновременно екстравагантно и стилно. Когато управителят я попита дали ще иска да ѝ го занесе на гардероб, Сали му отказа с усмивка и го остави на облегалката на стола си.

Красивите ѝ коси падаха леко на раменете ѝ и Ханк от време на време забелязваше проблясъци от същото крещящо розово на огромните ѝ обеци.

„Наистина, изглежда превъзходно в този тоалет!“

— И, кой ме бил зяпал? — върна го Сали на земята.

— Само това мога да направя, заради многото зяпачи наоколо — отвърна ѝ с нисък глас.

— Направо съм съкрушена!

— По-късно ще се погрижа и за хапливото ти езиче...

Тя се направи, че не го е разбрала и продължи с вечерята, като разгледа тазвечерната му „униформа“ — светлосив костюм, перлено розова риза и вратовръзка в тъмносиво синьо и пастелно тъмнорозово.

Като за „униформа“ не беше лошо. Съвсем не беше лошо. Вече започваше да свиква с официалния му маниер на обличане, който, всъщност, беше много елегантен.

— Как върви делото? — попита го, като отчупи парченце риба меч с вилцата си.

— Вече приключи — Ханк отпи и от виното. — Джейсън ми спомена, че се качвал на първия самолет в посока Карибите.

— Да разбирам ли, че си спечелил?

Кимна.

— И ме помоли да ти предам поздрави и всичко най-добро. Каза ми: „Щях много да се радвам, ако и моите деца имаха такова чувство за хумор.“ Сигурно имаше предвид твоето.

Сали се усмихна.

— Те наистина бяха доста неприятни. Предполагам, не иска повече да ги вижда?

— Времето ще покаже.

Ханк продължи за говори за работата си, за делата, с които се занимаваше в момента, за хората, с които се срещаше, защото тя настояваше да научи повече за ежедневието на един адвокат. После спомена за Катрин и Уили и постепенно накара и нея да се включи в разговора.

— Ами твоите родители? Живи ли са още?

— Загинаха при катастрофа. Тогава бях на осем години — отмени празната си чиния настрана и взе кристалната чаша с вино. — Отгледа ме лелята на майка ми. Тя почина от пневмония, когато бях в колежа.

Появи се сервитьорът, за да им предложи десерт, и Сали замълча за момент. Ханк поръча и кафе.

Беше й много приятно и й действаше успокояващо да усеща погледа му върху себе си. Съзнаваше, че на този човек може да разкаже живота си. Странното беше, че искаше да му разкаже.

Когато поднесоха лимоновата торта и кафето, тя се озърна и забеляза, че в ресторанта бяха останали твърде малко посетители.

Вероятно липсата на нещо необичайно в поведението ѝ беше прогонила любопитните зрители.

— Нямах ли други роднини?

Сали поклати глава и с нежелание зачовърка тортата пред себе си.

— Освен родителите на съпруга ми. Но аз никога не съм се разбирала с тях много добре. Чух, че са се преместили да живеят във Флорида преди две години.

„Съпруг“. Не му беше минавало през ума, че може да е била омъжена. Любовник — да. Но съпруг? Трябваше да научи повече.

— Не съм и предполагал, че си била женена.

Тя дълбоко въздъхна и кимна.

— Срещнах Джони в колежа. Оженихме се, веднага щом завършихме. Той почина три години по-късно. И аз се преместих в Оуквил.

Ханк отпи от кафето си.

— Това ли е? Оженихте се, той умря, ти замина?

Срещна погледа му и осъзна, колко абсурдно беше прозвучало.

— Не мога да говоря за него много добре — отмести настрана чинията с десерта. — Беше преди пет години. Живеехме във Върмонт.

— Обичаше ли го?

— Да...

Обзе я меланхолия, примесена с тъга, когато си спомни за тяхната любов, за няколкото жизнерадостни години, които бяха преживели заедно.

Беше доволна с Джон. И обичана...

Ханк наблюдаваше лицето ѝ, по което се изписваха различни чувства и се опита да потисне страха, стегнал сърцето му. Беше се влюбил в Сали със съзнанието, че няма да е лесно да я накара да повярва в любовта му.

Но откъде можеше да знае, че ще трябва да се бори с един призрак.

— Все още ли го обичаш, Сали?

Не можеше да си обясни защо, но беше сигурна, че ще ѝ зададе този въпрос. Преглътна буцата, която винаги застава на гърлото ѝ, когато мислеше за Джон, и поклати глава.

— Не обичам никого. Не мога...

Вечерта беше хладна и ветровита и Сали се чувстваше много добре в топлата прегръдка на Ханк. Разхождаха се бавно из тъмния парк.

Тогава му разказа за експлозията.

— Почти напълно оглушах. Косата ми изгоря цялата, веждите също. Но иначе нищо ми нямаше. Когато излязох от болницата реших, че не искам да остана в града, където всеки ще ме успокоява и ще ми обяснява, че всичко ще бъде наред. Знаех, че нищо няма да е наред и избягах. Дойдох тук, за да бъда сама. Това беше единственото разумно нещо, което можех да направя.

Ханк мълчеше. „Не обичам никого. Не мога.“ В началото тези думи го стъписаха, но после осъзна, че всъщност точно такава съпротива трябваше да очаква от нея.

Това не променяше чувствата му, нито намеренията. Обичаше я и желаше и тя да го обича.

Някои неща в живота просто не можеха да се насилват. Сали бе избягала в Оуквил, за да се излекува, макар и да настояваше, че е дошла, за да се скрие. Запита се, колко ли време ще ѝ е нужно, докато разбере разликата.

— Сънувам кошмари, експлозията... — гласът ѝ нахлу в мислите му.

— А понякога крещиш ли, когато те спохват?

Изведнъж го осени, как бе започнало всичко. Писъкът, заради който Уили бе паднал от дървото. Толкова му се искаше да може да я защити. Едва сега започваше да разбира ужаса и отчаянието, които съпътстваха дните ѝ.

— Така се събуждам. Откъде знаеш?

— Просто, предположих. Много ли са страшни тези кошмари?

— Истински са — каза простичко. — Съвсем не ми е радостно, че всяка нощ ме измъчват, но те ме карат да бъда силна.

Спря се и я погледна в очите.

— Напомнят ми какво се случва, когато обичаш някого — продължи тя. — Обичах родителите си. Те починаха. После леля ми. И накрая — Джон. Никой не остана жив от хората, които обичах. Когато бях в болницата и се възстановявах от експлозията, осъзнах, че ако не бях ги обичала така силно, нямаше да преживея мъката от загубата.

— Не е задължително да обичаш някого и след това да го загубиш — промълви Ханк.

Седнаха на една пейка.

— Нямам желание да опитвам отново.

— А не се ли страхуваш, че мога да се влюбя в теб?

— Не — засмя се Сали. — Прекалено си консервативен, за да се влюбиш в Лудата Сали. И, освен това, нямаше да съм с теб сега, ако съществуваше някаква опасност да се влюбиш в мен — отдръпна се леко и го погледна в упор. — Ханк, надявам се няма, да направиш такава глупост?

Той кимна, без да й отговори. Вече я беше направил.

XI

„Не се ли страхуваш, че мога да се влюбя в теб?“ Сали преглътна и продължи:

— Не мога. Няма да се влюбя — усмихна му се така, сякаш искаше да му се извини. — Цели пет години ми бяха нужни, да стана достатъчно силна и да мога да те срещна, Ханк Алтън, без да се влюбя в теб.

— Но ако все пак се влюбиш?

— Няма!

Прегърна я нежно. Сали говореше с разума си, не със сърцето си. Колко ли още време ѝ трябваше, за да стане точно обратното?

Покрай тях мина възрастен мъж с голямо рошаво куче. Двамата го проследиха с поглед, докато се изгуби в тъмната алея. Сали се сгуши в Ханк и тихичко заплака. Молеше се да не я забележи. Плачеше просто, защото ѝ стана хубаво, че беше я разбрал.

После трябваше да го излъже, че винаги плаче, когато говори за Джон.

— Казвала ли съм ти някога как се роди Лудата Сали?

— Знаеш, че не си.

— Беше късна есен, когато пристигнах в Оуквил — настани се по-удобно, подпряла глава на гърдите му. — На втория или на третия ден видях едно момченце, качено на дивата ябълка, също като Уили, и се уплаших, че ще падне и ще се удари. Грабнах пелерината и хукнах навън.

— И защо пелерината?

— Косата ми едва беше израснала — отвърна с крива усмивка, — и почти нямах вежди. Обличах я и си слагах качулката, защото не исках да ме зяпат хората. Тогава въобще не бях се замисляла и...

— Вместо да предпазиш детето да не падне, го уплаши до смърт. Сали кимна и въздъхна.

— Точно както с Уили, само че тогава то не падна от дървото.

— А всичките тия приказки и невероятни истории, дето се разправят за теб — че говориш на растенията и скалите... Измислили са?

— Това няма нищо общо с Лудата Сали. Поне в началото нямаше. Живеех съвсем сама и не поддържах контакт с никого. Налагаше ми се да говоря само с шефа си, и то по телефона, или с някоя продавачка във Феървю. Забелязах, че гласът ми започна да скърца.

— Да скърца?!

— Да. Наистина беше неприятно да си отворя устата и от гърлото ми да излезе звук, като че ли някой стъпва по стари дървени стълби. Реших, че трябва да си тренирам гласа по малко всеки ден, а да си говоря сама ми се струваше ненормално...

Ханк се изсмя и Сали го смушка в ребрата.

— И така — продължи тя, — започнах да говоря на разни неща около мен. Като растенията. Нали знаеш, че те обичат, когато им се говори?

— Ами скалите? — Ханк си спомни, че и майка му често мърмореше на саксиите из къщата.

— Това вече беше за моята публика. През първите няколко месеца, откакто се бях настанила тук, децата висяха по цял ден на оградата и чакаха да направя нещо откачено.

— Значи така започна всичко? Децата са открили, че в Оуквил се е настанила Лудата Сали, а ти си открила, че Лудата Сали е идеалното средство да накараш хората да стоят настрана.

— Когато разбрах това, реших, че е много забавно.

— А кой те нарече „Лудата Сали“?

— Никой не си призна лично. За първи път го видях написано на оградата със спрей.

— Какво ли още е родила развинтената им фантазия?

— А, нищо изключително. Обикновените детски закачки — хвърляха в градината по някое развалено яйце, намотаваха купища тоалетна хартия из лехите с цветя и по дърветата. Е, миналата година бяха омазали лабиринта на Разбъри с блажна боя и за малко не го унищожиха, а в нощта на Все Светии ми бяха сложили бомба миризливка в пощенската кутия. Пощальонът не се доближаваше до нея седмици наред, оставяше кореспонденцията ми на алеята.

— Не я ли донасяше до вратата?

— Как би посмял?

Сали се усмихна и се изправи.

Време беше да тръгват. Застудяваше се.

— Разреших на Уили да не си ляга, докато се върна — каза Ханк, като се качиха в колата. — Нали нямаш нищо против да отскочим до вкъщи?

Кимна мълчаливо, защото мисълта ѝ вече беше по пътя за нейния дом, където той щеше да остане с нея, за да прекарат дългите часове на нощта заедно...

— Смяташ ли, че ако заведеш Лудата Сали у вас, ще го накараш по-лесно да си легне.

— Лудата Сали направи достатъчно поразии днес — отвърна ѝ мрачно. — А Уили те смята за страхотна.

— Не останах с такова впечатление от първата ни среща.

— Грещиш, той вече е най-големият ти почитател. От деня, в който му разказах за рождения ден на Разбъри и за лабиринта, Уили реши, че си „свежа“.

— „Свежа“?!

— „Свежа“ е „готина“ и „точна“ едновременно.

— Съвсем не съм наясно със съвременния жаргон, явно.

Колата зави по алеята, която водеше към красива сграда във Викториански стил, и спря пред входа. Ханк изключи двигателя и ѝ помогна да слезе.

— Господи, каква великолепна къща! — Сали изтича напред, за да я огледа по-добре. — Верандата от всички страни ли продължава?

— Само отзад няма — отвърна Ханк, доволен, че тя очевидно много хареса дома му.

Щом влязоха вътре, откъм кухнята се появи Катрин и им се усмихна приветливо.

— Чух за „изпълнението“ на Мадам Дьо Фарж — обърна се тя към Сали и се здрависа с нея. — Бил се обади. Каза, че това било най-смешното нещо, което някога е виждал.

— Тоя човек нещо се е побъркал — измърмори Ханк.

— Ти си се побъркал — стрелна го с поглед майка му. — Всички са на мнение, че това е било страхотен номер.

— Кой е Бил? — намеси се Сали.

— Съдията Стърм — обясни ѝ Катрин. — Но когато не носи онази черна роба, той е просто Бил.

— А ти си просто Сали, когато не носиш онази пелерина, нали? — попита едно любопитно гласче.

Тримата се извърнаха и видяха Уили по пижама, седнал на стълбите, които водеха до неговата стая.

— Това не е Сали! — заяви строго Ханк и се приближи до сина си. — За теб тя е миз Майкълс, млади момко.

— О, колко си дръпнат! — възкликна Сали.

— Ама, точно! — Уили се усмихна доволно. А Ханк смръщи вежди.

— Как ще станем приятели с Уили, ако трябва да ме нарича миз Майкълс? Нека ми вика както пожелае.

— Всякак, но не и Лудата Сали!

— Как си помисли, че мога да ѝ казвам така, татко!

— Уили, не се притеснявай, това си е моя грешка, че хората ме знаят с това име.

— Татко ми каза, че си искала всички да те смятат за откачена — Уили беше много озадачен.

Сали му се усмихна. „Толкова прилича на баща си!“ Трябваше да му обясни.

— Исках просто да съм сама и реших, че по този начин най-лесно ще го постигна.

Уили кимна замислено.

— Това го разбирам. А сега защо си тук, като искаш да си сама?

Тя въздъхна. Децата винаги знаеха, как да задават сложни въпроси.

— Тук съм, защото в деня, когато дойдохте у дома двамата с татко ти, разбрах, че съм много самотна.

— Не си ли го знаела преди това?

— Сигурно съм го знаела, но не съм си го признавала.

— Много се радвам — отвърна Уили и погледна скришом баща си. — Татко има нужда от жена като теб.

Ханк недоумяваше откога синът му е започнал да се изразява така.

— От жена като мен? Какво искаш да кажеш?

— Ами, да му казваш да не се дърпа и да не продължава да спори, когато не е прав.

Сали се разсмя.

— Не да се дърпа, казах му, че е дръпнат.

— Е, да де. Нали е едно и също?

Ханк наблюдаваше сина си и Сали развеселен. Притесняваше се, че двамата никога няма да се спогодят, а сега виждаше, че се харесват и ще станат приятели.

— Уили, не мислиш ли, че е време за лягане? Давам ти една минута да се качиш в стаята си.

Момчето го изгледа дяволито и не помръдна. После изведнъж скочи и хукна по стълбите.

— Кой ще стигне пръв!

Ханк изтича след него нагоре.

Сали ги проследи с поглед, докато се скриха зад вратата на детската стая.

След няколко минути Уили отново се появи на стълбите.

— Ще дойдеш ли да ме видиш утре на тренировката по футбол?

— Татко ти с вратовръзка ли е, когато идва да те гледа?

— Ъ-хъ.

— Нищо. Ще го преживеем някак. Ще дойда.

— Много ме е срам за тази сутрин.

Ханк дълго целува слепоочието ѝ, преди да каже:

— Кога беше това „тази сутрин“?

Сали го шляпна по голия задник и после го погали, да не би да го е заболяло, а той в този момент реши, че няма да си тръгне веднага.

— Опитвам се да ти се извиня, Ханк.

Устните му се доближиха до нейните.

— Най-малкото, което можеш да направиш, е поне да се постараяш да ми обърнеш внимание.

— Разбира се, че се старая, любов моя... — спусна ръка по меката кожа на корема и към гнездото от тъмни къдрички между бедрата ѝ. — Много внимавам, защото когато те докосна тук, страшно се възбуждаш.

Сали изопна гръб, щом ласките му събудиха желания, които мислеше, че отдавна са задоволени. Коленете ѝ конвулсивно се свиха, с усилие преглътна стона на задоволство, който напираше в гърлото ѝ.

Трябваше да каже нещо.

— Нарече ме егоистка тази сутрин. Наистина, имаш право...

Ханк погъделичка крайчеца на устните ѝ с език и се засмя, когато тя се опита да го поеме.

— Смятах, че най-егоистично се забавляваш за сметка на друг.

Сали се почувства малко виновна, но той я накара да забрави с горещите си целувки. Обърна се по гръб, като я изправи върху себе си, хванал я за хълбоците. Бавно я повдигна и влезе в нея, притискайки бедрата ѝ към тялото си.

— От друга страна, има моменти, в които въобще не можеш да бъдеш егоистка — гласът му беше нисък и прелъстителен.

— Какви моменти, господин адвокат — Сали постави ръце на раменете му.

— Като този... — водеше я в бавен сладостен ритъм. — За човек, който не иска да се сближава с хората въобще, ми даваш неимоверно много от себе си — всеки път, когато се любим...

В следващия момент Сали вече не го чуваше. В тялото ѝ се надигаше опияняваща вълна от възторг, която я заля цялата. Ханк я държеше със силните си ръце долепена до тялото му, за да усети и той наладата от нейното удоволствие.

Много по-късно, когато все още не беше си заминала нощта, но денят вече идваше, Сали стоеше на прозореца и гледаше как светлините на колата му се отдалечават надолу по Блосъм Лейн.

Уили беше седнал на пода и си играеше с Разбъри.

— Вземи този сак и иди в спалнята — Сали хвана Ханк за ръката и го поведе към стаята. — Ще видиш, ще ти хареса.

— И така съм добре.

— Изглеждаш страхотно, наистина. Сякаш отиваш на конференция. Облечи го заради Уили! С тая твоя вратовръзка плашиш всичките му приятели.

— Аз имам само една вратовръзка — заяви той високомерно, но се примири и тръгна към спалнята.

Сали намигна на Уили и го попита дали е донесъл кецовете на баща си. Момчето изтича до входната врата и се върна с чифт хубави спортни обувки, които тайно беше измъкнал от къщи. По обед, когато Уили си беше вече у дома, а Ханк още не беше се върнал от работа, беше позвънила и се бяха наговорили за тайната операция; преди това бе отскочила до Феървю, за да купи спортния костюм.

Вратата на спалнята се отвори и Ханк се появи, облечен в пастелно лилав панталон и яке в същия цвят с черни ръкави.

Уили и Сали ахнаха от възхита.

— Това е смешно! — троснато рече Ханк.

— Никога не съм предполагала — Сали го хвана за ръката, да не би да побърза да се върне в стаята и да се преоблече, — че можеш да изглеждаш толкова...

— Глупаво?

— Превъзходно!

— Ти какво ще кажеш, Уили? — Уили въздъхна и се ухили доволен.

— Абсолютно свежо! Момчетата направо няма да повярват!

Сали стрелна с поглед Ханк.

— Нали ти казах! Други въпроси?

— Може ли да ти взема пелерината?

XII

Когато тренировката свърши, тръгнаха след отбора към пицарията. Само едно малко момченце има смелостта да се обърне към нея и да я попита тя „същата, Сали, дето живее на Блосъм Лейн“ ли е.

— Да, същата.

— Може ли вече да си берем от дивите ябълки, без да ни се карате?

— Може, само ако в замяна ми носите други плодове от вашите градини.

Тогава Уили се намеси, за да обясни за какво ѝ трябва, и всички деца заподскачаха наоколо, викайки едно през друго:

— Аз ще донеса сливи!

— Аз ще донеса круши!

Ханк изчака още десетина минути, преди да я дръпне настрана. Оказа се, че треньорът бил непризнат талант и много би се радвал, ако намерела малко време да прочете някой от ръкописите му. Ханк ѝ беше казвал, че този човек от време на време пише по някоя статия за местния вестник, дори имал публикации в няколко национални списания, и Сали беше заинтригувана. Винаги се радваше, когато можеше да помогне на някой млад творец.

— Нали ще дойдеш на концерта на моята група утре вечер? — примоли ѝ се Уили.

— Разбира се — отвърна му и момчето хукна към скупчените деца, които се надпреварваха кой ще си купи пица пръв.

Това беше само началото.

Ханк ѝ оставяше достатъчно свободно време да работи и не съвсем достатъчно да си отспи, като така нагласяше програмата си за деня, че да могат да са колкото е възможно по-дълго заедно.

Един ден отидоха на концерт в парка. Сали приготви всичко необходимо за пикник и настоя Катрин и Уили да се присъединят към

тях. След седмица Катрин пък я покани на сбирка в клуба на градинарите, където прекара много добре сред хората, събрали се да разговарят за оранжерийното отглеждане на хризантеми и измръзнало мушката.

Ханк и Уили я придружиха до Денвър при следващото ѝ пътуване до закусвалнята за бедни и направиха добро впечатление на Морт Кембъл, когато усърдно се захванаха да поправят няколко паянтови маси. Всички помагаха при сервирането на храната и после за почистването. На тръгване Уили попита управителя дали е възможно да идва с няколко приятели от време на време, когато се намери кой да ги докара.

Ханк предложи услугите си на шофьор, а Сали се почувства много горда от желанието на момчето.

Дните ставаха по-къси. Блосъм Лейн бе покрита цялата с есенни листа. Лудата Сали бе приета в обществото на малкия град, като че ли никой никога не бе се съмнявал в това, че е напълно нормален човек.

Пощальонът звънеше на вратата и лично ѝ даваше писмата.

Момиченца скаути я обсипваха с купища бисквити. Госпожа Ейвън остави едно свое списание на прага ѝ.

Още със ставането Сали си слагаше слуховете апаратчета — беше ѝ станало навик. Не намираше време да говори на скалите. Все още спеше колкото е възможно по-малко през нощта и задрямваше за час-два през деня, колкото да се събуди от кошмара.

За първи път от пет години беше щастлива. Когато се случеше да се сети за Джон, заставаеше се да не мисли за него. Грозният кошмар беше достатъчно лош спомен...

Ханк никога не прекарваше цялата нощ с нея. Искаше да си е вкъщи, когато Уили се събуди, и тя го разбираше. Правеха любов страстно и доста често, но никога по един и същи начин. Ханк беше чувствен, находчив и искаше от нея да му отвръща със същата страст. Подчиняваше му се с „неприлична разпаленост“, както той се изразяваше, но в гласа му имаше, освен смях и гордост, когато ѝ признаваше, че е първата жена, която го изпепелявала с желанието си.

Това му харесваше.

Една нощ се любиха, без да си е сложила апаратчетата. Беше невероятно изживяване! Сали искаше и Ханк да изпита същото удоволствие и му сложи памук в ушите.

Чувстваше се безкрайно щастлива в прегръдката му. Усещаше живота, когато бяха заедно. Обикновените неща и събитията от ежедневието бяха много по-хубави, когато ги споделяше с него.

Изнервяше се, щом се замислеше, че той постепенно се превръщаше в необходимост. Затова не се замисляше. Дълго време се бе учила да се заставя да не мисли за нещо и успяваше.

Хладните есенни вечери често прекарваха на тренировките на Уили — Ханк, облечен насила в дрехите, които Сали избере, а тя — невероятно ентусиазирана от спортните успехи на сина му.

Веднъж, много уморени от работата през деня, двамата задрямаха на дивана в кухнята, дори без да се любят преди това. Ханк се събуди пръв и тихичко започна да се смее, като разглеждаше полуспящата жена до себе си.

— Защо се смееш?

— Сега разбирам какво си имала предвид, когато ми говореше, че не си хубава като спиш.

— Затвори си очите и си представяй, че съм принцеса!

— Едно съм сигурен, не приличаш на вещица, а и всъщност съвсем не съм забелязал... нищо подобно.

Веднъж и каза колко по-хубав, е станал животът му откакто я е срещнал.

— Как получи разрешение да не се прибираш до сутринта? — Сали се сгуши до голото му тяло.

— Казах, че имам много работа утре в Денвър и сигурно ще се наложи да пренощувам там — Ханк прокара пръсти по изпотената кожа на гърба ѝ. — Катрин ми предложи от тази вечер да съм в „командировка“.

Сали се засмя.

— Катрин е много мила жена.

— Предполагам, че вече ѝ е писнало да я събуждам всяка нощ. Паркетът у дома страшно скърца.

— Може би, просто трябва да го поправиш.

Протегна се като котка и се притисна в него. Помисли си, че с удоволствие би заспала в прегръдката му. Да бъде до нея, за да я пази от чудовищата на нощта. „Сигурно ще е чудесно да се унеса в сън, без да се страхувам, че ще се събудя сама.“

— По-лесно ще бъде, ако ти се пренесеш у дома.

Сънено му отвърна:

— Да, точно така. Просто те чувам да казваш на Уили: „Синко, между другото, от днес любовницата ми ще живее с нас.“

— Ако станеш моя жена, няма да има нужда нищо да му обяснявам.

Сали изведнъж се събуди напълно.

— Никога не се шегувай с това, Ханк — отдръпна се и легна така, че да не се докосва до него. — Знаеш мнението ми по този въпрос.

Той се пресегна и светна нощна лампа.

— Аз не се шегувам, Сали. Искам да се ожения за теб.

Тя се надигна и седна. С треперещи ръце издърпа завивките и се загърна. После грабна копринения се пенъоар, метнат в края на леглото, и го облече.

— Защо, Ханк?

— Влюбих се в теб...

— Нали ти казах да не се влюбваш!

— Когато ми каза, беше твърде късно — усмихна ѝ се.

Сали сложи ръце на кръста си и се загледа в мъжа, който бе преобразил ежедневието ѝ за толкова кратко време. Бяха изминали няколко седмици, откакто се запознаха, а вече я бе накарал да забрави предишната си самота и я бе направил част от един изпълнен с радостни вълнения живот... Поклати глава. Без Ханк животът, който ѝ бе показал, щеше да е празен.

Нямаше избор. Нещата бяха отишли твърде далеч.

Той я обичаше и искаше и тя да го обича.

— Закълни се, че не ме обичаш, Сали! — гласът му прекъсна мислите ѝ. — Не можеш да го кажеш, нали? Не вярвам, че това, което има между нас...

— Говориш за секса, Ханк. За него не е нужно да си влюбен.

Приближи се до нея и я хвана за ръцете.

— Говоря за нас. Двамата заедно ни е много добре. Работим, смеем се, забавляваме се и всеки ден е като празник. Дори когато се караме за нещо, ни е хубаво, защото в споровете ни има живот. Винаги знаеш, че имаш някого, с когото да споделиш...

Сали прехапа устни и продължи да го гледа, без да продума.

— В очите ти виждам любов, когато ми се усмихваш, Сали.

В сърцето ѝ заседна някаква тежест, която сякаш никога нямаше да изчезне. Любовта натежаваше пред страха от бъдещето... Беше положила неимоверни усилия да избегне тъкмо това!

Ханк я хвана за раменете и я разтърси.

— Кажи, че не ме обичаш, Сали!

— Не мога — отвърна тихо. — Обичам те...

— Тогава защо трябва да се караме за това?

Отблъсна ръцете му и слезе от леглото. Стисна отново устни и се опита да се настрои за мъката, която щеше да изпита... без дори да се замисля какво ще ѝ струва това в самотните часове на нощта. Но така щеше да е по-добре.

— Няма да се омъжа за теб. Няма да се преместя да живея в твой дом. Никога!

Ханк беше поразен.

— Но защо? Ние се обичаме. Трябва да сме заедно.

— Ето я разликата между нас, господин адвокат — срязва го Сали. — Ти искаш да изживееш един безкраен празник до края на дните си. Повярвай ми, няма да се получи.

— За какво говориш?

— Обичам те, Ханк, но нямам намерение да преживея живота си в постоянен страх, че нещо може да ти се случи. Не мога да преживея това отново!

Погледите им се срещнаха. Сали знаеше точно в кой момент той ѝ вярва. Кимна леко и продължи:

— Няма да те гледам как умираш, Ханк. Прекалено много те обичам.

— И предпочиташ въобще да ме няма в живота ти?

— Да!

— Дори ако доживея деветдесет или сто години? По дяволите, Сали! Не разбираш ли колко абсурдно звучи това!

— Разбирам! — проплака тя. — Сега, моля те, иди си и ме остави сама да се справям с живота си.

„Господи, запази разсъдъка ми, когато той си замине!“

— Не! — изкрещя Ханк.

— Можеш ли да ми обещаеш, че няма да те изгубя, преди да остареем двамата заедно?

— Знаеш, че не мога да ти обещаю подобно нещо.

— Тогава нямам за какво повече да говорим — събра дрехите му и му ги подаде.

— Не сме приключили още! — запротестира Ханк.

— Не. Това е краят! — Сали извади слуховете си апаратчета.

Той отвори уста и ѝ каза нещо, но тя не го чу. Избяга и се заключи в банята.

Малко по-късно, седнала на студените плочки, инстинктивно усети, че входната врата се затръшна.

Сълзите се стичаха по страните ѝ. Тишината стана още по-страшна.

Ханк разбираше, че ще му бъде трудно да заличи страха в душата ѝ, страха, че ще загуби тези, които обича. Но трябваше поне да се опита.

Сали беше неговият живот.

Всяка свободна минута, която имаше в Денвър, ѝ звънеше по телефона. Никой не отговаряше. Изминаха два дни, докато делото приключи. На връщане отиде направо на Блосъм Лейн.

Беше заминала. Колата ѝ я нямаше в гаража, къщата беше заключена. Намери ключа, който тя криеше под един камък в градината и влезе. По нищо не личеше, че скоро ще се върне.

Разбъри също го нямаше.

Отиде до Феървю и откри Морт Кембъл, който обядваше в едно ресторантче недалеч от сградата, където го срещна за първи път.

— Не съм я виждал, Ханк. Мислиш ли, че може да е отишла до закусвалнята за бедни?

— Едва ли. Заекът го няма. Къде се намира приютът за животни, където го оставя?

Морт му обясни и го покани да обядват заедно.

— Благодаря, Морт, но нямам настроение.

Кембъл кимна.

— И аз, ако Мюриел, жена ми де, избяга, нямаше да имам апетит.

— Откъде разбра, че Сали е избягала?

— Ами, търсиш я. Предположих, че е заминала, без да ти се обади... Мюриел все ми повтаря, че Сали бягала от нещо — Морт въздъхна. — С нейните изпълнения в Оуквил...

— Ти си знаел?

— Да. Но това не ни пречи да я обичаме.

Ханк стисна зъби и замълча. Чувстваше се страшно виновен. Той я беше накарал да избяга. Негова беше вината. Прекалено много беше поискал от нея, а не беше разбрал какво тя търси у него.

Сали имаше нужда от спокойствие...

Сбогува се с Морт и тръгна към дома за животни, за да потърси Разбъри.

Разбъри беше там. За неопределено време... Сали беше оставила телефонен номер в Ню Йорк, на който да ѝ позвънят, ако се наложи.

Не го записа. Щеше да чака. Тя сама трябваше да реши дали има сили да поеме риска. Всичко, което искаше да ѝ каже, можеше да го чуе от телефонния си секретар, когато... ако се върне...

Трябваше да повярва, че ще се върне при него. Всичко друго беше неприемливо.

Сали замина за Ню Йорк, преди още да са изсъхнали сълзите ѝ. Отдавна се канеше да отиде. Цял месец шефът ѝ я молеше да пристигне. Имаше неотложна работа... Опитваше се да убеди сама себе си колко важно е това пътуване.

Настани се в същия хотел, в който винаги отсядаше, когато имаше работа в Ню Йорк. Взе си вана и легна да поспи. Беше преуморена. От полета и всичко останало...

Сърцето ѝ се стегна, когато страшната картина отново изплува в съзнанието ѝ...

Джон търсеше къде е спукан маркучът, треперещата ѝ ръка на телефона... препъна се и падна с одеялото в ръка...

Погледна навън и дъхът ѝ спря. Дървената стена на гаража беше цялата в пламъци.

„Бензинът!“

Захвърли одеялото и хукна към градината.

Викаше, но Джон не я чуваше. Ужас и дим я задушаваша.

Тичаше с все сила към него, тогава той се обърна и тя видя уплахата, изписана върху лицето на Ханк...

— Не беше така!

Сали се изправи в леглото. Цялата се тресеше, с усилие преглътна стона, който беше заседнал в гърдите ѝ.

— Ханк не беше там — прошепна. — Джон умря. Не Ханк.

Всичко свърши. Вече беше будна. Стана бавно и светна лампата.

В следващия момент осъзна, че се бе случило нещо необикновено. Немислимо...

Беше се събудила преди експлозията... преди някой да загине.

Никога не беше ѝ се случвало преди това! Ханк ѝ бе помогнал да спре кошмара, преди най-ужасния миг.

Той я обичаше.

„Каква абсолютна глупачка бях! Как можах да отхвърля любовта му! И сега — какво? Трябва да съм сама, вместо да съм щастлива с него? И всичко това, заради един идиотски сън!“

Сама и доволна без него?

Ядоса се на себе си.

За всичко беше виновен сънят! Но той повече не можеше да бъде неин господар. За първи път се бе събудила преди края му. Просто трябваше да го прогони веднъж завинаги!

Заради себе си... и заради Ханк.

„Защо не го сторих, преди да нараня човека, когото обичам!“

Да, щеше да се върне и да го моли, да проси за още един шанс... да го преследва дори, докато не си възвърне това, което така егоистично бе отхвърлила. Обичаше го. Трябваше поне да се опита...

Сали реши, че ѝ е нужна една седмица, за да подреди мислите си, да се успокои... Искаше да премисли всичко от миналото си и... да го забрави. Не само трагедията на пожара. Всичко!

Работеше по цял ден до изнемога, а през нощта извикваше спомените...

Толкова дълго бе потискала това в душата си. Беше се научила да не се сеца за Джон... Може би, заради това подсъзнанието ѝ се измъчваше с кошмари? Едва сега си даваше сметка, че по този начин бе се борила със себе си, а не с кошмарите.

Трябваше да си припомни всеки миг от трите хубави години, които бе преживяла с Джон, за да разбере, че беше немислимо да ги забрави. Не трябваше да ги забравя. Щеше да скъта спомените в едно тайно местенце в сърцето си, за да не ѝ пречат да живее.

Вече бе готова да живее в настоящето.

А бъдещето? Щеше да се научи да не се страхува от него.

В самолета на път за дома, започна да се терзае, защо не си бе тръгнала един ден по-рано. Ако си бе заминала вчера, днес нямаше да се притеснява дали Ханк ще може да ѝ прости, защото вече щеше да знае...

„Дано не се е предал пред Лудата Сали!“

С Разбъри в ръце, докато отключваше входната врата, тя се молеше Ханк да не се е отказал от Сали Майкълс.

XIII

Уилям Алтън имаше план. Пое дълбоко дъх и не за първи път се запита, дали ще успее.

Трябваше да рискува.

Огледа отново къщата в края на Блосъм Лейн и премисли набързо събитията от последните няколко дни. Сали я нямаше цяла седмица. Не се появи на състезанието му във вторник вечерта и той въобще не се зарадва на медала, който спечели. Когато раздаваха наградите никой не го поздрави така възторжено, както би го направила тя.

Баща му дойде, разбира се... с една ужасна вратовръзка. Сали не би му позволила да си сложи вратовръзка. „И татко щеше да ми се усмихва, защото щеше да е доволен, а не защото трябваше да се усмихва...“

Уили разбираше разликата, както разбираше и какво трябва да направи. Дълго беше премислял. Беше се посъветвал и с Док Савидж.

Едно приятелче му беше казало, кога Сали ще се върне вкъщи. Майка му работеше в някаква туристическа агенция...

Подпрян с единия крак на земята, а с другия — на педала на колелото, Уили наблюдаваше къщата. Сали трябваше да се прибере днес следобед. Погледна дивата ябълка. От нея започна всичко. Не можеше да разчита на Сали, че ще дойде да види татко му. Трябваше да накара него да отиде при нея.

Подпря велосипеда на оградата и отвори сака, който носеше. Извади материалите и погледна още веднъж дървото. Да, всичко щеше да е в името на добра кауза.

Разкъса опаковките на рулата тоалетна хартия и се захвана за работа...

Уили изпи млякото си и се избърса в ръкава на ризата си. Баща му не забеляза, а баба му беше в кухнята, така че нямаше кой да му се

скара. Въздъхна, тежко, за да му обърнат внимание.

Никаква реакция от страна на баща му.

Тогава реши да опита по друг начин.

— Снощи беше нощта на Все Светии...

Ханк го погледна.

— Съжалявам, синко, имах много работа. Нямах време да видя как си се маскирал.

— А, не си изпуснал много. Облякох си зеления джинсов костюм и бях костенурка нинджа.

Ханк само кимна и продължи да човърка с нежелание вечерята си.

— Из целия град беше голяма суматоха. Весело ли прекарахте, Уили? — намеси се Катрин.

— Долу-горе. Обаче си мисля, че вече съм голям за тези неща.

— И какво те кара да мислиш така? — запита баба му.

— Ами, някои деца правят големи поразии...

Ханк отпи от кафето си, без да се включва в разговора Уили отново въздъхна тежко и продължи:

— Чух, че няколко хлапета влезли в градината на Лудата Сали и са опаковали дивата ябълка.

— Какво са направили? — Ханк смръщи вежди.

— Увили са дървото в тоалетна хартия. Ще й трябва доста време, за да го почисти.

Баща му захвърли салфетката си на масата.

— Не забравяй да си напишеш домашното по математика.

Лицето на Уили грейна с дяволита усмивка, когато той затръшна входната врата, а баба му много се зачуди, закъде се е забързал така, само по жилетка, в този студ навън.

Сали гушна зайчето до себе си и поздрави цветята.

— Ще ви поля, само да се разсъня.

Полетът беше много изморителен. Излитането се забави с два часа, заради лошото време, после кацаха и в Атланта. Когато най-после пристигнаха на летище „Стейпълтън Интернешънъл“, трябваше да чакат още цял час за свободен коридор.

Стана и отиде до огледалото. Потърси четката си за коса и се сети, че не беше разопаковала багажа си. Като се прибра, бе захвърлила чантите и си бе легнала да поспи.

Влезе във всекидневната с Разбъри на ръце. Дръпна завесите и погледна през прозореца. Примижа, за да адаптира очите си и забеляза нещо странно в дивата ябълка.

Тя се мърдаше, цялата увита в тоалетна хартия. Но не това я притесни. Чудеше се защо „майсторът тапицер“ още стоеше на дървото. „Снощи беше празникът на Все Светии...“

— Разбъри, колко души познаваме, които биха се покатерили на нашата дива ябълка, обути в италиански панталони?

Заекът се размърда. Искаше да го пуснат вече на земята. Сали го остави, без да сваля очи от натрапника.

— Какво, по дяволите, търси Ханк Алтън на моето дърво? — усмихна се тя за първи път през тази седмица.

В този момент ябълката силно се разклати. Ханк не успя да се хване за клона...

Сали изкрещя.

Падна тежко на земята. Вече си мислеше, че Уили ще трябва да си потърси друг партньор да се катерят заедно по дърветата. Дробовете му постепенно започнаха да се пълнят с въздух. Явно, вече беше твърде стар за такава игра. Бавно издиша.

Някаква врата се хлопна.

„Лудата Сали!“ Целият се вцепени и стисна силно очи. Кога се бе върнала? Защо не беше разбрал, че си е вкъщи?

Може би, ако не помръднеше, тя щеше да се приближи и... нямаше да си замине. Може би... може би, щеше да рискува и да остане. Кръвта туптеше в ушите му. Лежеше безпомощен и очакваше съдбата си.

Не я чу, а по-скоро усети, че се приближава. Полите ѝ докоснаха ръката му. Затаи дъх. Страхуваше се да помръдне... Страхуваше се да погледне... и да не открие любов в очите ѝ.

— Удари ли се?

Топлият ѝ глас го изненада. Помисли си, отчаян, че всъщност въобще не е имало защо да се страхува. Гласът ѝ... нежен, без следа от гняв. Сали беше приклепнала до него и му говореше, като че ли никога не бяха се карали.

Тогава повдигна бавно клепачи и видя това, което му бе описал Уили. Сигурно точно така е било. Лицето ѝ беше сбръчкано, косата ѝ стърчеше на всички страни. Но най-много го впечатлиха очите ѝ — зачервени по края и съвсем безцветни. Приличаха на стъклените топчета, които беше подарил на сина си преди време.

„С такива очи, просто, не може да не е вещица.“

Ханк се усмихна.

Лудата Сали вдигна ръка срещу него и той разбра, че ще направи нещо прекрасно. Ще направи някаква магия — ще го превърне в принц.

Сали силно го зашлеви.

— Ханк! Удари ли се? По дяволите, отговори ми! — отново го плесна през лицето.

— Стига толкова! — той я хвана за ръката.

Сали въздъхна, щом долови, че проговори.

— Добре ли си?

— Не — Ханк поклати глава.

Никога нямаше да е добре, докато тя не се съгласеше да се омъжи за него.

— Къде се удари? — Сали шареше уплашено с очи по тялото му.

— По гордостта. Не трябваше да се правя на такъв спортист в тези панталони.

— Да не си си счупил нещо?

Ханк си помисли, че не чува и дума от това, което ѝ говореше. В следващия момент Сали скочи на крака.

— Лежи спокойно и не мърдай! Ще повикам бърза помощ.

— Чакай! — извика след нея.

Сали се обърна. Той стоеше изправен на няколко крачки от нея и явно нищо му нямаше.

— Дивак, такъв! Помислих, че си се наранил!

— Казах ти, че гордостта ми е наранена.

— Какво си ми казал?

Ханк въздъхна. След това я погледна — сякаш... може би... „Ще я почакам, докато си вземе апаратчетата.“

Сали хукна към къщата. Но без паника, без да се страхува... „Трябва да го накажа, задето ме изплаши така.“ Чудеше се как ще застане пред него, докато слагаше и второто апаратче, когато дочу

силен вик. „Сега пък какво стана!“ Грабна четката и набързо се среса. Вече бе добила достатъчно приличен вид.

Изтича към входната врата.

— Какво има?

— Глупав заек! Ти ли го научи?

— На какво?

— Да хапе така!

— Разбъри не хапе — Сали погледна към разгневеното животно.

— Само младите зайци хапят и то когато са раздразнени.

Ханк проследи с очи заека, който се скри в лабиринта от чимшир.

— Ще ти подаря някоя по-умна книга за зайци. И от какво толкова се е подразнил? — попита разтривайки глезена си.

— Сигурно е бесен, че толкова дълго стоя в приюта за животни.

— Моя ли е вината за това? — погали я по лицето. Сали леко се извърна. Не желаше да среща погледа му, но искаше да чувства топлината на ръката му.

— Не, вината не е твоя...

Толкова много неща имаше да му каже, а не знаеше откъде да започне. Не знаеше какво очаква да чуе от нея.

— Не мога да спра да те обичам, само защото ти не искаш — заговори Ханк и обърна лицето ѝ към себе си.

— Не искам да спреш да ме обичаш. Затова се върнах...

Той нежно я целуна.

— Ела с мен при дървото.

— Ти какво всъщност правеше там?

— Уили ми каза какво се е случило с ябълката. Не ми се щеше да се върнеш и да я завариш така.

— Щях да съм разочарована, ако децата ме бяха забравили тази година. Все пак, това е традиция.

Ханк се протегна към клоните.

— А ще бъдеш ли и догодина тук, за да продължи традицията?

Сали не му отговори. Не можеше. Ако останеше в Оуквил, молеше се да е заедно с Ханк, Уили и Катрин — в старата викторианска къща.

А ако тази ѝ мечта не можеше да се сбъдне, трябваше да си замине.

Ханк се приближи към нея и свали жилетката си, за да я наметне.

— Бих искала да върна думите си назад. Това, което ти наговорих последната нощ — беше искрена. — Животът ми, преди да те срещна не биваше да се превръща в твой проблем. Трябваше сама да се справя. Още преди много време.

— Но понякога не всичко се получава както го желаеш — той я привлече към себе си и я прегърна.

Сали дълбоко въздъхна.

— Всичко се промени. Вече съм съвсем различна. Не съм каквато бях, преди да замина за Ню Йорк.

— Какво толкова важно се е променило?

— Цяла седмица спя, без да сънувам кошмари. Това е истинско чудо!

Притисна се в него. В Ханк — нейния любим с прекрасно сърце и търпение на светец.

— Сали?

— Да.

— Наистина ли вече не сънуваш кошмари?

— Наистина — прошепна. — Но това всъщност няма значение.

— Защо?

— Защото те обичам и защото, каквото и да се случи от днес нататък, не искам да пропусна шанса, който имам, да бъда с теб.

— Съвсем сама ли го измисли това — запита я с ласкав глас.

— Не. Ти беше с мен през цялото време — Сали го целуна по брадичката.

— И сега?

— Какво?

— Ако кошмарът се върне?

— Ако се върне, знам, че ще си до мен, за да ми помогнеш да го преживея.

— Трябваше да се сетиш, че съм с теб още преди седмица.

Сали се нацупи.

— Ще ти направя магия!

Ханк се засмя и я целуна.

Под светлината на есенната луна до дивата ябълка един мъж държеше в прегръдката си една жена, която обичаше с цялото си сърце, и я целуваше.

Тази нощ беше последната, която прекараха в къщата на края на Блосъм Лейн.

ЕПИЛОГ

Уили беше седнал на стълбите пред старата къща във Викториански стил и подреждаше дрехите, които цяла седмица събираше. Беше организирал акция за събиране на вещи, които после щеше да занесе в закусвалнята за бедни в Денвър. Сали му даде идеята и той с ентузиазъм се захвана за работа.

Тя се появи на площадката с пелерината си в ръце. Внимателно я сгъна и му я подаде.

— Сигурна ли си, че искаш да изхвърлиш това? — гласът на Ханк прозвуча иззад рамото ѝ.

Не беше усетила, кога се е върнал вкъщи.

— Сигурна съм. Пелерината беше една част от мен, която вече не съществува.

— Искаш да кажеш, че Лудата Сали е била измислица?

Сали поклати глава и се облегна на гърдите му.

— Не, любов моя, тя беше легенда.

Издание:

Виктория Лий. Нежната магьосница

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-210-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.